



MC
110.483

Patricia
Vandenberg
Egy orvos-
a nők
álma

Danny
a tengerparton
anyát választ

ORVOS 4 REGÉNYEK

Titokzatos betegségek leírásai, féltékenységi drámák,
karriertörténetek bontakoznak ki az
ORVOSREGÉNYEK
lapjain.

KEDVES OLVASÓ!

Olvassa és ajándékozza!

És most jól figyeljen!

Várjuk olvasóink jó ötleteit. A kórházak és az orvosok világával kapcsolatos érdekes, rövid leírásait, élményeiket, igaz történeteiket, amelyek közül a legjobbakat közreadjuk vagy alapötletként használva megíratjuk.

A legjobb sztorit beküldők között értékes jutalmakat sorsolunk ki.

A pályázati írárok terjedelme a 3 gépelt oldalt ne haladja meg!

Címünk: **Koktél Könyvek** Bp. 1368 Pf. 225. Jelige:

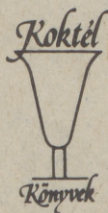
ORVOSREGÉNYEK



Patricia Vandenberg

EGY ORVOS – A NŐK ÁLMA

DANNY A TENERPARTON
ANYÁT VÁLASZT



A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Patricia Vandenberg:

Ein Arzt, von dem die Frauen träumen

Martin Kelter Verlag, Hamburg

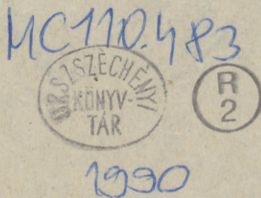
Fordította

TANDORI ÁGNES

és

TANDORI DEZSŐ

A fedelet SZABÓ ÁRPÁD tervezte



ISSN 0865—9923

ISBN 963 282 411 3

© Tandori Ágnes és Tandori Dezső, 1990. Hungarian translation



Karcsún és sötéten rajzolódott ki az ablak előtt a lány sziluettje. A kis lakásba, magasan a város tetői fölött, bekúszott a sötétség.

Georgia erősen megmarkolta az ablakkilincset, homlokát jéghideg kezére szoritotta. Miért nem jön Thomas? Milyen sokszor kérdezte magától ő már ezt!

Az ajtócsengő akkor élesen hasított belé a csöndbe. A lány olyan hevesen pördült meg, hogy csaknem elveszítette az egyensúlyát. Aztán kiimbolygott. Érezte közben, milyen gyenge. Teste-lelke. A súlyos influenza – még mindig nem heverte ki. Ma meg? Ahogy Thomas Deisingerre, jegyesére várt, egy falat nem ment le a torkán.

Szeme mégis csillogott. Milyen más a világ, máris milyen más – így nyitott ajtót. Aztán lehervadt arcáról a mosoly. Mert a sovány házinéni, a tulajdonosnő állt csak ott. Akinél lakott.

– Expresszlevél, Torsten kisaszszony – mondta.

A hangja most is rekedtes volt, ahogy mindig. Szegény kicsikém, gondolta, különösebb érzelmeskedés nélkül, ahogy a sápadt lányarcba bá-

mult. Ő meg a levélre. Reszkető kézzel vette át.

– Köszönöm, Schneiderné asszszony – mondta halkan.

– Sötétedik ám – mondta akkor Schneiderné, és felkattintotta a villanyt. – Aztán meg látom, ma se evett valami sokat. Semmit se, igaz?!

Hát szépen átejtette, gondolta tovább Schneiderné. Tudtam én ezt, meg is mondhattam volna neki. Ezek a férfiak mind széltolók. Himpellérek. Hazudoznak csak. Örökké azt nézik, nekik mi épp a legjobb.

Voltak tapasztalatai. A házassága egy csomó keserűség emlékét hagyta benne.

– Ha gondolja, ehetnénk valamit együtt. Én úgyis olyan sokat vagyok egyedül – javasolta kedvesen.

– Ön olyan jó hozzám – suttogetta Georgia. – Közben pedig még a lakbérrel is tartozom.

– Erről most ne beszéljünk – jegyezte meg Schneiderné. – Pendüljön föl egy kicsit előbb. Nem volna kedve pár napra elutazni netán?

Ez csak úgy kiszaladt a száján. Sajnálta már. Georgia még mindig a levelet bámulta. Nagy betűkkel, lendületes írással állt rajta az ő címe. Semmi feladó. Thomas nem szokott

feladót írni soha. Csak hát az írását – azt ő nagyon is jól ismerte.

– Nehogy azt gondolja már, hogy szabadulni akarok magától – folytatja Schneiderné gyorsan. – Szóval, ha beugrik hozzám pár falatra, Torsten kisasszony... – Nem fejezte be a mondatot.

Hát ez vagy te, Thomas, gondolta Georgia. Olvasta a levelet. Elolvasta. Bal gyűrűsujján ott volt a karcsú aranykarika. Ezt most vadul égő szemmel nézte.

Nem mind arany, ami fénylik, mondják, gondolta keserűen. Persze, ez a karikagyűrű még aranyból is volt, jó, de soha semmit nem jelképezett igazán, semmit sem szavatolt.

Most itt volt feketén-fehéren, amit sose akart volna különben elhinni. A levélben ugyanis ez állt:

Kedves Georgia, tudom, nem fogsz megérteni, de komoly, becsületes megfontolás után arra a következtetésre jutottam, hogy mi ketten nem illünk egymáshoz. Hidd el, nem könnyen döntöttem így, és ha nem kapok előnyös ajánlatot épp egy svéd cégtől, valószínűleg továbbra is tétováznék, s nem kis bánatot okoznék így végső soron Neked. Rövidre fogom. Nekem is fáj. És szívből kívánok Neked minden jót és jobbat. Thomas.

Szívből minden jót és jobbat! Po-fátlan! Még ő csúfolkodik? De hát Georgia nem érzett már fájdalmat. Keserűség volt ez csupán, de mérhetetlen. Pár napja még a szép szavak: Elutazunk, összeszeded magad, és akkor összeházashozhatunk végre.

Túl sok volt neked ez az egész, nagyon összejött. Így beszélt.

„Összevissza...” Így kavarogtak most meg az ő gondolatai.

Hát persze, egy kicsit túl sok volt neki... úgy minden. Anyjának halála, igen. Bár hát mama olyan rég szenvedett már. Mégis, kemény csapás. Neki magának föl kellett adnia jól fizetett külföldi tudósítói állását, helyette itthon vállalhatott munkát, mert anyját csak így ápolhatta. Az a kis vagyoni, amijük volt még, az is mind fölemészte annak során.

Akkor feladta a lakást, és örült, hogy talált megint tevékenységet, mely lekötötte; és ideköltözött Schneiderné asszonyhoz ebbe a manzárdlakásba. Pár hétig ment is minden szépen s jól. Akkor közbejött ez a borzalmas influenza.

Már akkor rá kellett volna jönnie, hogy Thomasra nem számíthat. Csak hát mindig talált valami mentességet neki. Hiszen Thomas volt az egyetlen ember, akihez köze lehetett most már. Akkor volt az eljegyzésük, amikor a férfi őt még jó módú lánynak tudhatta. Nagyjából, legalábbis! Az átlagosnál jobb keregettel, remek állással s az sem lehetett hátrány, hogy olyan célratörő volt. Ő, Georgia Torsten. Amikor aztán anyja megbetegedett, Thomas egy másik városban vállalt állást, és csak nagyon ritkán jött át látogatóba.

Előbbre kell jutnom, ez volt Thomas örök érve. Viszem valamire, és akkor összeházashozunk. Két éve tartott már a jegyességük. Most egy józan, kurta levél hozta a végét.

Határozott mozdulattal rántotta le ujjáról a gyűrűt. A levelet apró ca-fatokra tépte, a papírkosárba hajította.

Egyszerre olyan szűk lett a szoba, fojtogató. Ki innen! El! Legalább az utcára, a levegőre. Halkan surrant le a lépcsőn. Meg ne hallja Schneiderné. Beszélgetni most igazán senkivel se volt kedve.

Hogy az utcára kiért, forogni kezdett vele a világ. Nagyon őrsze kellett szednie minden erejét, hogy legalább pár lépést tehesen. A túloldalon van egy kis étterem. Ott olcsón lehet kosztolni. A napnak ennek a szakában még nyugalom is van ott. Elüldögélhet az ember.

Csak az éhség, gyözködte magát, az teszi, hogy ilyen gyenge vagyok. Botorkált tovább.

**
*

– Hát nem csuda egy kocsi? – kérdezte kísérőjét Ellen Brink. – Ahogy ez tép, tisztára odáig vagyok!

Dr. Johannes Bruggmann a homlokát ráncolta. Több okból. Mondani csak ennyit mondott: – A városban inkább ne kísérletezz vele, Ellen.

– Gyáva nyúl, gyáva nyúl – kiáltotta Ellen. – Nincs is forgalom. Az operaelőadásig tíz perc van már csak, igazán nem akarnék úgy bezuhanni, mint akit kergettek.

Felületes és hiú, gondolta a férfi. Végre tudomásul kellene vennem, hogy sose fog megváltozni. Marad, aki volt: apjának elkényeztetett, ön-

ző lánya. Azt akarja, hogy nézzék, csodálják, ámuljanak a láttán. Az esztélyi ruhája is! Több mint merész.

– A fiad kezd afféle kis zsarnokká válni – törte meg hirtelen a hallgatást Ellen. – Nem állhat engem, Jo. Utál.

Előbb kellett volna meggondolnom, cikázott át a férfi agyán. Hogy ha elveszem ezt a nőt . . . igen, „ezt a nőt”. Mert a gondolat hirtelen – maga volt a vérlázító képtelenség. Abszurdum! Hogy Daniel anyjaként képzelje el – „ezt”? Nem!

De hát . . .!?

– Nézd, nem szabad elfeledned, hogy Danny engem szinte nem is lát. Kevesli, amit kap belőlem – védekezett a férfi.

Dühös volt magára. „Még én men-tegetőzőm!”

– És örökké meg van sértve, ha néhanap esetleg velem van program – folytatta Ellen. – Bizony ám. Én se kapok belőled valami túl sokat, Jo. Az utóbbi időben ez a helyzet aztán végképp elvadult. Bocsáss meg a szóért, de így van. Hát annyira spórolnod kell? Hogy nem engedhetsz meg magadnak még egy asszisztenst? Beszéljek papával? Ő biztos kész megszavazni neked valami komolyabb előleget a hozományomból.

Észre se vette, milyen tapintatlan. Az ő életét már csak a pénz határozta meg. Ha bármi új holmit kapott, apróságot, nagy dolgot, mindegy, az első az ár volt, a pénzösszeg, amibe került. Elmesélte fűnek-fának. Ez a kocsi, például, negyvennyolcezer márkába került. És ezt a tényt ő azonnal Johannes orra alá dörgölte.

– Egész jól megvagyok így is – fe-

váljon. A birtok az övé volt, szüleitől örökölte. Sajnos, apja, anyja igen korán meghalt. Aztán Erneste néni – a kedves, drága Ernesztina! Tincsi! – szinte ráerőltette a pénzt, ami az építkezést előrelendíthette. S a kedves jó nénit is teljesen elfeledte, számításán kívül hagyta mostanság, amikor így „bezúgott”. Csak és csak Ellen létezett a számára. Hát nem. Az most már képtelenség, hogy közte és Ellen közt rendeződhessenek a dolgok.

Tincsi néni nyitott ajtót. Mert a doktor, szórakozottságában, még a ház kulcsait is a klinikán felejtette.

– Nocsak! – bámult Erneste néni. – Te máris itt vagy? – És csodálkozva vizsgálgatta unokaöccse arcát a szemüvegen át.

– Baleset történt – mondta a doktor. – Ne ijedj meg, kérlek, Tincsi, semmi bajom. Ellen is jól van, csak elütött egy lányt. Ezt a szegényt hoztam be a klinikára.

– Súlyos? – kérdezte Erneste néni. – Ellen mindig úgy száguld.

– A lány lépett elének, bele a pirosba – motyogta kicsit mentegetve is barátnéját Bruggmann. – Nagy szerencse, hogy épp csak megsuhintottuk.

Nem folytathatták a témát, mert az emeletről kis zaj hallatszott, mozgás támadt; valaki jött lefelé.

Daniél! Ott állt tarka hálóruhájában, a virágos-állatos pizsamában, kusza hajjal. Álmból riadhatott fel.

– Papika! – kiáltotta gyengéden. – De örülök, hogy itt vagy. Annyira féltem egész este.

Gyakran volt ez így. Félt. Főleg,

ha apja Ellennel ment el valahova. Gyermeki féltékenység, így ítélte meg Johannes. Mert ez volt a legegyszerűbb. Még bosszankodott is rajta. Most hirtelen mindent egészen más képp látott.

A gyerek és a nagynéni biztos már régebben is így volt a dolgokkal. Az ő jó ösztöneiket nem szoríthatta háttérbe Ellen szépsége, lenyűgöző temperamentuma, mindenféle bája.

– Gyere, Danny, most szépen lefektetek – mondta kedvesen Johannes Bruggmann.

– Nem kérsz egy teát? – kérdezte Tincsi néni. Apa és fia már indult egymás felé a lépcsőn.

– Egy hideg sör jobban esne – közölte az orvos, és kis mosoly futott át az arcán.

Aztán már kapta is fel a fiúcskát, vitte be a szobájába. Ez a szoba most is pontosan olyan volt, mint amikor még Karin élt. Ahogy ő berendezte. Mennyi szeretettel! És nem is sejtve, hogy ebben a szobában ő sosem fogja látni gyermekét. Nehéz szülés volt – tragikus. Az anya nem élte túl. És Johannes számára akkor omlott össze úgy igazán a világ. Akkor még – most érezhette ezt – egy igazi világ. Az egyetlen.

Orvos számára különösen rémes az ilyen. Hogy a saját feleségét képtelen megmenteni. Annyira szerette Karint. És ahogy meghalt, ez az érzése az örjögésig fokozódott fel.

Hiába. A képe lógott csak ott a kiságy felett – hadd láthassa mindig Daniél. A fiúcska már eleve úgy gondolt az édesanyjára, mintha angyalt imádna személyében. Valakit, aki

mindig is az ég lakója volt. Johannesnek örökké mesélnie kellett róla. És az a szép, madonnás arc azt a képzetét ébresztette a kisfiúban, hogy a mamí csak érte jött e földre. Ott hagyta egy icipici időre a Tisztaság Birodalmát, hogy őt megajándékozza az étellel. Veszélyei is voltak ennek a felfogásnak! Hiszen az élénk képzelőerejű Daniel az első pillanattól fogva érezhette: Ellen valahogy a mamit szorítja ki az ő életükből! Ez képtelenség lett volna az ő szemében. Hát ellenszenvvel nézte „ezt az akárkit”, és egészen természetes volt, hogy Ellen ugyanilyen érzelmekkel viszonzta a fiú távolságtartását.

– Nem is volt kedved az Operába menni vele úgy igazán, ugye, papika? – hangzott most az elmaradhatatlan kérdés. – *Zsenáns* lett volna neked . . .

– Nem volt *kedvem*? – kérdezte az orvos. – Mi lett volna *zsenáns*? Vagy úgy . . .

Igazából nem is figyelt oda. Gondolatai máshol jártak.

– Ezek a puccos cuccok – mondta szinte kéjjel a kisfiú. – Ahogy manapság a csajok járnak. Nagyon nem bírom.

– Ez ma a divat, ez a modern – nyugtatta az apja. – Sok hölgy hord ilyesmit. – A „hölgy” szót szándékkal hangsúlyozta.

– A csaj hölgyemények csak – vágott vissza Daniel. – Ez az Ellen nem hölgy. – Ítélete megfellebbezhetetlen volt. – Tincsi néni igazi hölgy, ő igen. Meg Farianné asszony, hát ő is. De . . .

Legyintett. Ez nagyon mókás lett volna, ha alapjában nem olyan szomorú mégis. Az orvos tudta – és mosolygott is magában egy kicsit –, hogy a fiacskája szemében a „hölgy” az a magasan gombolódó ruhával, a tornyos frizurával, már-már a csatos cipővel egyenlő, a teázással, az olvasószemüveggel. Eltűzom? Csúfolodom a fiacskámon? Elröstellte magát. De akkor . . .

– . . . miért nem mentél el vele az Operába? – kérdezte makacsul Daniel, és Johannes elmondta szépen, mi történt. Ez rögtön felébresztette a fiúcska együttérzését.

– Az a szegény! – kiáltotta, az elütött lányra értvén a dolgot. – A Brink kisasszony is mit hajt mindig úgy, mint a veszedelem?! – Legalább nem „az a csaj . . .”! De az se ment, hogy „Ellen”. A keresztnevet Daniel egyszerűen nem bírta a szájára venni. Arról meg végképp szó sem lehetett, hogy beüljön egy olyan kocsiba, amit Brink kisasszony vezet. A legutóbb, egy kirándulás során, ezer félelmet kellett kiállnia.

– Telefon, Johannes – kiáltotta letről Tincsi néni. – Felkapcsolom.

Az orvos bement a hálószobájába. Nem is vette észre, hogy Daniel utánaoson.

Dr. Farian közölte vele, hogy a lány magához tért. Meg hogy egy bizonyos Schneiderné jelentkezett a rendőrségen. Eltűnt egy lakója, egy lány, akinek a személyleírása . . . na, hát a kettő pontosan összevág. Ez a szegény sebesült lesz az. A klinikára már be is futott Schneiderné asszony, várja a „professzort”.

Johannes maga elé meredt. – Valami baj van? – kérdezte Daniel. Az orvos csak akkor eszmélt föl, hogy ott áll mögötte.

– Nem szép dolog a kíváncsiság – intette. – Menj gyorsan aludni, Danny. Nekem vissza kell térnem még a klinikára.

– De utána már nem mész el, igaz? – kérdezte szorongva a hirtelen megriadt fiúcska. Apja biztosította, hogy nem. Igyekezett nyugodtnak látszani.

Daniel elégedetten visszavonult „barlangjába”.

Az orvos pedig sietett le a földszintre, ahol várta már a hideg sör. Kortyolt belőle egyet. Jó nagyot. Majd így szólt:

– Feküdj most le szépen, Tincsi. Sietni fogok, de az is lehet, hogy késő lesz, mire visszaérek.

**
*

Előbb Schneidernével beszélt. Aki addigra meggyőződhetett róla, hogy a balesetes – tényleg „az ő” Georgiája, Torsten kisasszony. Megható volt a derék hölgy szívbeli aggodalma. Johannes csak nézte. Ennyi törődés! Kicsit elszorult a szíve. De aztán Tincsire gondolt. Én hálátlan!

– Hát tudniillik ez úgy van – magyarázta akkor Schneider asszony –, hogy itt volt ez az eljegyzés. Na, és a Torsten kisasszony a vőlegényével elutazott volna. Erre jön az expresszlevél. Te jó Isten, hogy ez a szegényke mennyire összeomlott! De csodálják?! Sejtettem én rögtön, hogy vala-

mi baj lesz, amikor olyan ripsz-ropsz elment. Csak már nem tudtam visszafogni, hát ez az. Kiszökött. Egy ilyen kedves, rendes teremtés! Na, de bocsánat, doktor úr, hogy csak fecsegek itt összevissza. Amikor viszont olyan közéről érint! Ha bármit is tehetek Torsten kisasszonyért, csak mondja meg. Nem lesz akadály. Biztosítása nyilván lesz. Jó állása volt, csak a betegsége nagyon leverte a lábáról, és a munkája is megsínylette.

– Hosszadalmasan volt beteg? – érdeklődött az orvos, és felvonta a szemöldökét. Ez magyarázat lehet az általános gyengeségre. Amiből a szórakozottság is fakadhatott.

– Persze, influenza, talán szövődményes is. Még föl se épült, ugye, és akkor ez a dolog a vőlegénnyel. Meg hát az édesanyja pár hónappal ez előtt halt meg. Törődtem volna velem én többet, hát hogysisne, csak annyira magának való, visszahúzódó teremtés.

Bruggmann legalább megtudott egyet-mást a betegről. S hogy már nem is annyira fiatal, mint a külseje mutatja. Vagy ahogy Farian doktor „megsaccolta”. Huszonnégy éves, ejha. És van egy . . . nem, volt egy férfi az életében, aki cserbenhagyta, véglegesen és csaknem végzetesen. Talán gyereket is vár? Miért rohant így, fejvesztve az utcára a levél elolvasása után? Miért nem vigyázott a legelemibb módon sem? Na, persze, ilyesmi előfordul másokkal is.

Bruggmann olyan orvos volt, aki szentül vallotta: a lélektani és a fizikai dolgok szorosan összefüggnek. S a betegnél föl kell deríteni mind-

két kérdéskört. Hogy tisztán lássunk.

Kötelességének érezte, hogy segítsen. Ebben az esetben kétszeresen is, hiszen valamiképpen belebonyolódott az ügybe. Ráadásul titkon hálás ennek a szegény lánynak, hogy hozzásegítette akaratlan: közte és Ellen közt érjen ez a „dolog” egyszer s mindenkorra véget.

Hát ez is a lélektani tényezők egyike, gondolta somolyogva.

**
*

Georgia tágra nyílt szemmel, várakozón – és mit se várva – hanyatt feküdt az ágyon, amikor az ajtó lassan, halkán kinyílt. A tompított fényben föl se ismerte rögtön a férfi arcát. Egy orvos, aki szinte szorongva közelít hozzá.

– Ó, doktor Bruggmann? – kérdezte akkor elfúló hangon. – halom, ön hozott be engem ide. Nagyon sajnálom, hogy már a balesettel is kellemetlenséget okoztam önnek. Mert én mentem neki a kocsi-jának.

– Nem az én kocsim volt – magyarázta az orvos. – Egy hölgyismertőm.

– Ő aztán végképp nem volt hibás – folytatta Georgia gyorsan. – Behajtottam a pirosba. Nem is, szóval a kocsit nem vettem észre, ez az.

Talán észre se akarta venni, tudat alatt – ezt gondolta riadtan az orvos. Talán ez lett volna a „kiút” . . . Te jó Isten!

– Most az egyszer megúsza –

mosolygott Bruggmann. – Örülünk ennek. Ha a vége jó, minden jó, hamarosan talpra áll. Csak azért egy kis fölerősödés nem ártana. Elégé gyatrán van, kérem. Hadd hallja ezt inkább tőlem, mint másoktól. Inगत a keringése. Vérszegény. Soroljam?

– Szabadságra nem mehetek – mondta a lány. – Végképp nem. Elégé hosszasan voltam beteg. Dolgoznom kell.

– Ezt majd még megbeszéljük – közölte vele az orvos. Közben azt gondolta: „Kedves betegem, te igenis el fogsz menni pihenni egy kicsit. Majd én hozzásegítelek. Szegény egérke!” Mert fájt ránézni erre a lányra. Égő, nagy szempár, beesett orcák, a száj körül megannyi keserű vonás. Aztán meg hogy senkije a világon, csak ez a Schneiderné. Na, igen.

– Tulajdonképpen már haza szeretnék menni – folytatta rendületlenül a beteg. – Doktor úr, kész képtelenség, hogy én egy ilyen egyágyas szoba költségeit sokáig állni tudjam.

– Ugyan, ne vicceljen már, ezt bízza rám – tiltakozott az orvos. – A klinika az enyém. Pár napot mindenképpen maradnia kell. A zúzódásos fájdalma holnap jelentkeznek majd igazából, de majd ezen is túlesünk – mondta bizakodón. A lány meg csak nézte őt, eltűnődve. Nehéz lett volna megmondani, mi volt az, amivel a szabálytalan vonású férfiarc az első pillanattól fogva annyira lenyűgözte. Nehezen bírta levenni róla a tekintetét. Annyira más, mint Thomas. A szeme palaszürke, világos, és

ez merő ellentétben állt hajának csaknem-feketéjével. A szája pedig, az erőteljes, keskeny vonalú száj mosolygott. És ez olyan „jó mosoly” volt, annyira igazi! Lekötelező, csupa melegség. A kezek pedig karcsúak, erősek.

– És most nem töprengünk tovább, hanem alszunk – nevetett az orvos. – Holnapra így lesz minden sokkal jobb.

Ha az csak úgy lehetne, gondolta a lány. Ha úgy egyszerűen elkezdődhetne holnaptól egy új élet.

**
*

Erneste néni azért csak ébren várta. Johannes Bruggmann ennek, meg kellett vallania, örült is. Annyi minden kavargott a fejében, jól jött, hogy valakivel beszélhet róla.

– Ugye, volt szó arról, hogy Dannyt beadjuk egy jó intézetbe – kezdte. – De hát talán mégse. Változtattam a szándékomon.

– Ez így lesz jó – mondta halkan a néni. – Nem hiszem, például, hogy maga az érintett ifjú úr lelkesen fogadta volna a fordulatot. Féltékeny Ellenre, és ez csak romlana, ha azt érezhetné, hogy őmiatta kerül hátrányosabb helyzetbe.

– Már nem lesz kire féltékenykednie – szögezte le az orvos.

A néni csodálkozva felelt: – Ó! Hát ezt meg hogyan értsem?

– Nem élhetek együtt egy olyan nővel, akinek a kocsis és a szép ruha fontosabb, mint egy ember élete. Egy

orvosnak nem lehet ilyen felesége. Végképp nem.

Tincsi töprengve bámulta a vallo mástevőt.

– Hannes – mondta akkor –, ez eddig szép és jó. De a hölgygel közölted már?

– Gondolom, eléggé brutálisan viselkedtem. Azt mondtam neki, takarodjon a szemem előtt.

– Ezt nem fogja csak úgy lenyelni. Az ilyen Ellen-féle nők csuda érzékenyek.

– Én is érzékeny vagyok. De hát térjünk rá a lényegre, Tincsi néni. Ez a bizonyos Torsten kisasszony, akit Ellen, ha akaratlanul is, de elütött, nagyon vacakul van. Szegény nyulacska! Föl kellene pendülnie, és ezt meg is mondtam neki. Jó környezetből származó, művelt teremtés, ez látszik rajta. Hát azt gondoltam – elakadt, rádöbrent talán, milyen szokatlan dologba vágna bele így –, nem, ezt előbb vele magával kellene megbeszélnem.

– De mit, Hannes? Elmondanád esetleg csak úgy, feltételesen?

– Nézd, arra gondoltam, hogy Dannyt elkísérhetné a tengerhez. Egy kis levegőváltás mindkettejüknek jót tenne. Na, ennyi.

– De hát Dannyt nem bízhatod rá egy vadidegenre – tiltakozott Tincsi néni. Még sértettséggel is volt a hangjában.

– Hagyatkozz az én emberismertemre, Tincsi. De előbb nézd meg, ismerd meg te is alaposabban. S Dannyt is meg kell kérdeznünk, van-e kedve ilyesmihez. Kényszeríteni senkit sem lehet. Eleve sok a

tartozásom, ami a fiacskámat illeti. Szeretnék törleszteni. Tudod, ugye?

Tincsi néni arcán mosoly villant fel. Hát akkor úgy látszik, ez a szakítás komoly. Ő aztán végképp nem bánta. Túl sok jót nem várt Ellentől. S ha már Johannes is így látja. Azért inkább óvatos maradt.

– Aludjunk rá egyet, jó? – csak ennyit mondott.

**
*

És a doktor aludt rá egyet. S meglepődve tapasztalta másnap, hogy a véleménye nem változott. Danynek is beszélt róla, amikor az óvodába vitte.

– Mondd csak, mit szólnál hozzá, ha egy kedves fiatal nővel elutaznál a tengerre? – kérdezte kergetés nélkül.

– Ha tényleg kedves, és ha nem Ellen a neve – hangzott a válasz. Raszasz!

– Nem, dehogy Ellen. Georgia, ha tudni akarod – mondta a papa.

– Egész érdekes név – mondta Daniel. – Nem is hallottam még. Aztán csinos legalább?

– Hát nem valami nagyon – ismerete be Johannes Bruggmann.

– Ejha, tulajdonképpen még nem is nagyon láttad? – hangzott a csalódott válasz. Az orvos akkor elmondta, hogy ez az a beteg, aki az este került be a klinikára.

– Nocsak! Az, akit Ellen elütött?

Most már Ellent mondasz, mosolygott magában az orvos; mert tu-

dod, hogy „a csaj” nem veszélyes rád többé.

– A tengerpart azért jobb, mint valami gyerektábor – jelentette ki Daniel. – De miért nem kísérhet el engem a Tincsi?

– A Tincsi néninek gyógykezelésre kell mennie, és ott te csak zavarodnál őt.

– Hát veled ki törődik majd közben? – kérdezte a fiúcska.

– Megleszek én, ne félts. A klinikán kosztolok, például.

– Takarítani meg itt a Jeschkéné – hangzott Daniel közbekotyogása. – Papika, én veled is olyan szívesen elmennék nyaralni.

– Igen, drága, de az most lehetetlen – magyarázta az orvos. – Jelen pillanatban szóba se jöhet számomra a szabadság. Érted, fiam?

Komoly lett a hangja. Daniel megmorgós lett: – Ti, orvosok örökké csak így éltek. Valami folyton „közbejön”. Nem tudnál pályát változtatni?

– Kissé nehezen. Meg hát szívesen is csinálom ezt. Van valami egyéb kifogásod is ellene?

– Más nincs. Meg is értelek. Csak akkor te is érts meg engem.

– És mit kellene megértenem? – kérdezte kuncogva az orvos.

– Azt, hogy a Brink kisasszonyt ki nem állom. Mindent megpróbáltam, csakis a te kedvedért, de hát nem megy, papika. Nem megy.

– Na, jól van, ezt többé nem is kell erőltetned, Danny – mondta Johannes halkán. – Nélküle is megleszünk valahogy.

Daniel felderült. – Gondolod? Hát

így áll a dolog? Jaj, de remek! – kiáltotta. – Ott van nekünk a Tincsi néni. Én meg szívesen elmegyek a tengerre azzal a kedves, bár egyáltalán nem olyan csinos fiatal nővel. Ez így akkor jó lesz?

– Reméljük, fiacskám – motyogta Johannes, mint aki magában monologizál. És szidta magát, hogyan is tehet ilyet Georgia Torsten háta mögött – így alkuszik már a lelkére!

**
*

A lány állapota kicsit rosszabb volt másnap, mint előző este. De hát Johannes fel is készült erre. A sok elmúlt, helyette annál erősebbek lettek a fájdalmak. Dr. Farian már be is injekciózta, és Georgia láthatóan még volt szeppenve – összébb volt esve.

Johannes aggodalommal szemlélte a kis nyüzött-riadt arcot. Ez a szegényke így is, úgy is összeroppant volna, gondolta. Akkor még a jó sorsa hozta, hogy én az útjába kerültem.

Hogy közelségét megérezte, a lány hunyt szemmel így szólt:

– Nem akartam meghalni. Most se akarok.

– Nem is fog – mondta nyugtatólag Bruggmann. Megfogta a kezét. Kis rángásokkal, tehetetlenül hevert az ujjai között.

– Szereti a gyerekeket? – kérdezte. Nem is volt bizonyos benne, hogy a lány hallja, érti, mit mond.

– A gyerekeket? Jaj! Mindig anyyira szerettem volna, hogy gyere-

keim legyenek. Thomas, Thomas! – Hangja elakadt, szeme, bár az imént kinyílt, újra visszazárult. Kezdett hatni az injekció. Legalább a riasztó emlékei is elhagyják, gondolta az orvos.

Neki, persze, más betegekkel is törődnie kellett, s akkor délben még egy új beteg átfürödött vakbele is nehéz műtét volt, próbára tette. Hannes tele volt munkával, megannyi tennivalóval. Se Georgia Torsten, se Ellen Brink nem nagyon jutott az eszébe.

Ellen párszor már odatelefonált a klinikára, kereste, s mert nem tudta elérni, hisztis lett. Ezt aztán a szülein töltötte ki. Az idegeikre tudott menni, úgy melleleg.

– Nézd, papa, egyszer elővehetnéd Jót – mondta. – Olyan dolgai vannak! Ahogy például tegnap este viselkedett velem, az kész botrány. Hidd el!

– Miért, mi volt az a nagyon nagy botrány? – kérdezte Valentin Brink, aki megszokta már a lánya efféle dolgait. – Elütöttél, ha így, ha úgy, egy lányt. Azt ő bevitte a klinikára. Ez így van rendjén.

– Az a lány rohant neki a kocsimnak, papa, ezt még hányszor mondtam? – csattant fel Ellen.

– Nem mindegy? – kérdezte az apja. – Másrészt megtanulhatnád, hogy kereszteződéseknél mindig tudnod kell fékezni. Nem mindig az „igazság” számít. Én például az elővigyázatosságot többre becsülöm. Harminc éve baleset nélkül vezetek. Persze, ebben most én vagyok a hibás, minek vettem neked egy ilyen

gyors kocsit. Cammognál inkább, jobb lenne.

– Azért Ellent se szabad hibáztatnod – szólalt meg most Brinkné. – Miért kellett volna a ruháját és a kocsit bemocskolnia, amikor valóban nem tehetett a balesetről? Más lett volna, ha . . .

– Jaj, hagyd már abba! – kiáltotta a férje. – Ti nők mind egyformák vagytok. A rongyaitok többet érnek, mint egy emberélet. Nagyon jól megértem Bruggmant, ha néha tele van a hócipője az ilyesmivel. Nem akarlak zrikálni, Ellen, de nagyon jól el tudom képzelni. Egyébként Ellen egyáltalán nem való orvosfeleségnek. Neked, lányom, valami olyan balek kell, aki örökké a szépet teszi neked, sündörög körülötted, kiszolgál, nyal-fal. És még az se lesz majd elég jó, én mondom.

– Te kényeztetted el ezt a doktorkát – hangzott az anyai féltés és szemrehányás. – Igen, Valentin. Csak azért, mert megoperált. Na és, mi van abban olyan nagy dolog. Azért fizetted meg.

– Ha nem végez ilyen briliáns munkát, talán már rég nem élek, és akkor az is kérdés, hogy ti itt, amilyen igényeitek vannak, meddig lébecolhattatok volna így. – A férfi tényleg dühös volt már. – És kész. Befejtük. Eszembe se jut, hogy ennek az orvosnak még én tegyek szemrehányásokat. Megvan a maga baja.

Számára tényleg be volt fejezve az ügy. Ilyen ember volt Valentin Brink. Ha egyszer hálát érzett Bruggmann doktor iránt, azt – a síríg érzi. Ellen dühösen szoritotta össze a száját.

Eszébe se jutott, hogy csak úgy eltűnjék Bruggmann doktor életéből. És pontosan azért nem, mert Johannes – kemény ember. Igen, jó keményen odamondogat neki is, miket meg nem enged magának! Olyan más ez, mint az a sok lacafaca hízelgő, amilyenekkel ő egész életében körül volt véve. És ez imponált Ellennek. Talán, gondolta, majd valahogy kiengesztelheti. Vannak azért módszerek. Majd kedves lesz hozzá, megértő, egy icipici elnézést is kér. Ennyi. Mert a vereséget nem fogja beismerni, hát azt nem.

Felhívta megint a klinikát. Bruggmann doktor mindegyre elérhetetlen volt. Másodjára azért legalább már közölték vele, mikortól találhatja meg – a lakásán.

**
*

Csak ez épp – megint egy kicsit más-képp volt. Mert hazaindult ugyan, és Marianne nővérnek nem is hazudott, csupán valahogy úgy hirtelen még az eszébe jutott valami. Hogy meg kellene nézni, mi van a kis Georgia Torstennel. Felment hozzá. Úgy, hogy senki se látta.

A lány most jobb kedvű volt, láthatóan a fájdalmi is csillapultak. Az orvos megmérte a pulzusát, aztán bizakodóan mosolygott rá.

– Na, most már jobban vagyunk. Kedves Torsten kisasszony – kérte akkor –, elbeszélgethetnénk úgy pár percet? Nem fárasztja?

Georgia mindegyre maga volt az elfogódottság. Nem értette, mi az

oka ennek a különleges figyelemnek. Hiszen az orvosnak igazán nem kellett félnie, hogy ő esetleg még kellemtelenséget okoz a barátnőjének, vagy kicsodának, aki a kocsit vezette. Ezt rég megtárgyalták.

– Ma reggel kérdeztem valamit magától – mondta Bruggmann.

– Nem emlékszem – vallotta be a lány félénken. – Eléggé kábult lehettem.

De ahogy megismételte a kérdést, Georgia már tudta, miről is volt szó. Most aztán igazán megijedt. Hátha túl sokat mondtam, gondolta. Elárultam magam, vagy ez az orvos kitalálta a gondolataimat.

– Valami butaságot beszéltem? – kérdezte.

– Jaj, dehogy! Tehát szereti a gyerekeket?

– Miért kérdi?

– Van egy öt éves fiam – magyarázta az orvos kicsit fátyolos hangon. – Nem él már az édesanyja. A feleségem a szülésbe belehalt. Egy nagynénikém vezeti a háztartást nálunk. Apám nővére. Nagyon sokat köszönhetek neki.

Miért meséli el nekem mindezt?! Valami bizalmasság kezdett kialakulni köztük, ám ez csak még szorongóbbá tette Georgiát. Másrészt, kérdezte magát úgy a szívében, miért kellene ezért szoronganom?

– Erneste néni, vagyis a Tincsi – mosolygott az orvos – ugye, egy kis gyógykezelésre szorul, el fog utazni. Danielt gyerektáborba kellene adnom, valami otthonba – folytatta dr. Bruggmann. – Na már most azt gondoltam, nem oldhatnánk-e meg a

dolgot úgy, hogy maga elutazna vele a tengerre? Az a jó kis sós levegő ott, a napfény, a víz, az magának ugyanolyan jót tenne, mint a srácnak – folytatta most már felszabadultabban. – Danny egyébként nagyon kedves kis kölyök, igazán nem kell tőle tartania.

– Mondja, miért ilyen kedves maga hozzám? – kérdezte elakadó hangon Georgia.

– Ó, én egy nagyon csúnya, önző ember vagyok – nevetett zavartan az orvos. – Danny egyébként egyetértene velem ebben a tengerparti dologban.

– Hiszen még nem is látott engem?!

– Jaj, hát megbízik a papája ítéletében, hm? Így jó lesz? A gyerektáborból meg fél. Kicsit szorongásos alak, valahogy úgy, mint maga.

– Akkor nyilván megértjük egymást... ennyiben – mosolyodott el végre Georgia is. Sápadt arca egyszerre megszépült ettől a kis vidámságtól.

Johannes Bruggmann egy kicsit megdöbbsent. Sőt, nem is csak úgy „egy kicsit”. Hiszen ez egy csinos lány, minden látszat ellenére. Csak rettentő állapotban van. Akkor meg mi ez? Hirtelen zavarba jött. Nem is tudta megtalálni az iménti elfogulatlan hangnemet.

– Hát Dannyt, perszé, előbb tulajdonképpen meg kellene ismernie – motyogta. – Tincsi néninek pedig illene szemrevételezni magát, na, csak úgy viccből mondom. De tényleg! Mindene ez a gyerek, és igazán nem akarnám őt se megsérteni.

– Na és – folytatta most már mosolyogva a lány –, doktor úr, ha a Tincsi néninek valamiért nem felelek meg?

– Ó, ilyesmitől nem félek. Legyen egészen nyugodt!

Miért ilyen nyugtalan viszont az én hangom, kérdezte magában az orvos.

– Hát nem is tudom, elfogadhatok-e ilyesmit – tűnődött becsülettel Georgia. Arca ismét olyan távoli lett.

– Nem ajándék ez, hanem munka. Ráadásul maga tenne szívességet nekem. Teljesen nyugodt lehetnék, ha magával lenne Danny.

– Túlbecsül – suttozta a lány. – Hiszen nem is ismer.

– Nem szeretek ilyen kifogásokat hallani, kedves betegem – mondta az orvos nevetve. – Tehát?

– Csak a jóság beszél magából, semmi más.

– Hát olyan vén vagyok én, mint holmi Mikulás öregapó? Aki jóságos? – Megriadt. Ezt már nem kellett volna mondania. Mert hirtelen mindketten zavarba jöttek.

– Holnap – váltott témát az orvos – mindenképpen járkalhat már egy félórácskát. Akkor átviszem Tincsi nénihez és Danielhez. Itt lakunk – mutatta bizonytalan mozdulattal. – A többit majd meglátjuk. Nem?

De most mindketten feszengeni kezdtek. A hangulat megfagyott. Nem is rossz értelemben, ellenkezőleg. Ez az egész úgy együtt, túl sok lett mindkettejüknek. Georgia egyre csak azt érezte: hirtelen elhalmozza őt a jó sors, a vakszerencse. Ki találhat bármi kivetnivalót abban, ha en-

nek a férfinak az alkalmazottja lesz, és a fiacskájára fog vigyázni. Még azt el kell rendeznie, hogy a Schneider asszonynak, szegénynek, mégse tartozzon tovább a lakbérrel. Majd elad valamit abból, amije még maradt. Anyja ékszerei jutottak az eszébe. Nem nagy kincs egy se, mégis. Bármily keservesen válik is meg közülük bármelyiktől, azért arra rá nem vitte volna a lélek, a jó ízlés, hogy az orvostól rögtön előleget kérjen. Az egész kapcsolatnak más a jellege. Ettől riadt meg igazán. Badarság. Előleget kellene kérni. De hátha Danielnek nem tetszem, gondolta aggódva. Hát inkább nem szólt. Feszengtek.

**
*

Tincsi néni nem volt éppen a boldogság szobra, ahogy Ellen Brink egyszer csak ott állt az ajtóban.

– Bruggmann doktor még a klinikán található – közölte hűvösen.

– Nekem azt mondták, hogy már eljött, és hogy itt keressem – makacskodott Ellen. Gyanakodva sandított körül. Johannes csak nem tagadhatja le magát?

– Ha Erneste néni azt mondja, hogy papika nincs itthon, hát nincs is – érkezett a helyszínre Daniel, aki mintha kitalálta volna „a csaj” gondolatait. De nem bírlak, gondolta magában.

Ellen szeretett volna valami keményebbet odavágni, de a gyerek előtt...?! Összeszedte magát. Lassan már neki is látnia kellett, hogy

Johannes szívéhez, tényleg a szívéhez csak a fiúcskán keresztül vezet az út.

– Hoztam neked valamit, Danny – mondta mesterkéltnél jóakarattal. – Szereted? – És odanyomott neki egy nagy zacskó bonbont.

Daniel szájában összefutott a nyál, de inkább a nyelvét harapta volna le, semhogy azt mondja: *köszí, honnét tudtad...?!*

– Utálom – mondta inkább. És elszáguldott.

– Nehéz gyerek! – sóhajtott Ellen, hogy a maga becsületét mentse.

– Ahogy vesszük – oktatta Tincsi néni. Nem jött ki a sodrából. – Engem például szeret, és tudok is vele bánni.

Bamm! Mintha az ajtót csapta volna Brink kisasszony orrára.

Ellen felvonta a szemöldökét. A fenébe is, mibe keveredtem, gondolta. – Maga se kedvel engem valami nagyon – mondta akkor. Ki a farbával!

– Jaj, minek így gorombáskodni – mondta a néni diplomatikusan. – Maga szép, kedves, magát körülrajongják, tud viselkedni – mondta némi furcsa éllel –, mindenkifölött pedig fiatal. Hát mit akar? Még egy kis emberismeret kellene az egészhez – magyarázta, és titkon vigyorgott. Jól bemázolok neked, gondolta. – A gyerekszív nem olyan lekenyerezhető, mint a védtelen férfiaké. – Ez a „védtelen” különösen szép telitalálat, állapította meg magában Erneste néni.

– Ne bonyolítsuk a dolgot – felelte Ellen leereszkedően. Lévé, hogy

nem nagyon tudta, mi mást tehet. – Ez az egész végső soron csak ketőnkre tartozik. Jóra és rám.

– Nem állítanám, Ellen – hallotta meg maga mögül hirtelen Johannes hangját. – Tegnap alaposan megmondtam neked a véleményemet, és végső soron abban nemcsak mi ketőn voltunk benne, hanem az egész világ is.

– Ugyan, idegesek voltunk. Hannes, bocsánatot kérek. Én viselkedtem lehetetlenül. Felejtsük el, és kész.

A férfi meglepődött.

Mindenre számított, csak erre nem.

A fenébe!

Erneste néni meg a „világ” minden szemrehányását összpontosítani szeretne volna abba a pillantásba, melyet unokaöccsére lövellt, amikor az szépen karon fogta a lányt, és a dolgozószobájába vezette.

– Nem vagyok itt valami szívesen látott vendég – panaszkodott máris Ellen. Egy kicsit gúnyosan tette hozzá: – Még egy vacak kis ajándékot se fogadott el a fiad. – Mutatta a bonbonokat.

– Mármost ez se nem vacak – oktatta kicsit célzatosan Bruggmann –, se rólad nem hihetem, hogy a fiamnak amúgy csak holmi vacakot hozol. Viszont akkor miről beszélsz?

Élvezte, hogy ilyen jó párbajtőrívó formában van.

– Jaj, menj már!

– Komolyra fordítva a szót: Danny engedelmes gyerek. A papája sokszor megmondta, hogy az édeséggel csak a fogait rongálja – nyug-

tatta Ellent Johannes. Nem akart újabb jelenetet.

– Te mindig találsz valami menteséget neki. Velem viszont olyan engesztelhetetlen vagy – duzzogott macskásan a lány.

– Örülök, hogy legalább azt belátad, hogy a tegnapi viselkedésed nem volt egészen rendes.

– Ha gondolod, hogy valami fájdalomdíjjal tartozunk a lánynak, papa is, én is szívesen álljuk a költségeket.

Johannes ezt most már megint pimaszságnak ítélte.

– Ne keverd bele apádat – mondta először is. Aztán felsóhajtott: – Ellen, Ellen, hogy neked mindenről csak a pénz jut az eszedbe. Egy kis segítőkészség, jó szív többet ér néha, mint pár százas. Ezt a dolgot én, már ha megengeded, a magam módján fogom rendezni.

– Éspedig hogyan? – Nem lett volna nő a nő, ha nem ezt kérdi! Johannes mosolygott is titkon.

– Ó, semmi. Csak őt küldöm el Daniellel a tengerre. Mindkettejüknek jót fog tenni. Ez orvosi szakvélemény, nincs apelláta.

– Csinos legalább? – hangzott a következő női kérdés. Jó epésen, persze. A doktor csudára élvezte.

Ettől egy kicsit még meg is könnyebbült. Ismerős terep.

– Hát, korántsem – felelte a szépségszakmai kérdésre az orvos. Most megint zavarba jött. Mi ez? – gondolta. Az imént állapítottam meg, hogy igenis csinos. Most meg Ellen kedvéért hazudozom itt, leszólom

őt. „Őt...” Már ez is olyan furcsa volt, hogy Georgia Torsten az ő számára egy pillanatig is efféle „ő”. – Egy szegény kis egérke – folytatta hát. – Elhagyta a jegyese, van baja elég. Senkije a világon, csak egy házinéni.

– És te jössz, és megjátsszod az irgalmas szamaritánust; hát persze, hogy mással nem vagy elnéző, elhasználsz jótékonykodásra az érzelmi energiáidat – fortyant fel Ellen. Már csak amúgy óvatosan, amennyire a helyzete engedhette.

– Menj már!

– Ez az. El akarsz küldeni, tudat alatt is ezt fejezed ki minden második szavaddal. „Elhagyta a jegyese...” A szívemnek meg kell hasadnia! Bezzeg te mit sem törődsz azzal, mihez kezd a *te* jegyessed, akit *te* akarsz elhagyni!

– Bocsáss meg, jegyben nem járunk!

– Ugyan, mit lovagolsz a szavakon! Ne akarj engem a falvédőre visszatapasztani! – Az orvos megálapította, hogy Ellen hangjából és szavaiból valami közönségesség csendül ki. – És mikor kezdődne ez a Nagy Érzelmes Utazás a tengerre? A doktor úr fiacskája meg az árva lányka?

Johannes Bruggmann valami örömet is kiértett a korholó szavak mögül. Hát persze! Ellen elégedett, mert legnagyobb ellenfele, Daniel egy időre eltűnik a színről. Azt hiszi, ha a fiúcska nem lesz állandóan „rossz hatással” az ő „jegyesére”, hát könnyebben az ujjá köré csavarhatja.

Fájdalmas volt felismernie ezt a női praktikát.

– A jövő héten – felelte a kérdésre. Egy kicsit bizonytalanul.

– Akkor hát gyakrabban is találkozhatunk majd. Igaz, drága? Türelemmel, de mohón várom, hogy gyakrabban láthassalak.

A fenébe is, hát még mindig nem ismerem eléggé a nőket, gondolta az orvos. Mindent pont úgy mondok, ahogy nem kellene. Összekavarodtak a gondolatai. Örült is, hogy a lánnyal a találkozás ilyen simán lezajlott. Hízelgett is neki, hogy Ellen ennyire ragaszkodik hozzá. Aztán meg boldog volt, hogy végre, remélhetőleg, elmegy.

– Hát azért – jegyezte meg később Tincsi néni, amikor Ellen már csakugyan „elpályázott” – nem mondhatnám, hogy olyan nagy búcsúhangulat uralkodott volna közöttük az előbb.

Hangjából elégedetlenség csendült ki. Szinte szemrehányás.

Nők! Ezt gondolta megint az orvos.

– Ugyan, nem kell azért rögtön üvöltözni egymással – mondta Bruggmann a néninek. – Szép csöndesen váldogálunk, és kész – nyugtatta. – Holnap egyébként elhozom és bemutatom neked Torstén kisasszonyt.

– Nagyon várom – mondta Tincsi. – Őt már igen!

**
*

Georgia felkelhetett. Ez eddig rendben volt, kiderült azonban valami. A ruha! Amiben belerohant a kocsi-ba. Hát ez a ruha nem volt olyan állapotban, hogy bárki előtt mutatkozhatott volna benne.

– Így mégsem állhatok oda a fiacskája elé – mondta riadtan.

– Semmi gond – felelte az orvos. – Megyek, majd a házinénije odaad valami mást. Megbízna bennem, remélem? – kérdezte mosolyogva. – Esetleg küldhet egy cetlit is, azon „a pontos rendelést”!

Georgia firkantott Schneidernének pár sort. A kedves asszony épp elmenőfélben volt, de nyomban megismerte az orvost, és lélekszakadva újságolta:

– Jaj, doktor úr, oda igyekeztem volna éppen Georgiához, Torsten kisasszonyhoz. Postája is jött, meg hát egy kicsit rá is kellene nézнем.

– Schneiderné asszony, legyen egészen nyugodt, a kisasszonyt holnap elbocsátjuk – mondta az orvos, aztán átnyújtotta a cetlit, elmondván az óhajt-sóhajt.

– Ó, hát ez tényleg rendes magától, hogy ennyire törődik velem – mondta a házinéni. – A szegény gyerekre rá is fér. Mindig csak a balsors kergette eddig életében! Tiszta sor, hogy a szobáját fenntartom a számá-ra, annak ellenére, hogy a lakbérrel is tartozgat így-úgy, de hát...

– Ilyen gond is van? – vonta föl a szemöldökét sajnálkozva az orvos.

– Meg ne mondja neki, hogy így rútol elárultam – sutogta Schneiderné. – Nem kellett volna. Csak úgy kiszaladt a számon.

– Semmi baj, én kifizetem majd – mondta Bruggmann.

– Ugyan már! – tiltakozott az aszszony. – Nagyon zsenáns lenne az nekem. Torsten kisasszony meg végképp megharagudna. Az a betegség meg az édesanyjáé is, tömérdek pénzt főlemésztette. És hát némely orvosok sem épp a szívjóságról híresek. Már akire nem vonatkozik, arra nem, doktor úr. Tisztesség ne essék.

Majd összepakolt egy kisbőröndre való holmit, és a leveleket is átadta.

– Mondja meg neki kérem, főorvos úr, hogy én bármikor visszavárom – kiáltotta utána még a lépcsőházba.

Georgia a levelekkel nem nagyon törődött. Az ilyesmi neki most – tényleg ráért. Ki írhatna?! Az egyik levél már eleve olyan hivatalos küllemű volt, hogy még a félretevésébe is beleborzongott.

Várta viszont, de nagyon, hogy Bruggmann doktor fiát megismerje végre. Maga se tudta, miért. De a legcsinosabb ruháját választotta ki a Nagy Alkalomra.

Johannes meglepődve nézte, mikor érte jött. Ott állt előtte egy szemrevaló, jó alakú, hosszú, karcsú lábú lány. Láta most már azt is, milyen szép puha fénye van a gesztenyebarna hajának, hogy a szeme olyan izgalmasan ferde vágású, és hogy keskeny arca szinte egzotikusan bájos. A világoskék ruha kicsit túl bő is lett – úgy az utóbbi idők során, nyilvánvalóan –, s még kislányosabbnak tűntette föl az egész jelenséget.

– Mehetünk? – kérdezte kicsit reszelős hangon Johannes Bruggmann.

A lány biccentett, a két levelet a kezításkájába süllyesztette, s követte az orvost. Nem sejtette, hogy egész élete alkalmasint merőben más fordulatot venne, ha ezeket a leveleket...

... ha ezeket a leveleket elolvasta volna.

**

*

Gépiesen követte Bruggmann. Később még azt is hagyta, hogy az orvos egy kicsit karon fogja, megtámogassa.

– A szavam is eláll – mondta Marianne nővér dr. Fariannak. Merő véletlenségből (!) nézték elvonulását, a kórház folyosóján állva egy ablakmélyedésben. – Két márkát nem tettem volna fel rá, hogy ez a kis penészvirág a szép Ellen Brinket csak úgy ripsz-ropsz küsse. Ez nem lehet igaz!

– Ugyan, honnan vesz ilyesmit – tiltakozott Farian. – Különb is, semmi közünk hozzá. Ami egyébként engem illet, szerintem ez az ifjú hölgy sokkal csinosabb, mint a Brink lány.

– Ó, te jó ég! – sóhajtott erre a tisztességben megöszült nővér. Werner Farian jobbnak látta, ha mielőbb elkotródik.

**

*

Daniel már leste őket.

Indokolt volt hát az indiándiadal-üvöltés, mellyel Tincsi nénit figyelmeztette: – Jönnek!

Ernestine is látta a közeledőket. Daniel akkor azt mondta:

– De hát ez a lány olyan vékony, mint egy cingár szitakötő. Ezt a tengernél a szél elfújja. — És mutatta, hogy phuhh! Még ő is.

– Na, te csak vigyázz azzal – in-tette a néni. — A vékonyak a legszívó-sabbak. Mint a fűzfa ága.

– Hehehe! — mondta Daniel. — Mint te is, Tincsi néni.

– Kis pimasz — nevetett rosszal-lóan a néni. — Egy kicsivel több ko-molyságot, ha jön a vendég.

És jött. Amikor Daniel meghallot-ta a hangját, a szava elállt. Ilyen ked-ves hangot ő még soha életében nem hallott. Hol van ettől Ellen, gondol-ta. De nem is gondolt úgy külön semmit, egy kicsit kavarogni kezdett vele a világ.

– Te vagy hát akkor Daniel — mondta a lány.

– Te meg Georgia — felelte erre büszkén a fiúcska. És a mosolya nem tengerparti szél volt, hanem — nap-fény.

A lány elpirult. Daniel nem tudta, mi a baj. — Ó, hát papika mondta ne-kem, hogy eljössz. Én meg azt mondtam, nagyon izgi neved van, tu-dod?

– A Daniel név is gyönyörű.

A kisfiú felsandított rá.

– Van kedved elutazni velem?

– Hát ha neked nincs ellene kifogásod!?

– Á, nem — mondta Daniel magá-tól értetődően. — Akkor nem kell gyerektáborba mennem. Ráadásul neked tényleg örülök. — Túlláradó boldogságát nem is tudta kifejezni.

Mindenki csak nézte!

Tincsi néni is megjelent. Georgia csaknem pukedlizett egyet. Olyan méltóságteljes volt ez a magas, so-vány hölgy. Dohánybarna bőr, nagy, fénylő szempár, finom voná-sok.

– Jó napot, nagyságos asszonyom — mondta.

Erneste Bruggmann somolygott.

– Ó, kicsikém! Nagyon megtisz-telsz — mondta. — De én mindig csak kisasszony voltam, most meg egy eléggé rozoga öreg kisasszony az, akit látsz.

Nevettek. Georgia most irult-pi-rult csak igazán.

– És egyáltalán nem nagyságos — kotnyeleskedett Daniel. Most vég-képp feloldódott a hangulat. — Mondhatsz nyugodtan Erneste né-nit, Georgia, vagy Tincsi nénit, jó? Hiszen e pillanattól a család tagja vagy te is.

Johannes csak nézte Georgiát. El-nézte, úgy lopva. És a szemében, éreznie kellett, furcsa fény gyúlt. Ahogy a lányt szinte megbűvölten csodálta. De miért? Ez a kicsit rózsaszínre elpirult arc végtelenül elraga-dó volt. Bájos, bűvöletes. Elgondol-ta: ki lehetett az a fajankó, az a völe-gény, aki egy ilyen lányt képes volt csak úgy otthagyni?!

– Nos hát, akkor az érdekeltek meg is tárgyalhatják, mikorra terve-zik az utazást, mi lenne a legjobb — kiáltotta az orvos, már csak azért is, hogy kiszakadjon ebből az iménti gondolatkörből. — Szerintem egysz-e-rű — folytatta. — Vegyük a hétvégét. Akkor el tudnám vinni magukat, Ge-

orgia, Daniellel. Nincs az a sok cipekedés. Négy hétre mégis kell vinni ezt-azt, hát nem? Mit szól hozzá a nagyérdemű társaság?

– Nekem nincs olyan sok csomagom – mondta Georgia. Daniel ettől még lelkesebb lett. – Csuda! – kiáltotta a kisfiú. – De kocsival sokkal jobb, mint vonaton.

– Szóval a következő hétvége, az kilenc nap még – mondta elégedetten Johannes. – A kisasszony fel tud készülni ennyi idő alatt? – Georgia révülten nézte Danielt. Nem is hallotta a hozzá intézett szavakat. – Torsten kisasszony! – ismételte zavartan az orvos.

– Vagy úgy! Ó, hogyne.

– Egyébként Schneiderné asszony üzeni, hogy a szobája azután is várni fogja.

Georgia arca kicsit elsötétült. Daniel viszont vágott egy pofát.

– Nem maradhatna Georgia rögtön minálunk? – kérdezte.

– Hát tényleg, miért is ne? – szólalt meg a Tíncsi. – A vendégszoba szabad.

– Ó, én csak örülnék – hallotta meglepetten a saját hangját Johannes. – Akkor a felek egy kicsit össze is szokhatnak.

És Danielre, majd Georgiára pillantott.

Erneste néni arca maga volt a rejtetem. Nem lehetett leolvasni róla semmit. Esetleges hátsó szándékát. Amikor azonban Daniel már indult is, hogy Georgiának megmutassa a leendő szobáját, a néni elégedetten mosolyodott el.

És akkor, persze, a kisasszonynak Daniel szobáját is meg kellett csodálnia. Kijelentette, még soha életében nem látott ilyen gyönyörű szép gyerekszobát.

– És ez az én mamikám – mondta a kisfiú. – Vagyis ő volt az. – Hangjában büszkeség bújkált, de fájdalom is. – Tudod, ő igazából egy angyal volt, aki azért jött el közénk, ide erre a világra, hogy most én . . . legyek.

– Ezt – mentegette Danielt a Tíncsi –, tudod, Georgia, ő maga . . . fedezte föl.

Nem mondta azt, hogy „találta ki”. A lánynak ez is feltűnt. Milyen különös világ, gondolta. Mennyi kedvesség. És a halott asszony arca is! Madonnás. Több is, mint angyal. Hát az ő fiát bízta rám most a sors, tűnődött. Megfordult. S akkor a szeme Johannes Bruggmann tekintetével találkozott. Hosszú pillanatok teltek. A két szempár makacsul összefonódott. Kérdés, kérés, ámulat volt a fényükben. Georgia pedig érezte, hogy a szíve egyszerre olyan furcsán, hevesen ver.

**
*

Késő este lett, mire a két levél elolvasásához hozzájutott. Danielt le kellett fektetnie, valami mesét kellett neki mondania – ilyen dolgok; s akkor még, alt hangján, mely annyira meglepő volt egy ilyen törékeny lánynál, ilyen kislányos jelenségnél, alt hangján énekelnie is muszáj volt egy kis altatót, és Daniel megbűvöl-

ten hallgatta. Boldog mosollyal szenderült el végül.

Johannes a klinikán volt, és ez nem is volt baj, sőt. Mert Georgia így egy csöppet se érezte magát elfogódottnak. Tincsi néni úgy bánt vele, mintha már ki tudja, mióta ismernék egymást. Georgia ezzel még külön is boldog volt, s csakugyan azt érezte, hogy innen új élet kezdődik a számára.

És akkor – a levelek.

Nem nagyon értette őket. Amúgy küllemükre nézve – nem is tudta, mit kezdjen velük. Az egyik valami ügyvéd-től jött. Ki ez a dr. Hernbeck? Aztán a másik: Hagyatéki Bíróság. Valahogy szegény mamával függ össze nyilván a dolog, mást nem is gondolhatott. Hogy ennyi idővel a haláleset után még mit akarhatnak tőle? Rejtély.

Nyugi, Georgia, mondta magának. Nyugi. De hát mindig félelem fogta el, ha a hatóságokkal bármi dolga ígérkezett.

Aztán kinyitotta az első borítékot. Azt hitte, a szeme káprázik. Mert az alábbiakat olvashatta:

Az elhunyt John Main hagyatéki ügyében kérjük, jelentkezék személyi iratbizonylataival a megnevezett helyen.

Jó, ez világos beszéd, de mi a tartalma? Mi van mögötte? Main nevű embert Georgia soha életében nem ismert. Ám csakhamar felvilágosította őt a másik levél. Nagyon udvarias volt a hangvétele, valamint az előbbinél jóval személyesebb is. És ezt már

meg kellett – mert meg lehetett – értenie.

Igen tisztelt Kisasszony – olvasta –, ausztráliai kollégám keresett meg, képviselném az Ön érdekeit az itteni Hagyatéki Bíróságon, kérem tehát ezenel, legyen oly kedves mihamarább kapcsolatba lépni velem. Ez év április 4-én Adelaide-ben elhunyt John Main – alias Jonas Mainhart –, az ön egyik nagybátyja. Sajnálattal kell ezt a hírt közölnöm Önnel. A megboldogult egyetlen törvényes örököse az Ön – időközben, fájdalom, ugyancsak elhalálozott – édesanyja lett volna. Az mármost a tisztem, hogy közöljem Kegyeddel: jelentős vagyon örökösnőjének tekintheti magát. A részletek rendezése ügyében azonban a legkészségesebben – örömmel és okvetlenül! – várom szíves jelentkezését. Híve . . .

Satöbbi.

Nocsak! Gondolta Georgia. Ez azért már – tényleg valami. Érthető beszéd. Aztán meg – pénz. Szinte szédült. Té jó ég! Egyszerre ennyi minden. Jelentős vagyon? Hát ezt azért nem kell készpénznek venni, biztos valami derekas kis summa. Ez is pompás ajándék a sorstól, ennyi csapás után.

Hát akkor most az ő dolga mindenben is lenne, ezzel a váratlan fordulattal. Mire volna szüksége még? Miért is kellene elszegődnie? De azt is érezte, tudván-tudta: mindenről szívesebben lemond, csak Daniel maradjon meg. Nincs az a vagyon, hogy ő lemondjon erről.

Igaz, ki akadályozhatná meg? Johannes Bruggmann – kezdjük itt – ne is tudjon az új fejleményről, For-

tuna kegyéről. Hogy ily túl jól is alakult a sorsa. S ezen belül: az igazi kincs az, hogy emberekre talált, igaz emberekre, akik őt a saját szegény személyében is elfogadták, megkedvelték.

Mármost a messzi Ausztráliában, Adelaide-ben – hol is az pontosan – meghal egy férfi, akiről ő alkalmasint soha nem is hallott. És ő, mert véletlenül az utolsó vér szerinti rokona ennek az embernek, egy egész kis *vagyonhoz* jut. Micsoda képtelenség! Aztán még ez is: hogy pár napja a hír még bódult örömet okozott volna neki. Most meg? Csak úgy, mintha az élete természetes része volna, egyike csak a csudáknak.

Ha ez előbb beüt! Szája kesernyés mosolyra húzódott. Hát akkor Thomas se lép le. Akkor nem derül ki róla, hogy miféle alak. Igen, ez így jó. Mert akkor „boldog lett volna” vele. A gazdag örökösnővel.

Georgia azért még nem akarta beleélni magát ebbe. Hátha tévedés, hátha az ügyvéd eltúlozza, hátha közbejön még valami. Csak maradj meg, mondta magának, amúgy két lábon.

Frázisok. A földön. A valóságban.

Ez most egy takaros kis szoba volt, ez a bizonyosság, a valóság. Ez nem álom, nem képzelődés. Lentről zajt hallott. Nyilván megjött Bruggmann doktor. Ennek megörült. Mi ez, amit érzek? Nem tudott rá válaszolni. De mintha mostantól ő már örökké ennek az orvosnak a közelében szeretne időzni, ezt érezte úgy ködösen. Miért? Nem tudott rá „válaszolni”.

Hallotta, hogy Brink kisasszony, akinek a kocsjában Bruggmann a balesetkor ott ült, egy gazdag gyár-
iparos leánya. Hátha most neki pénze is lesz még – ő, te jó Isten, hová kalandozom, gondolta riadtan. Csak nem akarnám „megvásárolni” az orvos vonzalmát? Ennek az embernek is többet jelentene a pénz, mint a szerelem? El nem hihette róla.

Ne álmodozz, Georgia! Veszélyes terep az álmoké!

Mégsem tudta legyőzni képzeletének csapongásait. És mielőtt elaludt volna, „betáplálta” magába a férfi képzetét. Az arcát, szavainak emléket. Hogy esetleg – álmodhasson róla.

**
*

Valami az orrát csiklandozta. Tüsz-szertenie kellett, és akkor, ahogy kinyitotta a szemét, Danielt látta az ágya mellett.

– Jó reggelt, Georgia – mondta a kisfiú vidáman. – Ide bújhatok még egy kicsit hozzád? Tudod, papa már bement a klinikára.

– Te jó ég, hány óra van? – kérdezte Georgia riadtan.

– Á, nincs késő. Még egész sötét volt, amikor érte jöttek. Megint valami baleset. Bocs! Én mindig fölébredek, ha a telefon zörömből. Tudod, kicsit mindig félek.

És hozzábújt. És hogy Georgia közelségét érezhette, megkönnyeb-bült.

– Tincsi nénit kora reggel nem szabad zavarni, tudod – mesélte. – Ki

kell aludnia azt a nem tudom hány óráját. Már nem olyan fiatal. Nagyon vigyáznunk kell rá, hogy „itt ne hagyjon” minket; érted, ugye, hogy ez mit jelent.

Megható volt és szívszorongató, hogy Daniel ennyire ragaszkodik a nénihez. – Hát tudod, még azt is mondhatom – folytatta a kisfiú –, hogy ha te mindig itt tudnál maradni minálunk, az az Erneste néninek is nagy könnyebbség volna. Én úgy szeretlek!

Csodálatos reggel, érezte Georgia. S mit felelhetett? – Én is téged – mondta. És szíve szerint mondta.

A fiúcska oldalról rásandított. – Látod, hogy is van ez. Első látásra. Vagy sehogy. Brink kisasszonyt de nem bírtam, úgy rögtön kapásból! Elvenni tőlem a papikát, ő csak ezt akarta, de elsőre. Aztán édességgel akart engem megvásárolni. A Tíncsi néni se szereti őt, jaj, dehog – nevetett. – Akiket fölvet a pénz, már nem is igazán kedvesek. Lásd Ellent.

Georgia hirtelen a két fontos levélre gondolt. Megváltozna-e vajon Daniel véleménye róla? Ha tudná! De hát mit tudok, egyelőre még, akár csak én is? Másrészt fura, hogy ez a kis mufurc, akit épp hogy megismert, máris fontosabb neki, mint a pénz.

– Orvosnak lenni nem könnyű ám – folytatta Daniel. Most ő mesélt. – Papikának olykor egy perc nyugta sincs. De hát annyi adóssága is van még. A klinika sok pénzbe került. Nagyok a tartozások. Papika hajt is, keményen. Túlságosan is. Ezzel együtt: ő csodálatos. Meg a szakmája, az is. Ha nagy leszek, csak orvos

lehetek. Ügye, igazam van? Szép pálya.

– Bizony – mondta Georgia. – Nagyon szép. De most, ha megengeded, fölkelnék, Danny.

– Máris? Hidd el, nálunk még ilyenkor nagyon korán van. Tíncsi néni se szereti, ha már hajnalok hajnalán, ahogy ő mondja, matatok a házban. Csak a nap a hasamra süt – nevetett –, és nincs nyugtom.

– Ma nem is süt a nap! – nevetett Georgia.

– De hát ma itt vagy te, és az nekem ugyanaz – mondta a fiúcska. Ez olyan volt, mint valami frázis, de minden szavát hinni kellett. Ahogy megcsókolta Georgiát, azt is! Hozzásimult.

– Mindig így képzeltem, hogy ilyen lenne a mamikával – mondta Daniel. Eltűnődött. – Ilyen . . . kellemes és kedves. – Végighúzta ujját a varon, mely még a lány karján a bal eset nyomaként ott volt. – Fáj?

– Á, most már végképp semmiség. – Georgia boldog volt. Hogy őt valaki így simogatja. S elképzelte: ha nem egészen „ilyesvalaki” volna az illető? Milyen lehet az, ha valakit Johannes Bruggmann simogat? Hát megint itt tartok, gondolta; „nála”. Holott egészen máshol kellene járnia minden gondolatomnak. Itt vannak a gyakorlati dolgok, például . . .

Erneste néni borzasztóan meglepődött, amikor azt láthatta, hogy az asztalon friss kávé gőzölög. Georgia és Daniel olyan nagy csöndben tevékenykedett, hogy észre se vette. Valami csuda, ezt sugározta a mosolya. Mondta is:

– Gyerekek, hát ez aztán szép. Hogy az ember lányát végre egy kicsit elkényeztetik! – kiáltotta. – Igazi kincs vagy a háznál, Georgia.

– Igazi csuda-kincs – lelkengett Daniel is. – Édes kincsem! Mert a papika ezt mondja nekem, ha valamit nagyon jól csináltam. Csuda-kincs!

Ezt mondja a papika! És Georgia belepirult. Ám ezt senki észre se vette most. A néni egyre a kényeztetésnek örült, bár megjegyezte, Johannes összevonná a szemöldökét, ha ilyesmit látna, hogy ennél a háznál bárkit is elkényeztetnek.

– Sebaj – mondta Tinci. – Valahogy majd kibírom. Szívből nevettek.

* *
*

– Hát nem mondom, ez jó kis munka volt – jegyezte meg dr. Farian, ahogy a harmadik sebesültet is kitolták a műtőből. A három baleseti sérült közül egyiket, sajnos, nem lehetett megmenteni. S hogy a két másik fiatalember túljutott – ha igaz – a közvetlen életveszélyen, azt csakis Bruggmann doktornak köszönheték. Farian csodálta főnökét. Szinte az ágyból ugrasztották ki, és mégis, ez a csodálatos pontosság, magabiztosság; ez a sebészi zsenialitás!

Ráadásul nem is rutinból dolgozik, hanem szívvel-lélekkel. És nyilván ezért sikerülhet neki a látszólag lehetetlen.

– Ész nélkül száguldoznak ezek az ifjú örültek – mondta Lina nővér –, és az orvosok nézhetik magukat,

ha a sérültek itt hálnak meg a kezünk alatt.

Meg kellett bocsátani neki ezt a fontoskodást. Nagy dolgon voltak túl. És a nővér száz százaléig azonosult a munkában főnökeivel.

Johannes Bruggmann semmi jelét nem adta, de tudta: kutyául van. Sokszor kellett mütét közben Ellenre gondolnia. S most ez, amit Lina nővér mondott! Hány alkalommal kockáztatta Ellen a saját és mások életét. Közben Lina nővér már hozta a kávéját. De intett, hogy előbb zuhanyoznia kell.

– Dől rólam a víz – nevetett –, és száll a gőz!

Fáradt volt, nem vitás. Nem is akármennyire.

– Nem csoda, ez tényleg mézár-szék volt – mondta Lina.

A főnök megkérdezte, hogy a hozzá tartozókat értesítették-e már. A nővér közölte vele, hogy erről a rendőrség már gondoskodott.

– Lesz majd nagy sírás, jajveszékelés. Állítólag vadonatúj kocsi ment pocsékba – mondta a nővér.

– A kocsi még csak hagyján! De egy emberélet! Ez pótolhatatlan! – szögezte le a doktor.

– Hát ha nekem gyermekem volna – folytatta Lina –, bizony, nem vennék neki járgányt. Ezek itt ketten testvérek voltak. – A főnök bólintott. – A szülők kis híján két gyereküket vesztették el egy csapásra.

– Most egy óra szünet – szólta Bruggmann –, és akkor jöhet Körber úr epehólyagja. – Avval eltűnt a zuhanyozóban.

– Nem lehetne ezt az epemütétet

kicsit elhalasztani? – kérdezte Lina nővér. – Sok lesz egy délelőttre!

– Azt a szegény embert se várathatjuk-kínozzhatjuk, csupán mert három ilyen... – Farian doktor elhárta a szót. – Na. Mindenkinek megvannak a jogai. Maga még mindig nem ismeri a főnököt.

– Már hogyan is ne ismerném. Kirtart, míg szó szerint össze nem rogy egy szép napon. De hát ma legalább itt lesz a Gerlach doktor úr is.

– Bennem maga már meg se bízik úgy szólóban, Linchen? – nevetett Farian. Tudta, persze, hogy a nővér nem úgy gondolta.

– Néha magának is kell aludnia egy kicsit, Farian doktor úr – mentegőzött Lina anyásan.

Mázlista vagyok, gondolta Werner Farian. Egy pompás főnök, csuda kedves nővérek. Ki várhatna többet a sorstól! Eleinte aggódott: lesz-e fejlődési lehetősége egy ilyen kis klinikán. De aztán megértette, hogy álmában sem kívánhatna különbet. Igaz, nem minden nap ilyen. Vagy inkább: nem minden éjszaka. Mármost, persze, Bruggmann doktor olyan jó hírt s nevet szerzett a klinikájával, hogy ha kétennyi ágy volna, hát kétszer ennyi beteg tódulna ide.

Tegnap azért egy kicsit bosszús volt, hogy a főnök „elragadta” és magához vette Georgia Torstent. De ma már? Cinikusan azzal vigasztalta magát, hogy arra az egyágyas szobára úgyis szükség van, mint egy falat kenyérre. Csak hadd menjen a lány!

Vizit után Johannes Bruggmann csak úgy melleleg így szólt: – Kép-

zelje, Farian, rá tudtam venni a kis Torstent, hogy nyaralni menjen a fiammal a tengerre. Kellett tenni valamit ezért a szegény egérkéért. – Arca meg se rezzenett közben, és Werner Fariant ez megnyugtatta. Ráadásula a fárasztó reggel és az egész nap úgy igénybe vette, hogy elgondolkodni se volt ereje, ideje: vajon viszontlátja-e még valaha is Georgia Torstent.

**
*

Közben „a szegény egérke” értesült róla, hogy dollárhercegnővé lépett elő az élet csudálatos számlélétráján.

A térde remegni kezdett! Dr. Hernbeck, akiről kiderült, hogy elragadó modorú negyvenes férfi, ismerette vele nagy-nagybátyjának végakarátát. Még fiatal és nyilván viszonylag szegény ember lehetett Jonas Mainhart, amikor ezt a végrendeletet készítette. De a végrendeletben, melyet közjegyző hitelesített, és a többi, feketén-fehéren ott állt, hogy unokahugát, Christa Mainhartot jelöli ki általános örököséül, minden ingó és ingatlan vagyona reá szálljon. Halála után. Mármost ez a nagy-(nagy-)bácsi nem nősült meg, jól megszedte magát viszont, s mint John Main halt meg nemrég, és mert Christa Mainhart sem élt, az ő családjában „a legkedvesebb leány”, nos, maradt Georgia. Ilyen egyszerű volt az egész. Az ingatlan, például, szó szerint aranybánya volt. Mert a föld, amit John Main megvett valamikor, így került kiaknázásra. Aztán egy másik „terepen” uránérc volt a

föld gyomrában. Szintén egy Mainbirtokon.

Magányos, dúsgazdag öregember. A szerencse fia. Csak hát ősi törvény szerint ő sem élhetett örökké. S ugyanilyen ősi törvény szerint a vér „szava” áldást hozott. Egy Georgia Torsten nevű lányra. Iszonyú vagyon volt ez a „tekintélyes összeg”. Felfoghatatlan, irdatlan.

– Mama azt hitte mindig, Jonas bácsi rég volt-nincs – makogta Georgia elfogódottan. – Miért nem írt nekünk soha?

– Nem mindegy az már? És ha írt, de a posta nem ért ide a levéllel – nevetett az ügyvéd. Persze, tisztelettel tette ezt is. Nem akárkivel állt szemben. – Fel a fejjel, kisasszony, ezen már csak nem fog búsulni.

Sőt, a következő megszólításban már ott volt a „nagyságos” is. Georgianak eszébe jutott „a Tincsi”, Daniel, a tegnapi este.

– No, és akkor most mik a tervei? – kérdezte az ügyvéd, mert a lány nagy hallgatásba merült.

– Hát egyelőre semmi – mondta Georgia. – Vagyis pillanatnyilag el vagyok foglalva. Elígérkeztem egy családhoz, egy kisiút fogok nyaraltatni a tengeren, vagy hogy is mondjam. Nem volna szívem csalódást okozni nekik. Aztán még lesz időm dönteni.

Az ügyvéd elképedve nézte. – Hát még ilyet se...! – Elharapta. – De hát azt tudja, ugye, nagyságos kisasszony, hogy ha ezer évig él, akkor se kell kiskegyednek többé még igazgatói állást se vállalnia sehol. Ugye, tudja?

– Jaj, menjen már! – nevetett Georgia. – Azaz, bocsásson meg. – Nem tudta, egy nagyságos kisasszonynak hogyan is illik viselkednie a hagyatéki ügyvédjével. – Szóval, volt egy balesetem. És ez az orvos családja. Az orvosé, aki segített rajtam, és Bruggmann doktor úréknak tartozom ennyivel.

Most jött éppenséggel úgy istenigazából zavarba. – Hát szóval – fejezte be –, még nekik se akarok semmit se elmondani a megváltozott körülményeimről, doktor úr. – Dadozott. A csudába is. – Semmi értelme, képzelje csak, ha megtudják, hogy gazdag örökös nő vagyok, aztán így megyek a tengerre.

Ez egyre rosszabb lett. Az ügyvéd azonban maga sietett a segítségére: – Hát hogyne, persze. Csak arra nincsen garancia, nem megy-e híre mégis. Effélék nem történnek minden nap, és a nagyközönség, tudjuk, kíváncsi.

Georgia már bánta, hogy a Bruggmann nevet kiejtette a száján. Kicsi a világ, hát persze! Másrészt az ügyvéd is feszengett. Tudott a Brink család tervéről: hogy Ellen Brink és Johannes Bruggmann egybekel. Másrészt elgondolta, hogy itt ez a csinos, szupergazdag lány, és ő is Bruggmannra hajt. Hogy némelyeknek micsoda ambíciója van, gondolta az ügyvéd. Persze, higgyünk a kislánynak, na, jó lehet, hogy tényleg csak szentimentalizmus az egész, nem szerelem. Rendes lánynak látszik. Igen. Még a borzalmas összeg hallatán sem változott meg a viselkedése. És ez nem lehetett színlelés csupán.

Ugyanakkor az ügyvédnek az elégedettségre is megvolt minden oka. Az ügyek bonyolításával ugyanis Georgia Torsten őt bízta meg – a továbbiakra is –, és megegyeztek, hogy ha a tengerparti pesztonkaságból visszatér, eljön hozzá, s mindent rendeznek. Elkezdik legalábbis. Szép summa lepottyan neki ebből, nem is oly kevés – máris. Elfogta a nagylelkűség. Tényleg jót akart ennek a kis számár egérékének. Pár ezer márkát sebtében ráerőltetett. Zsebpénznek, készpénzkiadásokra.

Georgia most kutyaszorítóban volt. Egyrészt nem akart volna semmit se titkolni az orvos és Tincsi néni előtt. Másfelől viszont attól tartott, a legkisebb változás is a legnagyobb zűrzavarhoz vezethet ebben az eddig oly felhőtlen kapcsolatban. Hát úgy döntött, annyit közöl velük, hogy egy kis, jelentéktelen összeget örökölt.

– Tengerparti otlétem költségeit magam tudom fedezni – mondta tehát Tincsi néni. És jócskán elvörösödött hozzá.

– Ugyan, ez egyáltalán nem is kérdés, semmit se fedezel te, Georgia, kincsem – mondta a néni. – Örülj a pénznek, mely az öledbe hullt, gyermekem. Egy nap majd biztos férjhez mégy, s akkor minden pfennig jól jön. Higgyél nekem. Borzasztóan örülök, hogy egy kicsit rád mosolygott a szerencse, Georgia.

A lány mérhetetlenül szégyenkezett, de hát mit mondhatott volna: hogy épp csak Daniellel akarok együtt lenni mindenképpen, pedig akár foghatnám is a cókómókom.

– Maguk hozták meg a szerencsém – mondta hát zavartan. – Annyira örülök, hogy Dannyval együtt nyaralunk majd a tengerparton.

– De fura lány ez, Johannes – mesélte később, négy szemközt az orvosnak Erneste néni. – Más ember a plafonig ugrálna örömeiben, ő meg...? Még csak eszébe se jut, hogy egy kicsit élvezze az élet örömeit.

– Miért, mennyit örökölt? – kérdezte Bruggmann.

– Ilyet azért mégse kérdezhettem meg! – tiltakozott Erneste néni. – Gondolj csak bele! Viszont a nyaralás költségeit a maga részéről máris állni akarta.

– Akkor nagyon megszerethette Dannyt – tűnődött el az orvos. – Az ilyen korú lányok tényleg inkább szólóban próbálják élvezni az életet, ha van egy kis pénzük, és nem vesznek egy gyereket a nyakukba.

– Georgia más, épp ez az. Tudod, titkon én is azt reméltem, ez a lány hosszasabban velünk marad. Ez a mi formánk. Végre akad valaki, aki maradéktalanul megfelelő, és akkor is rögtön közbejön valami.

– Az az örökség nyilván nem is olyan jelentős – vélekedett az orvos eltűnődve. – Pár ezer márka? Mi az manapság?

– Akinek eddig szinte semmije se volt, hidd el, nagy összeg. És Georgia derék ember, ő már ennyivel is tud valamit kezdeni.

– De hamar a szívedbe zártad! – folytatta töprengését a doktor.

– Ő az, aki ezt megkönnyíti – vélte Tincsi.

Ezzel Johannes is egyetértett, csak éppen – nem szívesen vallotta be. Ő maga kétféleképpen gondolkodott az egészről. És az Ellen-ügyben sem látott még tisztán. Nem tudta maga se, mit akar.

Mert a Brink lány most látszólag békén hagyta őt, ez nem vitás, de csak arra a pillanatra várt, amikor Daniel eltűnik a színről.

Ha férfi vagy, légy férfi, biztatta magát Bruggmann mérgesen. Mert mire jöttél rá a minap? Hogy közted és Ellen közt nincs semmi mélyebb kapocs.

És minél többször nézte el – csak úgy! – Georgiát, annál jobban érezhette: milyen veszélyes kezd lenni rá ez a lány. Szinte kivirult a napokban a nemrég oly sápadt virágszál. Igen, hogy biztonságot érezhetett maga mögött, ettől megjött az életkedve, biztosabb lett a mindennapi élet dolgaiban is, és Daniel vonzalma egyenesen boldoggá tette.

A lány Johannes Bruggmannra nem is akart gondolni. Bár hát, persze, rettentő nehezére esett, hogy másképp kezelje érzelmileg az apát és a fiút. És mégis ...!

**
*

A klinikán pedig mindeközben zajlott tovább az élet. A két szerencsétlenül járt sebesült állapota javult. Johannes elkönnyvelhette a sikert: megint megmentett két életet. Kollégája, dr. Gerlach hajlandó volt őt a hétvégén helyettesíteni. Johannes odahaza azt javasolta, induljanak el már pén-

tek délután. Akkor egy kicsivel több ideje lesz neki is a tengerparton a pihenésre.

Georgia pánikba esett. Ez a nagy és tartós közelség – Bruggmanné, egy egész hétyvégen! –, ez, alighanem, fel fogja zaklatni őt. De közben nem tudta, önmagával hányadán áll.

Vásárolt magának pár csinos holmit. Bámulatos érzéke volt az elővigyázatossághoz. Kerülte a divatos, drága, feltűnő ruhákat. Mégis, minden úgy állt rajta, úgy mutatott, mintha ráöntötték volna. Igaz, ha meg kellett is játszania a spórolóást, azért előtörtek egészséges női ösztönei. Mert nem állt tőle távol minden hiúság. Csak az utóbbi idők keserves leckéje másra tanította: visszafogottságra, lemondásra. A szürkesség elviselésére. „Egérke” volt ő, valóban. De csak mostanáig.

Az útra minden szempontból tündökletes kis tarka vászonkosztümöt választott ki magának, ami jól állt gesztenyebarna hajához.

– Csoda-csinos leszel! – vélekedett Danny. És csak ámult. Ami meg Danielt illette, napok óta alig bírt már aludni. Csak már indulnának!

A bőröndöket végre becsomagolták, készen állt minden és mindenki. A Tincsi kicsit szomorú lett. Vége a vig világnak – mármint az ő számára, egy darabig. Daniel azzal vigasztalta, hogy a gyógykezelés után még vidámabb Tincsi nénit fognak viszontlátni, és így mindenki jól jár.

– Négy hét az egész – mondta a fiúcska. Elhallgatta, persze, hogy ez a négy hét neki „egy egész világ” lesz.

– Aztán írjatok! – kötötte a lelkükre Erneste.

– Főleg én – nevetett a kisfiú. – Diktálok majd, és Georgia nem győzi irkálni a hosszú leveleket.

– Irigyelni foglak, Danny – nevette a doktor.

– Menj már, ott a titkárnőd! – intette Tincsi néni. – De hát csak vicceltem. Georgiának ő a nyomába se léphet.

**
*

És nekivágtak. Irány az Északi-tenger. Johannes négy-öt órásnak tervezte az utat, de nem számoltak a roppant sűrű forgalommal. Este tíz óra lett, mire a kis fürdőhelyet elérték. Daniel már olyan fáradt volt, hogy alig moshatták le róla az út porát, már zuhant is az ágyba, és percek múlva az igazak álmát aludta.

– Azért koplalni nem fogunk – biztosította vidáman Georgiát Johannes Bruggmann.

– Ki tudja, kapunk-e még bármit is – kételkedett Georgia.

– Ó, ez természetes!! – nevetett Bruggmann.

A lány számára csodás érzés volt, hogy most aztán teljesen a férfira bízhatja magát. Az orvos olyan magabiztossággal mozgott mindenütt, hogy ez rá is átragadt. A védettség. Thomas mellett effélet sosem érzett. Tulajdonképpen most jött csak rá, milyen szeszélyes és önző férfi volt Thomas. Őt például sosem érdekelte, eszik-e rendesen Georgia, vagy sem.

Most meg? Ahogy ott ültek az asz-

talnál, s nem tudott döntenit, Johannes egyszerűen ugyanazt rendelte neki, amit magának, és választása pompásnak bizonyult. Evés közben jött meg az étvágy. Igaz, már csak hideg ételt kaptak, de az olyan remek volt, hogy alig győzték dicsérni.

S hogy ekképp megvacsoráztak, Johannes egy kis sétát javasolt. – Járjuk le, amit ettünk. Ha nem fáradt, Georgia.

Egyáltalán nem volt ő fáradt! És szeretett volna minden órát együtt tölteni a férfival, ameddig csak lehet. Olyan kevés lesz az úgysis a végén. Félénksége elpárolgott. S olyan jól tudtak egymással beszélgetni. A tenger zúgó hullámai mellett mentek a fövenyen, Johannes mindegyre elcsodálkozott kis társnőjének okos gondolatain. Aztán hirtelen témát váltottak: mindketten magukról beszéltek.

– Maga tényleg jegyben járt, Georgia? – kérdezte a férfi. – Már megbocsásson, nem akarok tolamakodni. Csak azért érdekel, hogy tudjam, legyőzte-e már a szomorúságát.

– Nem lett volna értelme a túl sok bánatnak – felelte a lány. – Csak azt nem értem, miért nem őszinték a férfiak. Egyébként honnét tudja, hogy vőlegényem volt?

– Schneiderné mesélte. Meg aztán láttuk az ujján a gyűrű helyét. Schneiderné nagyon aggódott magáért.

– Kedves, jó lélek. De hát az ilyen dolgokkal az ember végül csak magára marad.

– Nem tudom megérteni azt a férfit, aki egy ilyen lányt, mint maga, cserbenhagy – mondta az orvos.

– Miért, én „milyen” lány volnék? Egyáltalán nem vagyok vonzó külsejű, és a modorom sem éppen behízeltető. Szegény voltam és beteg. Anyámat kellett ápolnom. Ez mind nem éppen főnyeremény egy férfi számára.

Keserőség nélkül beszélt. És amikor Johannes a vállára tette a kezét, megrezzent. Izzó áram futott végig egész testén. Hirtelen mintha szikrák pattogtak volna köztük láthatatlanul.

– Maga pontosan olyan, amilyen lányról egy igazi férfi álmodik – mondta megindultan Johannes Bruggmann. – Karin is ilyen volt. Karin, a feleségem.

– Csodálatos asszony lehetett – mondta halkan Georgia. – Rettentetes, ha elveszítünk valakit, akit szerettünk. – Ezt a lány nagyon halkan mondta, és a férfi rádöbbsent: Ellenel ő sosem tudott Karinról beszélgetni.

– Igen, én Karint nagyon-nagyon szerettem – felelte a férfi halkan. – Fel sem foghattam, hogy egyszerre mindennek vége. Nagyon megingott alattam minden, nem is hittem, hogy meg tudok állni a lábamon. A munkába menekültem, és akármilyen cudarul furcsa, az élet megy tovább. Még a gyereket is szeretni tudtam, aki miatt Karin meghalt. Mondja, Georgia, szeretett már maga nagyon, igazán?

– Csak úgy képzeltem – ismerte be a lány. Kicsit el is mosolyodott. – De ha tényleg nagy szerelem lett volna, nem lenne az egész máris olyan messze. De most már nagyon későre

jár. Hátha Daniel felébred, és megijed. Menjünk vissza. Jó?

Egymás mellett ballagtak a dűnéken át, válluk-karjuk szinte összeért. A férfi alig bírt ellenállni az erős váagnak, hogy Georgiát kézen ne fogja.

És akkor a lány megbotlott a puha homokban, és a férfi fürgén elkapta, Georgia pedig könnyedén a vállára tette kezét, s felnézett rá. A szemébe nézett.

Lélegzetfojtó csöndben álltak így. Egy másodperc múlva a férfi karja a lány köré fonódott, s Georgia érezte, hogy az orvos szája a szájára tapad. Ajkuk összeforrt. A lány egész testét hevesen áradó forróság öntötte el, így viszonzotta a csókot.

– Te – mondta megindultan Johannes Bruggmann. – Soha többé nem adlak oda senkinek! – Mentek némán, egymást átölelve.

És én sem akarnék lemondani rólad soha, gondolta a lány is, de még félt, hogy holnap reggel minden másképp lesz.

– Irigylem Dannyt – mondta halkan a férfi, ahogy csöndesen jó éjszakát mondtak egymásnak. – Négy héten át csak az övé leszel. Annyira fogsz hiányozni!

És az a másik nő? Ezt kérdezte magában Georgia. Nem áll közéjük? Szerethet valaki kétszer? Olyan nagyon, igazán? Johannes nagyon szerette Karint, ezt maga vallotta meg. Aztán mégis következtek utána más nők is az életében. Most hogyan lesz? Igen, Ellen Brink mindenképpen ott áll köztük. S mit remélhet ő?

**

*

Johannes a lámpa fakó fényében nézte, nézte a fiacskáját. A gyerek álmában mocorogni kezdett, amikor ő a lecsusszanó takarót visszahúzta rá. Aztán felébredt.

– Reggel van már, papika? – kérdezte. – Még olyan fáradt vagyok.

– Még éjfél sincsen – nyugtatta az apja. – Aludj tovább, édes kincsem.

Jó anyja lesz Danielnek, gondolta Georgiáról. És mintha a fiúcska ráértett volna valamire, halkán azt mondta: – Georgia olyan kedves. – Aztán aludt tovább. Johannes magára maradt a gondolataival.

Nem hasonlíthatta Karinhoz Georgiát, de hát sosem remélte azt se, hogy még egyszer olyan végzetesen, mélyen érezhet majd asszony iránt. De ez – megint más. Nem „úgy” erős, hanem – „másképp”. És ez még talán több lesz, talán még több. Más, ismételtette magában. Minden szerelemnek megvan a maga bölcselete, és minden igazi szerelemben ott – az igazság. Szerethetünk-e úgy igazán – kétszer? De hát amikor Karinba beleszeretett, olyan fiatal volt még ő maga is. Azóta más lett. Akkor ez is más. Egy másik ember szerelme már.

**

*

Georgiát megint Daniel ébresztette. Az erkély felől surrant be a szobájába.

Percekig ült a lány ágya szélén.

Csak akkor nyitotta fel a szemét Georgia. Ő meg elégedett kuncogással mesélte el, hogy megleste.

– Papika még alszik – közölte ezt is, mint nagy újságot.

S hogy most legalább úgy istenigazából kialhatja magát, mert odahaza soha. Megtudakolta Georgiától, ő is álmos-e még?

– Nagyot sétáltatok az este? – kérdezte.

A lány elcsodálkozott. Hát ezt meg honnan tudja ez a türkő? Elvörösödött.

– De sétáltatok, nem? – makacskodott Daniel.

– Persze, vacsoráztunk előbb, és aztán. A strandon.

– Én még semmit se ettem, látod. Éhes vagyok, mint a farkas.

– Szegény kicsi Danny – nevetett Georgia. – Segítsünk ezen most gyorsan.

– Papika nélkül mégse reggelizhetünk. Ha már itt van velünk, és anynyira együtt akar lenni velünk.

– Velünk, velünk – ismételte a kisfiú e szót. És Georgia valami melegséget érzett a szíve táján. – Van velem egy kis keksz, Danny, nézd csak. Megfelel?

Elégedett biccentés volt a válasz. Danny elfogyasztott egy csomó kekszet, aztán elhatározta, megy „papi-kát” ébreszteni.

– De miért? – tiltakozott Georgia. – Hadd aludjon! Ha fáradt.

– Na jó. De akkor gyere velem. Nézzük meg őt együtt. Olyan muris, ahogy alszik. Mindig a hasán fekszik, és szuszog.

– Hát te jómadár – hallatszott fel

Johannes hangja az erkély felől. – Gondolod, hogy Georgiát is olyan számárságok érdeklik, mint téged? Mi?

És nagyot nevetett, aztán valami elégedettségfélével nézte a fiacskáját. Daniel zavartan visszahogott.

– Téged sem kell féltetni! És még mi nem akartunk felzavarni téged – mondta végre a kisfiú.

– Egy ilyen pompás reggelen kár belealudni a nappalba. Hajrá Danny, öltözés. Megyünk le a strandra, kisöreg.

– Előbb talán reggelizni! – kiáltotta a fiúcska.

És már száguldott is vissza a szobájába.

– Jó reggelt, drágám – suttozta akkor a férfi. És kinyújtotta a kezét.

– Jaj, ha Danny bejön... – tiltakozott riadtan a lány, amikor a férfi szája a hajába túrt.

– Nem panaszkodhatsz rám, hogy tolakodó lennék – mondta a férfi. – Igyekszem jól viselkedni. Csak egy kicsit nehéz.

De a lány szelíden tuszkolni kezdte kifelé. S valóban, áthallatszott Danny türelmetlen hangja a másik szobából:

– Papika! Georgia! Vár a reggeli!

**
*

Ott heverték a puha, fehérlő homokban, és Daniel nagyban építette a várat. – Csak lazsáljatok – nyugtatta a felnőtteket. – De aztán fürdés! Majd szólok, ha én is ráérek.

– Meglesz – nyögte Johannes.

Hasra fordult. Fejét a tenyerébe támasztotta, úgy bámulta Georgiát. Nem is kellett szólnia. Érezte, hogy a lány olvas a vonásaiból. Megint elárasztotta a mérhetetlen boldogságérzet. Elmúlt az éj, de megmaradt minden gyengéd érzés.

– Gyerünk talán rögtön a vízbe – javasolta az orvos –, másképp leégünk. – Csaknem azt mondta Georgiának: – Főleg te. – De észbe kapott.

– Rajtam trikó van – büszkélkedett Daniel. – Inkább Georgiára vigyázz. Már piros, mint a peccsenye.

A lány még jobban elpirult. De most – tényleg zavarában. – Hamarosan rá fog jönni – mondta Johannesnek halkán, ahogy Daniel épp előreszaladt. A férfi azt felelte:

– És miért baj az?

– Mi miért baj? – kérdezte egyszer csak Daniel.

– Sok minden van, amit nem ért az ember, amíg kicsi – magyarázta az apja. Más dolgokat meg akkor nem, ha felnőtt. – S azzal Georgiára pillantott.

– Szerintem mindent úgy kell mondani, hogy más is értse, és akkor nem lehet baj – elmélkedett Daniel. – Nem lehetetlen.

A felnőttek összenéztek, mosolyogtak. Ejha!

– Talán tudsz rá választ, miért van az, hogy az ember valakit jobban szeret, mást meg nem annyira? – kérdezte célzatosan az orvos.

– Hát persze! Georgiának például olyan jó szaga van, és azért. – Avval odahajolt, és megszagolgatta a lány karját. Hosszan nézte Johannes

Bruggmann ezt a kis jelenetet, és szemében vidám szíporokák táncoltak.

– Aztán ott van valakinek a hangja – folytata Daniél. – Vannak szörnyű hangok. Aztán ott van a „csak”. Hogy valakit „csak” jobban szeretünk, mint mást – fejezte be a kisfiú.

– Most aztán megnyugtattál. Mindent értek. – Az orvos nevetett. – Látod, nagyokos kisfiam, a „csak” a bizonyítéka, hogy mégse lehet mindent megmagyarázni.

– De kimondani azt azért szabad, ha szeretünk valakit? – kérdezte Daniél, kissé megjátszott ártatlansággal.

– Hát persze.

– Én szeretem Georgiát. És te? – kérdezte a fiúcska.

– Lelkiismereti kérdés. Akarja-e hallani maga Georgia is?

– De körülményes lettél, papa!

– Miért, te *mit* akarnál hallani, Danny?

A kisfiú szeme csillogott.

– Hogy ő örökre nálunk marad!

– Ezt majd még megkérdezhethetjük tőle később. Nem szabad ilyen zsarnoki módon bánni senkivel. Ha ezt csinálod szerény Georgiával, négy hét múlva talán annyira elege lesz belőled, hogy futva fut el tőlünk.

– Ilyesmit még viccből sem akarok hallani – háborodott fel Daniél. – Ugye, nem lesz soha így, Georgia?

– Nem – felelte a lány.

**

*

– Danny szabadságot em – mondta nevetve az orvos, amikor Georgia aggályát fejezte ki, mi lesz

egy újabb esti kimaradásuk visszhangja. A férfi átölelte a vállát, játszadozni kezdett a hajával.

– Valamint – folytatta Johannes –, igen, még azt is közölnöm kell veled Danny megbízásából, hogy ne féj, nem fogok találkozni Brink kisaszszonyal. Ez nyomatékos kérése.

– Hogy ő mi mindenre gondol – suttogta Georgia.

– Aggódik a fiú, mert olyan amit szeretne magának, akit tényleg *szeretne*. Talán összefutok Ellen Brinkkel, hát persze, de csak azért... – kis szünetet tartott, még szorosabban ölelte Georgiát –, ... hogy közöljem veled, én téged választottalak. Végképp, megfellebbezhetetlenül. Ez bután hangzik, de – folytatta – azt szeretném, ha a feleségem lennél, Georgia.

– Nem kellene ezt még jobban meggondolnod? Alig ismerjük egymást.

– Én már épp eléggé ismerlek, drágám. Danny pedig nagyon aggódik, hogy te esetleg más férfira vetsz szemet. Az a megfigyelése, hogy más férfiak veled ezt máris megteszik. Nagyon megbámulnak. Mondja Danny.

A lány halkán felnevetett.

– Ahogy én ismerem őt, hát képes, és még őrizni is fog engem, nehogy egyáltalán szóba állhassak rajtatok kívül mással.

– Talán erre vágnál? – kérdezte gyanakodva a férfi. – Mások társaságára?

– Jaj, dehogy! Már miért!

Johannes magához vonta, megcsókolta. – Még fogalmad sem lehet ró-

la, mit jelentesz nekem. – Suttogóra fogta a hangját. – A legszívesebben magammal vinnélek.

– És Dannyvel mi lenne akkor? – kérdezte mókásan a lány. Nem akarta, hogy elsodorja ez a szenvedély.

– Istenem – nyögött az orvos –, elég lenne csak pár óra is, amikor az enyém vagy, enyém és senki másé, Georgia! – És csókokkal borította az arcát. A lány pedig a nyakába vetette magát, és teljes odaadással viszonzta rajongását.

**
*

Az órák gyorsan teltek. Most kettesben voltak, Georgia és a kisfiú, és valahogy magányosak, nagyon szomorúak.

– Papika biztos sokat gondol ránk – jegyezte meg Daniel. Csakhogy mondjon valamit. – Tegnap miről beszélte még?

Ártatlannak ható kérdés volt. De benne volt minden. Georgia tudta, hogy ez „kihallgatás”. Magához húzta Danielt, és átölelte.

– Hiszen jól tudod – mondta. – A papikád pontosan azt mondta el nekem, amit te elvártál tőle.

– Elmondott neked mindent – szögezte le tárgyilagosan Daniel. Elégedett volt a hangja. – Akkor nem is olyan körülményes. Pedig azt hittem. Na, így a jó! És te megérted őt, igaz, Georgia? Tudod, a Brink kissasszony irtó csinos volt, de semmi több. Annyi. Erneste néni örökké mondogatta: nem lesz ebből semmi jó. És ha valakinek már volt egy ked-

ves mamikája, akit ráadásul nem ismert, és szeretné, hogy legyen neki egy igazi, akkor másmilyenre vágyik.

Milyen jól tudunk beszélgetni, gondolta Georgia. Istenem! Jó érzés ez. Átölelte a fiúcskát. Sok-sok szeretetet kapott a kis Danny apjától is, Tincsi nénitől csakúgy. De egy mami kellene neki még!

– Tetszem neked, mint... mint kisfiad? Vagy hogy is mondjam? Tetszenék? – kérdezte Daniel nyíltan.

– Ó, nagyon! Pontosan olyan vagy, mint a papikád.

– Hát ez remek! Ő is olyan kedves, mint én? – Most már huncutkodott. – Tincsi néni szerint papika néha olyan nehézkes. Csak mami értette meg magát vele mindig tökéletesen.

Georgia szíve kicsit elszorult. Nem fogja őt Johannes netán mindig Karinhoz hasonlítani?

– De hát mamika angyal volt – tűnődött el a kisfiú. – Te meg valóságos vagy. Kézelfogható. – Ez izgatta a legjobban. Most is Georgia nyakába csimpaszkodott, ölelte.

– Nemcsak a szagod jó – mondta, és megnyalta a lányt –, ízlesz is nekem.

– Ilyen szép bókokat se kaptam még életemben! – nevetett Georgia.

– Miért, papika nem mond neked ilyeneket? Vagy nem kóstolt meg?

Georgia nem tudta, nevensen-e, sírjon-e. Daniel egyszerűen elragadó volt. Sosem akarta volna hát – hogy tőle elragadják.

És élvezett vele minden órát, minden napot. A fiúcska most abban a nagy ágyban aludt, amelyikben nem-

rég az apja. Egy fal választotta el csak Georgiától. A fiúcska jobban örült volna, ha szobájuk is közös, de Georgia félt, hátha túlságosan is hozzá kötődne úgy a kis Danny. És e négy hét alatt a Tincsi néni iránti ragaszkodását is reá ruházza át. Mert ez volt a helyzet: Danielt mintha semmi más nem érdekelt volna, csak az együttlét Georgiával. S ha levél jött olykor Erneste-től, türelmesen végighallgatta a felolvasást, majd azt mondta: – Jó, hát ő is megvan jól, nekem viszont csodásan megy a sorom, mert itt vagy te.

* *
*

Johannes igyekezett munkába „ölni” a hiányérzetét. Furcsa fogalomparóditás egy orvosnál! De félre a tréfával, gondolta. Oly üres volt a ház. Mostanság nem is járt szívesen haza, sokszor aludt bent a klinikán. Mindig türelmetlenül várta a postát, és ha nem jött Georgiától levél, csalódottságot érzett. De aztán néha kétőt is kapott egyszerre, s akkor füttyűrészve járta a folyosókat Bruggmann, és a nővérek csak fejcsóválva nézték.

– A főnök szerelmes – állapította meg Marianne nővér. Más magyarázat itt nem volt elképzelhető. Abban is biztosak voltak, hogy aligha Ellen Brink a boldog kiválasztott. Sőt! Mérget vehettek rá. Dr. Farian rég sejtette a valódi összefüggéseket. Egyszerűen nem lehetett nem észrevenni, hogy doktor Bruggmann t

pár tengerparti nap után – mintha kicserélték volna.

Szó sem volt róla, hogy a főnök elhanyagolta volna a munkáját. De néha annyira elmerült a gondolataiban, hogy Fariannak olyan dolgokra is figyelmeztetnie kellett őt, amilyenre egykor – soha.

Csak műtétekkor összpontosított ezer százalékgig – ebben aztán jótányt sem változott. A betegek pedig jöttek és mentek. Zajlott az élet.

Adódtak kisebb-nagyobb bosszúságok. Nem minden páciens volt türelmes; némelyikük úgy vélte, a főorvos csak az ő kedvéért „létezik”. Az ily szempontból „legsúlyosabb” eset egy színésznő volt, akit akuttá vált vakbélpanaszokkal operáltak – átfúródás fenyegetett –, s aki a klinika nyugalmát úgy akarta felbolygatni, hogy „lábaihoz heverteti” doktor Bruggmann t.

Isa Volkmann-nak hívták. És elszórakoztatta a klinikát – mindig gondoskodott valami újabb fordulatról. Ha csak az kellett! Követelőzött, hisztizett; állandóan jöttek-mentek nála a látogatók, többnyire férfiak, de ezekkel nem érte be. Neki Johannes Bruggmann kellett – volna. Hogy szórakoztassa. És ennek érdekében egyre-másra kiagyalt valamit, amitől az orvos amúgy dühében majdnem a falra mászott.

– A végén kikészít ez a nő – panaszkodott Johannes egy reggel. – Farian, maga olyan világfias jelenség, nem helyettesíthetne engem nála? Gyakorolja férfiúi vonzerejét, itt az alkalom.

– Nem én vagyok a hölgy esete –

somolygott kajánul Werner Farian. – Érettebb férfira van szüksége.

– Némely nők egyszerűen egész nemüktől elveszik az ember kedvét – mormogta az orvos. De akkor észébe jutott Georgia. És mert volt pár perc szabad ideje, írt neki gyorsan egy levelet is. Georgiának, persze. S tollából szinte áradt a vágy, a sok visszafojtott érzés. Ám alig címezte meg a borítékot, már ráncigálták őt Isa Volkmannhoz.

– Ez a nő tényleg meghibbant! – mondta Lina nővér ingerülten. – Most azzal jön, hogy tévesen adtunk be neki gyógyszert, vagy hogy valaki meg akarja őt mérgezni.

– Majd én megmondom neki a véleményemet, de most már nem kímélem – dörögte Johannes Bruggmann. Ment; nem is sejtván, hogy még egy további kellemetlenség is várja. Enyhén szólva.

**
*

Ellen Brink hiába próbálta elérni Bruggmannot otthon, elhatározta hát, hogy a klinikán „csap le” rá. A kapusnővér tiltakozása ellenére szabályosan behatolt az épületbe, s masírozott máris az iroda felé, ahol a titkárnőt azzal tolta félre, hogy Bruggmann őt – várja. És máris bent volt a szobájában.

Árgus szemmel azonnal kiszúrta a levelet. Még feladatlan. Homloka ráncba futott. Micsoda?! Elovasta ugyanis a címzést. Hát erről van szó? Jeges düh árasztotta el. Johannesnek van pofája őt egy ilyen senkiházi kis

nőcske miatt – elhanyagolni? Na, várj csak, gondolta. A levelet a táskájába pottyantotta, majd távozott az irodából.

– Nem érek rá ennyit várni – közölte a titkárnővel. – Majd idetelefonálok.

A nő örült, hogy megszabadult a kellemetlenkedőtől, s el is felejtette említeni Bruggmann doktornak a „látogatást”.

Isa Volkmann ezúttal elérte a célját. Nemcsak azzal, hogy teljes átéléssel játszotta a szerepét, de rá is tett egy lapáttal: „gondja” volt rá, hogy állapota valóban rosszabbodjék.

– Kólika, tényleg – állapította meg Johannes. – Mit adtatok neki? – tudakolta.

Mindenki megesküdtött, hogy csakis az előírtakat. Végül a színésznő, görcsökben fetrengve már, bevalotta: a saját tablettáiból „egészítette” ki a napi adagját. Jött, a biztonság kedvéért, egy kis gyomormosás, amitől meg úgy legyengült, hogy most már végképp nem volt szüksége nyugtatókra. Elaludt.

Johannes tombolt. Nem is titkolta. – Hol a posta? – kiabált ki a titkárnőjének.

– Már elment – felelte sértetten a nő.

– Minden levél? – bömbölte Bruggmann.

– Természetesen! – A titkárnő felnyögött. Ez a Volkmann még egy ilyen nyugodt férfit is kihoz a sodrából, mint amilyen a főnök. Akkor mondta el, hogy Ellen Brink is ott járt közben. Szerencse, hogy meg-

úsza, gondolta az orvos. Még csak ő hiányzott volna nekem!

**
*

Ellen gátlástalan volt. Hiszen a hiúságát sértették meg. Feltépte és elolvasta a levelet. Pokoli dühbe gurult. Hát ilyen leveleket írkal Johannes? Erre – van ideje!?

Egy gonosz terv fogalmazódott meg agyában. Rajta, gondolta.

Artatlan arccal azt mondta a szüleinek, hogy hétvégére egy barátnőjéhez utazik, ott is marad. Szokása volt ez. Ám egészen másfelé indult. És amikor este Daniel és Georgia feljött a strandról, a szálloda halljában ott várta őket Ellen Brink.

Daniel rögtön Georgia mögé bújt. Büszkén lenyelte bosszúságát is, amikor Ellen közölte, négy szemközt akar beszélni Georgiával.

– Menj a szobádba, Danny – kérte Georgia, és szorongató érzés fogta el. Hogy most mindjárt valami nagyon rossz következik.

– Nyilván sejtí, miért jöttem? – kérdezte Ellen Brink.

Georgia épp jókor kapott észbe: hogy ő többé nem afféle szegény lány. Legalább olyan gazdag, mint Ellen, ha nem gazdagabb. És ez a tudat tartást adott neki és méltóságot. Még Ellen Brinket is meglepte vele.

– Fogalmam sincs, mit kellene megbeszelnünk – mondta Georgia Torsten. – Maga ismeri a Bruggmann családot, én viszont nem ismerem magát.

Ellen ebbe belevörösödött. – Hát

Daniel azért ismer. De kérem. Ha óhajtja. Ellen Brink vagyok, doktor Bruggmann jegyese. És azért jöttem, hogy egyszer s mindenkorra közöljem magával: nem tűröm, hogy ketőnk közé odatolakodjék.

– Elmondaná mindezt egy kicsit érthetőbben?

Ellen agya sebesen járt. Vetélytársnője csuda magabiztos. Tehát itt valami már történt. Nem fogja tudni megfélemlíteni. Elhatározta, hogy taktikához folyamodik.

– Beszéltem Jóval, tudja – mondta hát. – És megtudtam tőle, lelkileg milyen nehéz helyzetbe került. Miután maga Danielt ilyen ügyesen megnyerte, hogy ma már rajong magáért a fiúcska, ugyebár. S ez Jónak igen sokat jelent. Imádja a fiát. Maga ezzel, úgy látszhatott, csatát nyert nála. Csakhogy most, miután Hannes hazatért, érdeklődése ismét felém fordult. Ha ebben kételkedne, olvassa el ezt a levelet, melyet tőle kaptam. Akkor legalább eloszlathatom a kételyeit – ismételte mohó nyomatékkal Ellen Brink.

Georgia megdermedt. Átvette a levelet. Nem, Hannes, ez képtelenség, gondolta. Nem lehetsz ilyen hazug. De hát ott állt fehéren feketén:

Drága Szerelmem, annyi a dolgom, hogy szusszanni is alig bírok, mégis írok Neked, hadd tudd, mennyire hiányzol. Tegnap hiába próbáltalak elérni telefonon. Annyira hiányzol, alig várom, hogy végre ismét a karomban tarthassalak. Elmondhatatlanul szeretlek! Soha még nőt így nem szerettem. Ezt tudnod kell, mindíg erre kell gon-

dolnod. Alig várom, hogy újra lássalak, szeretlek örökre: Hannes.

Táncoltak a szeme előtt a betűk. Képtelen volt bármit is logikusan végiggondolni. Hogy például Ellen nem úgy szólítja a férfit, hogy „Hannes”, hanem hogy „Jo”. De hát hogyan is képzelhette volna, hogy ezt a levelet mégis neki írták? Miképpen lenne akkor Ellennél? Hogyan állhatna akkor itt ez a nő ilyen diadalmasan, épp ezt a levelet lobogtatva? Gyönyörködve az ő kétségbeesésében?!

– Remélem, annyi büszkeség azért van magában, hogy most visszavonul, takarodót fúj. Azért jöttem, hogy Danielt hazavigyem az édesapjához. Megértheti, hogy az adott körülmények között Jo nem akar magával találkozni. Küldi magának ezt a pénzt, hogy könnyebb legyen valami új állást találnia.

Georgia most már remegni kezdett. Pénzzel akarja őt Johannes kifizetni? Mindazok után, ami kettejük közt történt. Hát van ilyen a világon; van ilyen?!

De akkor Thomas jutott az eszébe. A férfiak nem ilyenek-e mind? Gátlátalanok . . . önzőek . . . kegyetlenek. Kalandra vágnak. Vagy talán ő olyan lány, akit ennyire gyorsan ki tud törölni pár nap egy férfi emlékezetéből. Bruggmannéből?!

Thomas legalább búcsúlevelet küldött neki. Johannes mindjárt a menyasszonyát! És még Danielt is visszakövetelte tőle. Gyáva is a doktor úr, mindennek tetejébe. Ólomsúlyú tagokkal indult el, feje majdnem

szétpattant. Egy ép gondolata nem volt.

– Megmondom Danielnek – motyogta.

Ellen szemében felvillant a diadalmas gúny. Sokat kockáztatott, nyaktörő mutatóványra vállalkozott, de megérte. Nyert. Majd csak kitalálja, mit is mondjon Johannesnek. Hogy miért jött el Danielért. Miért vitte haza. Eszébe se jutott, hogy egész terve kártyavárként omolhat össze, ha Jo a dolgoknak csak egy kicsit is utánanéz. Azt viszont tudta, hogy Daniellel nem lesz ilyen könnyű a dolga, mint ezzel a szerencsétlen Georgiával. A kisfiú makacskodni fog.

– Hogy én vele menjek? – kérdezte máris. – De hát papika tudja, hogy én Brink kisasszonyt ki nem állom. Megigérte nekem, hogy semmi közülük nem lesz többé egymáshoz. Kerülni fogja Brink kisasszonyt. És hogy te mindörökre velünk maradsz. Hogy elvesz téged feleségül.

Alighanem a kisfiú kedvéért mondta csak mindezt, és egy-egy pillanatra talán maga is elhitte, gondolta Georgia. De a végén Ellen bizonyult erősebbnek, övé a diadal.

– Apád kívánsága ez – erősködött keserűen Georgia. – Kérlek, Danny, ne akadékoskodj. Könnyítsd meg mindannyiunk helyzetét. A kisasszony biztos kedves lesz hozzád.

Közben majdnem a szíve szakadt meg. Rettentő szorongás tört rá.

– De én akkor se megyek el vele! – tört ki haragosan Daniel. – Papika hiába akarja, én ebből a nőszemélyből nem kérek többé. Elegem van be-

lőle, elegendem! Itt akarok maradni Georgiával! Menjen innen! – kiáltotta most már leplezetlen haraggal, mintha egy gonosz boszorkányt emlegetne. Kiugrok a kocsijából – erősödött Georgiának –, vagy én nem is tudom, mit csinállok, de nem megyek vele vissza! Papika legalább meglátja, mit művelt megint.

Semmi sem használt. A kisfiú behúzódott egy sarokba, és el nem moccan onnan.

– Találunk majd valami megoldást – mondta akkor Georgia. – Beszélek a hölgygel még egyszer, Danny. Kérlek, nyugodj meg.

Visszament a hallba, ahol Ellen nyugtalanul járt fel s alá. – Danny nem és nem akar menni – közölte vele Georgia. – Volna egy javaslatom – mondta akkor, hirtelen elhatározással. – Én majd odaviszem őt Erneste nénihez. Legyen nyugodt, Brink kisasszony. Nem fogom Bruggmann doktor úr útjait többé megzavarni vagy keresztezni. A pénzére sincs szükségem – közölte hidegen. – Magam is rendelkezem megfelelő anyagiakkal, mondhatni, holtomig megélek abból, amim van.

– De miért pesztonkászkodik akkor? – kérdezte döbbenet Ellen.

– Mert szeretem Dannyt. Nagy örökséghez jutottam, ez minden gondot távol tart tőlem a jövőben. Kivéve... de ehhez magának semmi köze – mondta hirtelen. – Egy milliomosnő, mint jómagam, nem fog egy... nem fog önnek magyarázkodni. – Ennyi elégtétele legalább lett hát. – Most már láthatja, hogy Bruggmann doktor-

hoz nem fűzött semmiféle anyagi érdek.

Ellen csak ámult-bámult. – Szép kis dajkameséket tálal föl, nem mondom – tört ki aztán gúnyosan. – És még higgyem is el magának? Gondolom, maga közönséges szélhámosnő. Át kellene adni a rendőrségnek.

– Ahol is igen hamar kiderülne, hogy színigazat beszéltem – mondta most már gőgösen Georgia. – Talán mond önnek valamit dr. Hernbeck neve. Eddig nem tartottam volna helyénvalónak, ha a dolog kitudódik. De most már más a helyzet. A gyerek miatt sajnálatosnak tartom doktor Bruggmann döntését, mert Danny, tudom, megsínyli majd a változást. Ugyanakkor Erneste néninél megint jó kezekben lesz. Kérem, közölje Bruggmann doktorral, hogy a kisfiát visszaviszem Bad Kissingenbe.

Dr. Hernbeck nevét nagyon is jól ismerte. Hát ha ez így igaz, ahogy Georgia mondja, neki még komoly kellemetlenségei támadhatnak. Magából indult ki. Mi lenne, ha... Kezdett félni.

Gyorsan odavágott hát valami erőset, megfélemlítésül: – Doktor Bruggmann nyilván fel lesz háborodva a magatartásán, kisasszony. Hogy nem adja oda nekem Danielt. Sebaj, ez a maga gondja. De ha Daniel nem kerül vissza épségben, hát megnézheti magát.

– Gyűlölködő perszóna – tört ki Georgia. – Kérem, távozzék innen, de azonnal!

**
*

Nem hihetem – erősködött Danny –, hogy papika így döntött. Ugyan, Georgia! Te se hidd el! Kérlek, hívd fel, kérlek!

Georgia erre nem volt képes. A kisfiúnak azonban nem akarta megemlíteni a levelet. Mert hiszen az volt a cáfolhatatlan bizonyíték. A kézírás . . .

A fiúcska kétségbeesése azonban megrendítette. Őt magát is mélyen megrázta ez a fordulat. Valami öszeomlott. Johannes többé az ő számára nem az, aki volt. És ez egyszerre megfosztotta őt attól az illúziójától, hogy létezik még e világon szerelem. Két ilyen csalódás csakugyan elég, gondolta. A második, hát az ráadásul olyan szörnyű, hogy abból ő sosem fog magához térni. Ó, Johannes, miért tetted ezt velem? – szorította magához a reszkető gyereket. Akit úgy szeretett, hogy a magáét se tudta volna jobban.

– Elviszlek, hazaviszlek Erneste nénihez, drágám – suttogta. – Ő szeret téged. – S közben hullottak a könnyei.

– De hát te is szeretsz! A papikámat pedig jobban ismerem, mint te – mondta Danny. – Nem képes ő ilyesmire. Hívd fel őt, kérlek, Georgia.

Könyörgött még egy darabig, de hiába. Olyan mélyen ült a lány szívében a sértés, annyira összezúzta, hogy erre képtelen volt.

**
*

Danny kiosont a szobából, míg Georgia határozott céllal csomagolt.

A lány meg se hallotta. Gondolatai messze jártak. Elmegyek, határozta el, messze, Ausztráliába. A „messze” volt a kulcsszó, az „el innen”. Legyen az övé ez a nő. Boldog úgysem lesz vele – ez legyen akkor a büntetése.

Mondta, mondta magában egyre, de nem könnyebbült meg. Még mindig Hannes csókjait érezte. Két ilyen élmény!

Persze, Johannes talán mégis más ember volt, mint Thomas. Hannes legalább életében egyszer – szeretett. Karint szerette.

Georgia hirtelen megrémült. Hová lett Danny? Egy ilyen szörnyű lelkiállapotba került kisgyerek mindenre képes lehet. Rohant ki a szobából.

A „mindenre képes kisgyerek” eközben már a szálloda halljában járt. A recepciónál. Nagyon határozott szándékkal.

– A papámnak szeretnék telefonálni – mondta komolyan. – Tártsázná nekem, kérem, a számot? A fiatal nő mosolygott. Kedvelte a srácot.

– Csak nem hiányzik a papád, Danny? – kérdezte, aztán már ki is kereste a vendégkönyvből a számot. – Felkapcsoljam esetleg a szobádba? – kérdezte.

– Nem, itt lenn jobb lesz, rögtön. Georgia ne tudjon róla – tette hozzá, habozva.

Húha! A lány nagy szemeket meresztett. Hiszen a fiúcska és Torsten kisasszony olyan jóban volt egymással! Talán az iménti ifjú hölgy látogatása okozott valami zavart?

Diszkréciónal honolt a hotelben, mégis láthatta még a bolond is, hogy

az ellenszenves jövevény meg a szegény Torsten kisasszony között valami feszültség támadt.

A lány máris tárcsázta a számot. A klinika jelentkezett... Bruggmann doktor házon kívül van, mondták. Átkapcsolják a lakására. S ha ott sincs...

– A papádat, sajnos, nem tudják adni, Danny. Otthon is próbáltuk – mondta sajnálkozva a lány. A fiúcska csalódottan, pityeregve indult a lift felé. Ott egyből összefutott Georgiával.

– Danny, hát te mit csinálsz itt?

– Papikának akartam telefonálni – hangzott a dacos válasz –, de nem találják.

Hála Istennek, gondolta Georgia. Akkor legalább egy rémséget megsztam mégis.

– Holnap reggel ügyis elutazunk – mondta Dannynak. Aztán a recepcióhoz ment, s ugyanezt ott is elismételte.

– De hát tizennégy napjuk lenne még – csodálkozott a lány.

– Családi okok szóltak közbe – magyarázta Georgia. – Persze, a teljes számlát... állom. – Így mondta. Saját magáról.

Milliomosnő vagyok, gondolta keserűen. Danny riadtan nézte a jelene- tet, megmukkanni se mert már. Szomorú volt és éhes, ugyanis még nem is evett, egyszerűen megfélekedezett róla. Georgia csakúgy. Aztán lefeküdtek. Danny sírdogált. Kis világa, mely épp most, most mintha rendeződni látszott volna, megingott, ösze- szeomlással fenyegetett. És semmit, de semmit nem értett az egészéből.

**
*

Johannes számára különösen megerőltető nap volt ez. Isa Volkmann állapota alig javult, de hát nagyobb baj volt ennél az, hogy tudhatta: hiába a színésznő a „hibás”, a betegért ő a felelős, ez az ő klinikája. Jól megcsinálta neki ez a hisztérika!

Aztán még a levegő is olyan fulasztó lett a kezdődő zivatar miatt. A betegekre is rosszul hatott a „front”. Az orvos azt se tudta már, hol áll a feje. Amikor egy szusszanásnyi kis ideje támadt, rohant ki a szabadba. Itt fellélegzett, a fák közt, a frissebb levegőn.

Esett. Nem bánta. Sőt, ez hozta a megkönnyebbülést. Járt egyet a záporban. Hadd mossa ki testét-lelkét a víz, mely az egek csatornáiból dől.

Vajon a tenger mellett is ilyen az idő? Danny rettentően tudott félni a dörgéstől-villámlástól. Na, de Georgia ott van vele, ez a fő. Drága Georgia, gondolta Bruggmann. Érezte, hogy a lánnyal az ő élete is igazán tartalmas lesz végre.

És Dannyvel, persze. Meg mind- annyiuké együtt. Jó lesz!

Meg fogod bocsátani nekem, Karin, suttozta.

Hirtelen eszébe jutott Ellen. Hogy itt járt a délelőtt folyamán. Ezt mondta a titkárnője. Végre rendezni kellene az ő kettejük ügyét, egyszer s mindenkorra.

Az apának ő nem tartozott semmi- vel. S tudhatta, Valentin Brink belá- tó, bölcs ember. Hát jó, legyen. Ki- hozta a kocsit a garázsból, aztán már

indult is a Brink-villa felé. Este nyolc; kicsit késő egy formális látogatáshoz, de az ő kapcsolata ezzel a családdal valamivel közelebbi a formáságok-neveletlenségek kódex-rendszerénél.

Ezt a rendszert ma – akkor hát el kell törölni. Mármint az állítólagos „jegyeséget”. Marad majd egy sikeres operáció emléke.

Valentin Brink szívélyes mosollyal üdvözölte. De ahogy Ellen felől érdeklődött Johannes, az apa arca elkomorult.

– Egy barátnőjéhez ment a hétvége. Magának nem is szólt róla? – Valentin Brinknek ez nem tetszett.

– Az utóbbi időben keveset láttuk egymást – magyarázta Johannes kicsit zavartan. – Ma Ellen fölkeresett engem a klinikán, de nem talált meg. Zűrös nap volt.

– A lányom nem sok megértéssel tekint az ön munkájára, igaz? – kérdezte az apa. – Talán daczból utazott el, ezt nagyon el tudom képzelni róla.

– Nos – kezdte hát az orvos, mert amit az apa mondott, mintha megkönnyítette volna helyzetét –, az utóbbi időben egyre inkább azt látom, hogy Ellen meg én, szóval, hogy nem illünk össze mi ketten. Elnézését kérem, Brink úr, de túl sok köztünk az ellentét, s ebből le kell vonnom bizonyos következtetést. Danielnek anyára van szüksége, nekem egy igazi orvosfeleségre. Ellent az adottságai nem elsősorban egy ilyen életre predesztinálják.

Phúú, ez eddig megvolt.

– Nekem mondja? – sóhajtott fel

Valentin Brink. – Tökéletesen megértem. Bármennyire sajnálom is, hogy nem lesz a vejem, kedves doktor. De hát Ellenből hiányzik csakugyan minden efféle érettség. Mi is nagyon elkényeztettük. Ám a mi ketőnk kapcsolata a régi marad, doktor Bruggmann.

– Ezt nagyon köszönöm. Azt hiszem, Ellen is régen rájött, hogy itt nincs más megoldás.

– Reméljük, hogy hiúsága nem húzza keresztül a józan megfontolást – figyelmeztette azért az orvost Valentin Brink. – De mindegy, akkor majd én kijózanítom az ifjú hölgyet. Ha nem egyetlen gyerek, nyilván másképp alakul a neveltetése. Itt is érzem a szülői ház hibáját. Sajnos, már későn.

A két férfi a legnagyobb egyetértésben vált el egymástól. Nem is sejtették, mit hoz még nekik ez az este, ez az éjszaka.

**
*

Ellen Brink száguldott a sötétben. Zuhogott az eső, de nem törődött a csúszós úttal, csak nyomta a gázt. A dörgés-villámlás nem ijesztette meg. Csak valami másnaposság kezdett úrrá lenni rajta.

Lassan mintha felocsúdott volna, megértvén, mit művelt, mekkora bajt kavart. És hogyan mászik ki majd ebből?

Ha ez a Georgia Torsten fogja a telefont, felhívja Johannest, akkor vége, kész. S miért ne tenné meg? Akkor pedig... ismerte Jót, tudta,

milyen jéghideg tud lenni. S az apjától sem várhat irgalmat, gondolta Ellen Brink. Nyomta a gázt.

Magam főztem a kását, magam is egyem meg, gondolta. Na, igen, csak legalább sikerült volna elhozni a magával Danielt. Már az is adu lett volna a kezében, hogy a lány, Georgia, az őrizetére hagyott fiúcskát neki átadta. De nem adta. Hát ez az!

S eszébe jutott még valami. Hogy ő nyilván hiába igyekszik. Azt a nőt, akinek ilyen levelet ír Johannes, hát azt a nőt nyilván mélységesen szereti. Ahogy őt nem.

Ahogy őt soha!

Még két óra. Rettenő fáradtnak érezte magát. Széthullók, gondolta. Gyötörte a rossz lelkiismeret. Ingridhez megy. Mert haza most nem mehet. Talán ha odahaza aggódnak érte, ha megijednek, mi lett vele – majd könnyebben meg is bocsátanak neki. Megértik, hogy a sértett büszkeség hajtotta.

Egy villám akkor szinte elvakította. A pokoli rohanásban elvesztette uralmát a kocsi felett. Megcsúszott, le az útról, s akkor már az árok jött, iszonyú dőrej, recsegés-ropogás. Ellen Brink azonban ebből már mit sem hallott.

**

*

Johannes visszahajtott a klinikára. A telefonos kisasszony épp váltotta az elődöt – hát mit sem tudott a távhívásról. Hogy a fiacskája kereste Bruggmant. Ráadásul nyomban Isá-

hoz kellett mennie. A színésznő magához tért eszméletlen állapotából.

Szenvedő arc fogadta. – Jaj, most biztos haragszik rám, doktor Bruggmann – suttogetta a nő. – Szép dolgot műveltem, hát persze.

– Nem tagadom. Most ennek az az eredménye, hogy pár nappal tovább kell elviselnie szerény klinikánkat – vágott vissza az orvos. – Hogy lehet egy felnőtt ember ilyen meg gondolatlan!

A színésznő erre tényleg nem tudott mit mondani. A kiállt fájdalmak épp eléggé megbüntették tettéért.

– Sajnálom – motyogta a nő. – Gyakran vannak ilyen rémes betegek?

– Szerencsére ritkán. De azért vigyázzon, az önrontásnak is vannak határai – intette a doktor. – Rosszabul is járhatott volna.

A színésznő zavartan mosolygott. – Tesz az ember olykor rémes dolgokat. Csak hát ki szereti, ha egy férfi lerázza.

Jaj, épp mint Ellen, gondolta Johannes. Ebből elege volt. Ekkor telefonhoz hívták.

A végsőkéig feldúlt Valentin Brink hangját hallhatta. De hát mi történt? Johannes nagy nehezen kivette a szavaiból, hogy Ellen balesetet szenvedett, harminc kilométerre a várostól. Ő már rendelkezett, vigyék leányát a Bruggmann-klinikára.

– Megtesz, ugye, mindent Ellenért – zokogta az apa. – A sérülése igen súlyos lehet, úgy hallom.

Ezt én megjósolhattam volna, sóhajtott Johannes. Hányszor történhetett volna már ilyesmi! Most beütött a baj.

Aztán kicsit megnyugodhatott. El-
lent a mentők behozták a klinikára,
és kiderült, hogy állapota nem is
olyan súlyos. Pár csonttörés, agyráz-
kódás. Nem volt életveszélyben.

Megnyugtathatta hát a kétségbe-
esett szülőket.

– Csak azt nem értem, hogyan ke-
veredhetett a brémai útra – sopánko-
dott Valentin Brink –, amikor Kas-
selba ment, a barátnőjéhez.

Brémai út? Johannes eltűnődött.
Nocsak! . . . Megkérdezte: – És oda-
felé vagy visszafelé?

– A jelek szerint visszafelé. De ezt
nem tudom pontosan – mondta a ke-
zét tördelő Valentin Brink.

Az orvos egy kicsit megnyugodott.
Ellen aligha igyekezett a tengerhez.
Meg aztán – ha mégis: hát nem kell
rögtön Georgiával összefüggésbe
hozni a dolgot. Nevetséges. Persze,
egy telefonhívás nem ártana. De ezt
a gondolatot hamar elvetette. Mit iz-
gassa fel Georgiát? Meg Dannyt!
Agyból ugrassza ki őket?!

Bár megtette volna! S talán ösztö-
nösen is érzett ilyesmit. Mert ezen az
éjszakán alig aludt pár órát.

Viharfelhőkkel gyűltek a félreér-
tések és bánatok. Mert egy telefonhí-
vás „a józanság jegyében” elmaradt.

* *
*

– Nem gondoltad meg magad még-
is? – kérdezte Danny.

– Édesem, ez nem olyan dolog.
Meg kell értened, Daniel.

– Akkor te nem is szeretted soha
igazán a papikát!

Képtelen vagyok szeretni őt ez-
után, és nem is szabad. De a gyerek-
nek hogyan magyarázzam meg? –
Nézd – mondta akkor a lány –, ez a
dolog olyan, hogy . . .

– . . . olyan, hogy Tincsi néni se
fogja megérteni – vágott bele dado-
gásába Danny. – Nem szép tőled.

S igaza lett. Erneste néni leesett
állal bámult rájuk Kissingenben, a
gyógyszállóban. – De hát én azt
hittem, nincs nálatok boldogabb em-
ber széles e tengerparton! – sóhaj-
totta.

– Jaj, szép is volt, nagyon szép,
amíg a Brink kisasszony meg nem je-
lent, Tincsi! – kiáltotta Daniel. – Ő
tett mindent tönkre.

– Georgia, kislányom, nem ma-
gyaráznád el a dolgot kicsit alapo-
sabbban?

– Nincs sok magyaráznivaló. Jo-
hannes így döntött. Neki Ellen Brink
kell, nem én. Jobb is, hogy ez kide-
rült. Danny sem éli bele magát vala-
mibe, ami nincs.

Nincs, nincs, ez volt most a szo-
morú búvászó.

– Georgia, de mi történt? – A néni
most szigorúra fogta.

A lány sebtében elmesélt mindent.
– Kérem, értsen meg – suttogta ak-
kor. – Én – de akkor már nem bírta
visszafogni a könnyeit – annyira saj-
nálom Dannyt. Hiányozni fog, na-
gyon. Szeresse őt helyettem is – eny-
nyit még ki tudott nyögni. Aztán el-
rohant. Nem bírt többet belenézni a
kisfiú csupa bizalom, csupa csalódás
szemébe. A riadt idős hölgy értetlen-
sége is facsarta a szívét.

Mivel taxi várta, hamar elindult, a

néni nem érte utol. Pedig rohant utánna.

– Te se érted ezt, igaz, Tíncsi néni? – zokogta Daniel. – Én mindig tudtam, és mindig mondtam, hogy Brink kisasszony gonosz. Ő főzte ki ezt az egészet.

– Papika ezt azért meg fogja magyarázni nekünk – nyugtatta a néni. Kicsit riadt, kicsit fenyegető volt a hangja. Mert ha Johannes tényleg . . . De nem! – Ez nem lehet igaz, hidd el nekem. Elrendezzük mindjárt! – És már kérte is a távhívást.

**

*

Johannes Ellen betegágya mellett időzött épp, amikor a telefonhívás befutott. Te jó Isten, gondolta. Még Erneste néniel is történt valami?

Csakhogy még annál is rosszabb! Előbb egy szót sem értett, aztán dühbe gurult. – A csudába is, nem tudtat volna Georgiát valahogy visszatartani?! – Csaknem bömbölt a telefonba. – Tiszta örület! Az egészről egy szó sem igaz. Ellen egyébként balesetet szenvedett. Itt fekszik a klinikán.

– Figyelj! – magyarázta akkor Erneste néni. És az orvos lassan mindent megértett. Ellen ott járt a tengerparton. És beadott Georgiának valami rémes mesét. Erre a lány így reagált. Bruggmann tehetetlenül és tanácstalanul hallgatta. Mit tegyen?

– Majd visszahívlak – zihálta. – Gondolkodnom kell.

De mit ért itt a legbölcsebb gondolat is már? Maradt a rettenetes tény,

hogy Georgia nyomtalanul kilépett az életéből. És még csak módot sem adott neki, hogy védekezhesen. Mit, védekezni! Pofonegyszerű lehetett volna a teljes magyarázat. Másrészt: tehet ilyet egy nő, aki szeret? Kész rejtély ez is, megint. Föl kell derítenie.

A felvilágosítás hamarabb jött, mint hitte volna, Valentin Brink képeben.

Az apa kezében valami papiros felerlett. – Doktor úr, nézze csak. Ön nálam járt az este, és arról beszélt, hogy kettejük közt mindennek vége. De a dolog nem akar stimmelni. Ellen táskájában ugyanis ezt a levelet találtuk . . .

És átnyújtotta az ő levelét. Amit Georgiának írt!

Johannes szeme tágra meredt. Riadtan ismerte fel saját kézírását. A levél . . . az a levél! De hát hogyan?!

– Nem egészen értem, már megbocsásson, Brink úr – mondta idegesen. – Ezt a levelet én egy másik nőnek írtam. Fogalmam sincs, mit gondoljak, de itt valami szörnyű félreértés történt. Kérem . . . – s akkor jutott eszébe, mi lehet az egyetlen megoldás. Jó ég!

Ezt a levelet ő írta tegnap. És ha a titkárnője feladta volna, akkor sem kaphatta volna még meg Georgia. Viszont Ellen itt járt tegnap!

– Bocsásson meg egy pillanatra, meg kell kérdeznem valamit a titkárnőtől.

Sajnálta Brinket, de neki elsősorban Georgia számított. Tisztán kell látnia. A titkárnő úgy nézett rá, mint

aki kísértetet lát. S akkor jött a dühös kérdés.

— Igen, Brink kisasszony valóban betolakodott ide. Az ön szobájába is, persze. — Most már riadt volt a hangja. — Nem bírtam leállítani. Hogy megvárja önt! De aztán elrohant!

És magával vitte a levelemet, gondolta kétségbeesetten Johannes. És felhasználta arra, hogy tönkretegye az életemet.

Valentin Brink értetlen arccal várakozott.

— Ellen valami rémséget művelt — mondta el neki Bruggmann. — Borzasztó kellemetlenséget okozott nekem, többet is annál. Nagyon sajnálom most már, hogy épp az én klinikámra szállíttatta be, kedves Brink úr. Képtelen vagyok így megműteni őt. — Brink holtápadt lett. Láthatta, hogy az orvos is az.

Némán álltak. Bruggmann aztán mormolni kezdett valamit: — De hát mégis kénytelen leszek. Ő is csak az egyik betegem.

— De hát mit csinált a lányom? — kérdezte döbbenet Brink. Johannes csak bámult rá holdkóros tekintettel. — Annyit csupán — mondta aztán nagyon lassan —, hogy tönkretett egy nőt, aki határtalanul bízott bennem. És a fiacskámnak is mérhetetlen szomorúságot okozott. Ezzel a levéldologgal, Brink úr. Amit egyszerűen ellopott.

Még pár szót tett hozzá az egészhez. Brink mindent elhitt neki. Tördelte a kezét. — Kedves doktor úr, mondja meg, hogyan tudnám én mindezt jóvátenni? Semmi áldozat nem túl nagy, hogy ...

— Félek, hogy itt már semmit se lehet többé jóvátenni — hangzott Johannes Bruggmann válasza.

**
*

Milyen üres és értelmetlen is lett egyszerre a világ! Tehetetlen volt, valóban. Georgián múlt minden. Ha néταν mégis ... és akkor ... De ennek nagyon kicsi volt a valószínűsége. Ha legalább kíváncsiságból valami magyarázatot kérne szegény. De sajnos attól félt, hogy a megrázkódtatás megbénította. És nem is gyanítja, hogy Ellen cselszövése rejlik a dolog mélyén.

Ellen ágya mellett állt, nézte a vértelen, sápadt arcot. A homlokán a heg örök időkre megmarad. Emlékezhet erre a napra. Akárhogy ráféstüli azokat a szép fürtjeit, arra emlékezteti majd, milyen fájdalmat okozott másoknak.

Ez azonban őt nem vigasztalta. Georgia örökre elveszett.

Ellen halkán felnyögött, aztán kinyitotta a szemét. Felismerte Bruggmann. Összeszorította a fogát. Aztán ennyit nyögött ki: — Jo ... én ...

— Tudom, hogy mit műveltél, Ellen. — Nyugodt volt a hangja. — Meggyógyulsz majd, és lesz időd, hogy eltöprengj rajta.

— Jo, kérek ... érts meg mégis ... bocsáss meg nekem!

— Mit képzelsz?! Meggyógyítlak, aztán többé semmi közünk egymáshoz. Magadra maradsz a lelkiismeretteddel. Ha van ...

— Nem beszélhetsz velem így,

amikor betegen és kiszolgáltatottan fekszem a klinikádon – mondta Ellen.

– El fogod viselni – felelte hidegen az orvos. – Nem teszek neked szemrehányást. Elérted, amit akartál. Georgiát elűzted. Te nyertél. Elégedt vagy? Egyébként apád tud már a dologról – tette hozzá. – A gyorsajtást pedig megint megúszta. A továbbiakban Farian doktor betege leszel itt. Már ha a klinikámon akarsz maradni. Kiváló orvos.

Ellen nem tiltakozott. Nem is volt ereje hozzá. Aludni! Most csak arra vágyott.

**
*

Vasárnap Johannes átment Bad Kissingenbe. Telefonon az ilyesmit szinte lehetetlen megbeszélni. Daniel pedig egyre csak beszélni, beszélni akart vele: Legalább a kisleányt hadd győzhesse meg hát, hogy nem hibás, nem követett el semmit. Farian reggel még beszámolt neki Ellen állapotról. A szülőknek nem kellett tovább aggódniuk.

– A hölgy szervezete szívós, mint egy lóé, a sérüléseket kiheveri – foglalta össze Werner Farian. – A sokk majd akkor éri, ha szép homlokán megpillantja a heget. Persze, jöhet egy plasztikai műtét, s avval az egész „apró incidens” feledésbe merül.

Igen, gondolta Johannes, persze, a plasztikai sebészet. Erre nem is gondolt. Farian objektív szemlélő. Fogalma sincs arról, mit művelt a beteg. A kedves beteg...

Jaj, Georgia, hol jársz, mit csinálsz? Nem érzed, hogy... tépelődött Johannes, ahogy Bad Kissingen felé tartott. Elátkozta a sorsot. Miért nem írta bele abba a levélbe legalább szerelmese nevét csak egyszer is! Másrészt: hogyan hiheti róla az ő szerelme, hogy más nőknek ő efféle leveleket firkál?

Az ő szerelme! Akinek ő maga már csak „a volt szerelme”.

Persze, azzal a Thomasszal is így járt, egy az egyben. Nem várhatja, hogy Georgia bizalommal nézzen a világba. Csak legalább azt tudná, hol keresse?!

De nem tudta.

És nem is sejtette közben – a riadalom őt is megbénította –, milyen közel van hozzá Georgia, sőt egy olyan helyen, amit futólag ő is ismer. S ez igazán az eszébe juthatott volna.

Schneidernénél, a régi kis lakásban húzódott meg a lány. Mert doktor Hernbecktet nem találta meg, csak hétfőn lesz bent – hát türelem. Hétfőn dönteni fog, hogy mit tegyen.

A jó háziasszony egy szóig megértette, hogy a kis Daniel körül történt valami, s őt hirtelen haza kellett hoznia. Magyarázat volt ez a lány idegességére, feszültségére is. A becsületérzése azt diktálta, hogy mintegy „ellenszolgáltatásul” elmondja az érte annyira aggódó derék asszonynak az örökség történetét. S hogy ő most egy új egzisztenciát építhet magának.

S miközben dermedten, cél és értelem nélkül nézett ki a sivár utcára,

Johannes Bruggmann megérkezett Bad Kissingenbe.

Daniel szépen leburnult a tenger-nél, ennek ellenére kísértetiesen nézett ki. Johannes halálra rémült. Kezdődik minden előlről, gondolta. A kisleány ott állt, háta mögött összekulcsolt kézzel, szemrehányó tekintettel.

– Danny, figyelj, én az ég világon semmit nem követtem el Georgia ellen – kezdte apja. – El kell hinned!

– Én már semmit sem hiszek – hangzott a komoly és fájó válasz.

– Ellen ezt gonoszul kieszelte, mindent teljességgel hamisan állított be – folytatta ügyetlenül Johannes.

Daniel csak bámulta a padlót. – Nem hiszem ezt sem – mondta. – Georgia szeretett engem, nagyon szeretett. Nem ment volna el tőlünk, ha te nem így akarod.

– Nekem ő ugyanúgy hiányzik, mint neked – suttozta Johannes. – Megkeressük!

Reménysugár villant fel a kisleány tekintetében. – Hát tényleg? Szeretnéd, ha visszajönné? És nemcsak az én kedvemért?

– Magam miatt ugyanúgy. Nagyon szeretem őt. És ha nem találom meg, hát... – Odalépett a kisleányhoz. – Higgy nekem, Danny!

– Jó – zokogott fel a gyerek. – Szerezd vissza nekem őt. Olyan szomorú vagyok – és csak most mondta így újra: – ... papika. Olyan szomorú. A jövőt már olyan szépen elterveztük.

– Megtaláljuk – biztatta a gyermeket az apja. – Mindent elkövetek.

Most össze kell tartanunk. Hát engem már nem is szeretsz?

– De igen, csak nekem sosem volt mamikám – zokogta tovább a kisleány. – És Georgia olyan volt, mintha az lenne.

– Még belebetegszik – állapította meg riadtan Tincsi néni, amikor ismét kettesben maradt Bruggmann doktorral. – Szent Isten, jó kis gyógykezelés ez nekem is. Nem így képzeltem. – Bruggmann nem vehette rossz néven a megjegyzést. A néni évről évre tényleg lemondott mindenről, csak hogy Daniellel törődhesen. És már nem volt éppen fiatal. Kimerítették a nehéz esztendőket. S a doktor ezért is csak magának tehetett szemrehányást. Mindez pedig most Ellen miatt történt. Neki már rögtön az elején látnia kellett volna! Akkor nem jutnak ideig a dolgok. De hát most nem a múlton kell rágódnia. Meg kell azonnal találnia Georgiát.

Meg kellene. De hol? És hogyan keresse?

Azért ez nem lehet mindennek a vége. Ez így – nem és nem.

– Talán utazzunk haza – mondta a néni. – Nekem ez így nem pihenés.

Hát így esett, hogy visszafelé már – hármásban voltak.

Dr. Hernbeck ugyancsak meglepődött. Még nem várta vissza Georgiát. Sőt! Történt ugyanis, hogy pár napja megismerkedett egy újságíróval, akinek beszélt a nagy örökségről – és a várhatóan nagy honoráriumáról. A zsrnaliszta felkapta a témát, és John Main egész históriája is „a köz kincse” lett. Mármint az ügyvéd tar-

tott tőle, hogy Georgia szemrehányásokkal illeti őt ezért, s nem készült föl rá, mivel is beszélje ki magát, hogyan mentse a viselkedését. Örömmel tapasztalta azonban, hogy semmiféle szemrehányásról nincs szó.

– Minthogy elhagyom Némétországot, teljesen közömbös nekem máris, ki mit ír John Mainről és az én örökségemről – mondta szenvtelenül Georgia –, és az ön honoráriumát sem érinti a dolog semmiképp sem. A lényeg az, hogy mielőbb itthagyhassam ezt az egészet.

Az egészet! De attól még a hivatali gépezet egésze ugyanolyan csikorogva járt. Egy milliomosnő kedvéért sem működtek olajozottabban a fogaskerekek. Különböző dolgokat kellett elintézni ahhoz, hogy Georgia komolyabb összeghez juthasson. Egyre-másra írkalhatta alá a formanyomtatványokat, írhatta a beadványokat, „önéletrajzokat”. Kimerülten zöttyent le a nap végén. Dr. Hernbeck készségesen hazafuvarozta. Közben megemlítette:

– Ellen Brink egyébként már jobban van egy kicsit.

– Tessék? – Georgia villámsújtottan nézett rá.

– Nos, nem is tud a balesetéről?

– Fogalmam sincs, mi történt?

Az ügyvéd elmondta. És hogy Ellen most Bruggmann doktor klinikájának „lakója”. – Ej, hát azt hittem... Nagyságos kisasszony említette, hogy közelebről ismeri a professzor urat. Nem találkoztak az utóbbi időben? Ó, bocsásson meg.

Tehát Ellen autóbalesetet szenvedett.

És Hannes klinikáján ápolják. Most mit kívánjon neki? Mielőbbi gyógyulást a gondos kezek közt!

Arra viszont egyáltalán nem emlékezett, miféle említést tett ő az ügyvédnek Bruggmannról. Talán, hogy Daniellel utazik el?

– Bocsásson meg, ügyvéd úr – mentegetőzött. – Olyan fárasztó volt ez a nap.

Az ügyvéd fejcsóválva bámult utána, ahogy eltűnt a kapualjban. Fura bogár ez a lány, ilyet se látott még életében. Nem lehet tudni, hányadán is áll vele az ember. Remélhetőleg ez a riport dolog a továbbiakban sem fogja felbőszíteni. Most már dühös volt magára, miért is engedett az újságírói csábításnak. Még jó, hogy nevének közlését eleve megtiltotta.

Eközben Georgia hanyatt vetette magát az ágyán, a mennyezetet bámulta. Nem, hát nem szabad Johannesre még csak gondolnia sem! Danielle meg végképp nem! Könnyek szöktek a szemébe.

A gyerekek, olvasta valahol, hamar felejtenek. De hiszen Daniel az édesanyjáról is egész legendákat eszel ki, jóllehet sosem látta. Hallotta szinte a hangját:

„– Igazi mamika vagy, Georgia! Kézzelfogható.”

De szerette volna hallani újra!

Hát nem. Össze kell szednie, meg kell keményítenie magát. A kimerültség segített. A sötéttel együtt az álom is leszállt rá.

**

*

– Enned kell valamit, Danny – könyörgött Tincsi néni. Persze, szigorú hangon, de csupa aggodalommal.

– Nem megy. Meg akarok halni. Akkor mamikához kerülök, fel az égbe – suttogta a kisfiú.

Siralom volt csak ránézni is. Valaminek történnie kell, mondogatta a néni újra meg újra. Hát hogyan lehet az, hogy Johannes csak tétlenül nézi, ahogy a fia teljesen tönkremegy.

– Mindig azt hittem, szeretsz – szólt panaszosan Daniel. A vád Tincsi nénit illette. – Minek akarod akkor, hogy egyek?

– Én szeretlek is, de te nem szeretsz engem. Te már csak Georgiát szereted.

– Nem igaz! Őt... meg a mamikát. Ahogy papika is volt ezzel. Most miért kellett ennek véget érnie, miért?!

Hát erre nem tudott válaszolni a jó lélek.

– Mondd csak, Tincsi – szólalt meg akkor a fiúcska –, arra nem gondoltatok, hogy az az asszonyság, akinél Georgia lakott, az tud esetleg valamit róla?

Erneste néni felugrott. Te jó Isten, hogy ez eddig nem jutott az eszükbe! Johannes is egy örültkakadu! Miért nem gondolt erre? Hiszen kézenfekvő. Nagyon is! Valami címet csak meghagyhatott nála Georgia. Senki sem tűnhet el nyomtalanul!

Papírok kellene mindenhol mindenhez. Akkor meg? Hátha eleve visszaköltözött ehhez a Schneidernéhez. Jézus Mária, hogy erre eddig nem gondoltak!

Johannes nyilván tudja a címet.

Járt ott a lány holmijáért. Tincsi nyomban felhívta a klinikát, de ott azt a választ kapta, hogy a főnök éppen operál. Türelem. Ez az örökös türelem!

– Miért nem megyünk rögtön Schneider asszonyhoz? – kérdezte a fiúcska. A néni azt felelte, hogy nem tudja a címet.

– Kérdezd meg papikától!

– Jaj, azt próbálom, de a mütőben van.

Az óra mutatói pedig lassan kúsztak előre. Riadtan, tanácstalanul várakoztak. Élet, halál – ezt kegyegte fülükbe az örök körjáró szerkezet.

**

*

Élet, halál. A mütőben is erről volt szó. Johannes súlyos gyomorműtétet végzett éppen. Rettentően oda kellett figyelnie. Farian doktor kicsit nyugtalanul figyelte főnökét. Napok óta olyan rémes állapotban volt Bruggmann. De hogy ma ehhez mi jött még? Úgy festett, mintha bármely pillanatban összeroskadna.

Másfél órája tartott már a műtét, és azt látni lehetett, hogy jelenlegi állapotában Bruggmann doktor nem tudja végigcsinálni. Farian gondolt egy nagyot, jelentőségteljesen ránézett, majd kivette a kezéből a szikét. Mintha agyagszoborból émelített volna el valamit.

– Nagyon köszönöm – zihálta a főnök.

Hát ilyen se volt még!

Ráadásul mindez abban a pillanatban történt, amikor Bruggman, a be-

tegtől elhajolva, a kést kicsit a magasba emelve, úgy állt, mint aki tényleg rögtön hanyatt esik. S azonnal el is hagyta a műtöt. Mint egy részeg, úgy támoalgott. Döbbenet nézték. De Farian doktor jelt adott, s attól fogva megint kizárólag az operáció jelentette a világot az orvosoknak és segítőiknek.

Kint a mosdónál Marianne nővér felsikoltott, mint aki kísértetet lát. Johannes Bruggmann két kezével vizet locsolt az arcára, a nővérré ügyet sem vetett. Nagy nehezen érte el a szobáját.

A nővér halálra rémült. Farian és Gerlach, a két orvos most nem jöhet ki a műtőből. De a főnök úgy nézett ki, mint aki rögtön elveszti az eszméletét. Kollapszus. Hát ő maga döntött. Egy erős injekció nem árthat! Bele a vénába! Keringésérősítő. Végre Johannes egy kissé magához tért. Kínosan mosolygott Marianne nővérré.

– Hogy ilyesminek itt . . . épp velem kell megtörténnie – nyögte a főnök. Meglátta a nővér kezében a fecskendőt. Mosolya most pokoli derűt sugárzott. – És ha megtette volna nekem azt a szívességet, hogy átsegít a másvilágra? Magának lett volna csak kellemetlen!

– Húsz éve csinálom – felelte öntudatosan a nővér. – De magával mi történt, főnök? Ijesztő, ahogy kinéz!

– A műtőben mi a helyzet, azt mondja!

– Mindjárt készen lesznek. De maga túlhajtotta a dolgokat. A munkát, meg mindent, főnök. Szabadságra kell mennie. Pihenni egy kicsit,

feltöltődni. Hallja, amit mondok, doktor úr?

– Könnyű azt mondani! Már semmi baj – motyogta Bruggmann.

– Ezt mondani meg még könnyebb – vágott vissza Marianne nővér. Akkor megszólalt a telefon. – Nem, a főnökkel nem lehet most beszélni – közölte az illetővel a nővér.

Közben doktor Farian sikeresen befejezte a műtétet.

A nővérek nem fukarkodtak a dicsegetéssel, és Johannes is hálásan szorította meg ifjú kollégája kezét.

**
*

Mindezekről Georgia épp mit sem sejtve, a formalitások utolsó akadályainak legyőzésével küszködött. S akkor ezen is túlesett. Az ügyvéd kedvesen invitálta, üljenek be egy jó étterembe, ünnepeljék meg a dolgot. Georgia szelíd határozottsággal háritotta el.

– S akkor most milyen tervei vannak – érdeklődött doktor Hernbeck. Mert nem akart a fejébe menni, hogy egy lány, aki ilyen gazdag lett, csak így „közönyösködjék”. Szinte makacskodásnak látta az egészséget, afféle csak azért is dacnak. Mi lehet az oka, hogy így neheztel az életre? Csinos lány, legalábbis szemrevaló, érdekes . . . Fel nem foghatta!

– Hogy szép ruhákat veszek magamnak halomszám – mondta fáradtan –, aztán körbeutazom a Földet. – A hangja gúnyos volt, szinte ellenséges. De ez az érzület – gondolta az ügyvéd – nem egy bizonyos személy-

nek szolt, valahogy még csak ennek a mostani helyzetnek sem. Akkor meg...?

Ugyanezt kérdezte magától Georgia, „a gazdag örökös” is. Itt a sok pénz, minden, de Hannes nincs, Danny nincs... akkor meg?!

Fájóan vehette tudomásul, hogy a pénz nem boldogít.

– Nyomasztja valami? Nagyságos kisasszonyom, miben segíthetnék még? – kérdezte az ügyvéd. Szívből aggódott, ez látszott rajta.

Rajtam ugyan ki segíthet? – gondolta Georgia. A fejét rázta csak.

– A címét azért megadja, ugye? – folytatta dr. Hernbeck. – Hátha adódik még valami elintéznivaló.

A lány megvetően mérte végig „jótévőjét”. Hát igen. Pénzt és pénzt akar, még és még. Nem volt elegendő a honorárium? És hányan jönnek majd, hallván a Nagy Szerencséről, mely őt érte, akik ugyanezt akarják csak? Boldog volt, hogy nem verte nagydobra a hírt, de hát megtudják azért sokan. Nem is képzelte, hogy már milyen sokan értesültek róla. Milyen sokaknak érdekes ő már így.

Ment föl a lépcsőn, görcsösen számolta a fokokat. Utolsó napja ez itt, ebben a városban. Ahol Johannes Bruggmann is él. És ahol Ellen Brink. Schneiderné a jelek szerint nem volt otthon. Ó, a kedves, jó lélek. Mennyit törődött vele, mennyit aggódott érte. Szép búcsúajándékot szánt neki. Nem szabad elfelejtenie. Aztán a lakásban égő szemmel nézte Georgia az édesanyja arcmását. Ha élne még – boldogabb lenne ennyi pénzzel?

S akkor csöngettek. Schneiderné lesz az, nyilván elfelejtett kulcsot vinni. Igen, de...

Ajtót nyitott. Tágra meredt szemmel nézte a csinos, mosolygós, fiatal férfiarcot. Thomas Deisinger állt előtte, teljes életnagyságban.

Halálos rémület fogta el.

– Georgia – mondta, mindezzel szemernyit sem törődve Thomas –, drága, de jó, hogy megtaláltalak! Meg tudnád bocsátani azt, ami... tudom... megbocsáthatatlan? Szörnyen viselkedtem. De hát teljesen ki voltam borulva. Annyi ellentmondás... nem akartalak beleráncigálni. De most újra itt vagyok.

– De hát nem vagy Svédországban? – kérdezte hűvösen a lány.

– Ma érkeztem vissza, igaz, csak pár napra. Üzleti dolgok. De hát valójában csak miattad jöttem vissza. Remek állásom van, fényes jövő vár. Most már rám bízhatod az életedet... Összeházasodhatunk.

Georgia hallotta, hogy a férfi minden szava hamisan cseng. Kihallotta a szavakból az álnok mohóságot. Éles lett a füle. Talán ma már Johannest is másképp hallgatná? Ki tudja!

– Mit nem beszélsz! – felelte gúnyosan. – Változnak az idők. S milyen gyorsan. Tegnap úgy, ma így. Nézd, én senkinek se hiszek többé.

A férfi összeráncolta a homlokát. – Hát volt valakid azóta?

– Miért ne lett volna? – hangzott Georgia jeges válasza. – Téged pedig, tudd meg, egyszer s mindenkorra leírtalak. Volt, nincs.

– Tudom, nagyon megsérthettek – mondta szemlesütve Thomas. De

utálta őt ezért Georgia külön is. – Szánom-bánom. De a lényeg nem ez, hanem hogy mindig is szerettelek. Most pedig még jobban. Nagyon hiányoztál.

„Most még jobban...?” Georgia ellökte magától a férfi kezét.

– Menj innen – kiáltotta –, látni se bírlak többé!

Fellélegzett, amikor meghallotta, hogy fordul a kulcs a zárban. Megjött Schneiderné.

– Georgia kisasszony... – kezdte, de elakadt a szava, ahogy Thomas Deisingert megpillantotta. Zavartan mosolygott. – Főcím az újságban! – mondta aztán.

– Micsoda? – kérdezte Georgia meghökkenve.

– Az örökség. Egy egész oldal van tele csak ezzel! – A jó asszony arca sugárzott, és felmutatta az újságot. – Hogy Georgia Torsten micsoda milliókhoz jutott!

Georgia szája körül ironikus mosoly jelent meg. – Hát ezért jutottam az eszedbe – mondta hidegen Thomasnak. – A svéd újságok talán már tegnap hozták?

Egyszerre rájött, hogy a fiatalember egyáltalán nem is járt Svédországban. Itt rejtőzött végig a közelben... Hát nem!

– Deisinger úr távozni óhajt – közölte Schneidernével, mint egy uralkodónő.

– Georgia!

– Takarodj! Átlátok rajtad. Csak már nem vagyok a régi kis pincevirág Georgia, akit megtéveszthettél. Azt mondtam, takarodj!

A kedves háziasszony szélesre tár-

ta az ajtót Thomas előtt, s így nem is maradt más választása.

Thomas Deisinger arca megnyúlt. Georgia még utánakiabálta: – Az én pénzemre te ne akard a svédországi karrieredet felépíteni! Felejts el örökre!

Schneiderné behúzta az ajtót, s csak a fejét csóválta. – Ezek a férfiak! Az ember el se hinné. Én, aki közelről láttam...

– Persze – mondta csüggedten Georgia. – De hát minden megtörténhet. Remélem, azt nem írták meg a lapok, hogy hol lakom.

– Azt, szerencsére, nem – sóhajtott nagyot Schneiderné. – De akit nagyon érdekel a dolog, hát utána járhat, szó se róla.

Ha Johannes elolvassa, vajon ő is beállít? Georgia úgy érezte, szédül. Csak most ne jöjjön, most semmiképp se. Nehogy véletlenül egy napon kelljen őt „említenie” Thomaszal. Próbált valami más témára váltani.

– Remélem, kedves Schneiderné, magának nem lesz miattam semmi kellemetlensége – mondta.

– Jaj, drága, én jól elszorakozom ezzel – nevetett a kedves asszonyság. – Nem telnek majd olyan unalmasan a magányos esték. Mégis, egy milliomosnó élt itt. Hiszen a jövőben az én szerény hajlékom már nem lehet magának megfelelő.

– Szívesen itt maradnék, csak... az egész, tudja... – dadogott –, ez a sok emlék, ez a sok szerencsétlen emlék ne lenné. – Csaknem elbőgte magát. De akkor ismét megszólalt a csengő, szinte rendelésre. Mindket-

ten összerezzenek. Georgia megkérdezte:

– Kezdődik az ostrom?

– Nem kell ajtót nyitni – nyugtatta meg a gyakorlatias Schneiderné. De hogy újra csengettek, ő maga sietett oda. Kintről zokogás hallatszott be, méghozzá gyereksírás.

– Georgia, drága Georgia! – És Daniel belesimpaszkodott Georgia nyakába. Sírt fájdalomában, sírt örömében.

Eközben Tincsi néni is feltűnt a háttérben.

Még csak ez hiányzott!

– Csoda, hogy megtaláltunk, Georgia. De most már minden jóra fordul – mondta a néni. – Látod, Daniel hogy örül!

Georgia nem bírt megszólalni. Milyen szörnyen néz ki Daniel! Mit szenvedhetett ez a gyerek! Most nemcsak róla, nemcsak Johannesről van szó, hanem a kisfiúról is. Rettenetes szorongás fogta el.

– Mindent megmagyarázok – motyogta Erneste néni. Tekintete azonban elárulta, hogy ezt nem okvetlenül Daniel jelenlétében óhajtja.

– Egy picit menj ki most Schneider nénival, Danny – kérte Georgia. – Jó? Iszunk egy kis teát mi is, ti is. A Schneider néni finom sütivel is megkínál.

– De én itt akarok maradni! – macskodott a kisfiú.

– Nem szaladok el, ne is gondolj ilyet – nevetett Georgia. – Ne félj. – Látta, hogy Daniel egyáltalán nem nyugodott meg, hiába próbálja megnyugtani. – Itt leszek, amikor visszajössz. Hidd el!

Daniel az imént még csupa bizalmatlanság és rettegés volt, de most mintha kicsit oldódott volna. – Leszheted az ajtót is – nevetett rá Georgia.

A fiúcska most végre megértette, hogy a két szeretett asszony közt olyan dolgokról lesz szó, amelyek nem tartoznak rá. S talán neki épp így a jó, hát engedelmeskedett.

Erneste néni lassan levette a kesztyűjét. – Ha tudnád, kedvesem, mekkora tévedésen alapult ez az egész bonyodalom. Kis híján . . . végzetessé váló tévedésen – tette hozzá nagy sóhaj kíséretében.

A lány dacosan szegte fel a fejét.

– Nocsak – mondta ellenségesen –, hát Johannes is olvasta a nagy hírt az újságban? És Tincsi néniéket követségbe küldte?

– Nem, nem, édes kicsikém . . . – De látta, hogy a tiltakozással még semmire se megy. Ebben a percben megpillantotta az újság szalagcímét. – Te jó ég, erről sejtelmünk se volt!

Georgia engesztelhetetlenül hallgatott.

– Nézd, Georgia, kislányom . . . ha megengeded, továbbra is így szólítalak – kezdte a néni. – Johannest pénzsóvársággal nem vádolhatod. Nem is olvasott ma újságot. Délig operált, aztán összeesett. A műtétet se tudta befejezni már. Éjszakákon át nem aludt . . . és ami a legfontosabb: eszébe nem jutott, hogy Ellennek szerelmes levelet írjon mostanság. De talán régen se. Tiszta véletlen volt, tragikus fordulat, hogy a levél, még föladatlanul, Ellen kezébe került. – És részletezte, hogyan tör-

ténhetett. Georgia döbbsenten hallgatta.

– Aztán hazafelé Ellent autóbaleset érte. Az apja jóhiszeműen Johannes klinikájára hozatta a mentőket. De már a műtét közben doktor Farianra bízta a beteget az unokaöcsém. Danny pedig, hát ő se élt, se halt! Csak rád gondolt, Georgia. Reménykedtünk és vártunk... hátha meggondolod magad. Legalább érdeklődsz. Tisztázni akarod a dolgot. Aztán jött ez az ötletünk, mellesleg Danielnek jutott az eszébe; és most itt vagyunk. Itt egy fáradt öregasszony, itt egy összetört kisgyerek; épp csak az a bökkenő – mutatott az újságra –, hogy ezek után nyilván már nem vagyunk érdekesek a számodra.

– Én... mindenképpen el akarom menni, ezek után, amit Johannesről hallottam. Meg kell értenie, hogy elhittem, amit Ellen mondott – tette hozzá kétségbeesetten a lány. De kezdte átlátni, mi is történt valójában.

– Isten a tudója, mire képes az emberi gonoszság – tűnődött Erneste néni. – Ez a kis önző szörnyeteg – nem fejezte be –, hát Ellen Brinkről beszélek. Nem él benne igazi érzés, csak hiúság. Nem érti meg mások érzelmeit. Mit mondjak még? Most mit akarsz, drágám? Hogy Johannes tönkremenjen egy gonosztett miatt? Hogy Daniel esetleg egész életében megszenvedje a hiányodat? Döntsél magad.

– Tincsi néni félbehagyta a kúrát – mondta minden összefüggés nélkül

Georgia. – Jaj, borzasztó... ne haragudjon rám...

– Ó, dehogya! Csak hát mi mást tehettem, lásd be! – Mintha nem is a maguk életéről beszélgettek volna, hanem egy régi-régi, elfakult fényképről visszatekintő história lett volna a nyugtalanító téma... de már békés, biztonságos vizeken. – Te az én helyemben... magára hagyta volna ezt a két szerencsétlen férfiembert?

Összenevettek. És Georgia valami különös boldogságot érzett.

S akkor berontott Danny a szobába. Georgiához bújott. – Hát végre itt lehetek? Miről beszélgettetek olyan sokat!?! – És nagy, töprengő szemmel nézett sovány arcocskájából a lányra. – Papika azt mondja, neki ugyanúgy hiányzol, mint nekem. Azt hiszem, hinned kell neki is! – És kis szünet után hozzátette: – Menjünk már haza!

Mint akinek így elege van már az egészből!

**

*

Johannes szerette volna mellékes apróságnak feltüntetni a dolgot, múltó rosszul létnek – ami őt ugyan le nem gyűri –, hanem azért, ha őszinte volt magához, be kellett vallania, hogy igencsak gyatra állapotba került. Ráadásul alaposan felzaklatta, hogy Erneste néni a Schneiderné címét kérdezte tőle. Hát persze! Hogy ő erre nem gondolt! Mint a sakkbéli vakság – nem látta, mi a leglogikusabb lépés.

Remény csillant föl ismét annyi kétségbeesés után. És akkor belépett hozzá Werner Farian, újsággal a kezében.

– Látta ezt már, főnök? – kérdezte a fiatal orvos. – Hogy a kis Georgia Torsten milliókat örökölt?

Szent Isten!

Vajon tényleg Ellen Brink szörnyű látogatása volt az igazi ok, amiért elhagyta őket? Nem inkább ez a sokmillió örökség? A lány egy szót se szólt neki semmiféle örökségről. Pedig akkor már tudhatta, amikor a tengerparton sétáltak, és . . . Igen, amikor elvállalta Danielt, már akkor is. Akkor pedig a fiúcska többet jelentett neki, mint a pénz, vagy ennek reménye.

– Torsten kisasszonynak ehhez csakis jó szerencsét kívánhatunk – mondta Bruggmann.

– És még azt hittük róla, hogy szegényke-egérke – Farian kíváncsian nézett a főnökére. – Az biztos, hogy nem olyan nő, akinek a fejébe száll a dicsőség – tette hozzá.

– Biztos ebben, Farian? Azért épp csak hogy ismertük . . .

S korántsem annyira, ahogy kellett volna, tette magának titkon máris a szemrehányást. Hiszen bármit megtudhatott volna. Ha egy kicsit . . . De itt megállt. Ha egy kicsit „mit csinál”? Nem, ez a lány nagyon is jól tudta már, eltökélte, milyen legyen a további sorsa. Ekkora vagyón örökösnőjeként nem ássa el magát egy kis klinika világában orvosfeleségként! Miért is élne egy öregedő férfi oldalán? Egyszerre mindent érteni vélt. Hát ez a lényeg!

– Hogy van az operált betegünk? – kérdezte inkább.

– Tűrhetően. Még jöhetnek komplikációk, de bizakodom.

– Nagyszerű. Mármost, Farian, mi a véleménye egy olyan sebészről, aki egy kritikus pillanatban csődöt mond?

– A sebész is ember. És maga egyáltalán nem mondott csődöt, Bruggmann doktor.

– Maga viszont átesett a tűzkeresztségen, és fényesen megállta a próbát. Még egyszer: gratulálok. Fel is kell tennem a kérdést, nem akar-e betársulni a klinikára, Farian?

– Boldogan, de miből? – kérdezte a fiatal kolléga.

– Nem pénzről beszélek, azt majd elrendezzük. Kollegiálisan kérdzem. Egyenrangú félként. Eddig is sokat kívántam magától, de érdemes volt.

– Saját magától még többet követelt, főnök. Maga nekem mindig a példaképem volt. Az is maradt.

Félig hunyt szemhéjak mögül mondta Johannes: – Kétes, kicsit hibás, kopottas példakép. De ezt hagyjuk. Ami történt, megtörtént. Most néhány nap szabadságra kell mennem. És magának asszisztensre lesz szüksége.

Werner Farian kicsit behúzta a nyakát. Aztán kirukkolt a következőkkel:

– Főnök, nemrégiben találkoztam egy valamikori kolleginával . . .

– Egy kísértettel? – kacagott Bruggmann.

– Á, ne vicceljen! Együtt végez-

tünk. Szóval, az a kolléganő igen tehetséges sebész.

– Sebész nő? – Ezt komolyan kérdezte, kételkedve. A szakmai előítéletek a bánatnál, a segítő szándéknál is erősebbek voltak.

– A nők minden téren előretörnek – mondta a fiatal kolléga. – És ez a kolleginá igen rendes ember is. Persze hogy nem könnyű dolog, ha a nők a férfiak közt akarják megállni a helyüket egy ilyen terepen. Eleve nehézségeik támadnak. Ez tovább bonyolítja a helyzetüket.

– A nők, a nők . . . – motyogta Johannes. – Ráadásul nyilván csinos is az illető hölgy.

– Azt hiszem, nem különösebben. Tény, hogy nem hajt rá erre . . . már bocsánat. Nagyon komolyan veszi a hivatását. Főnök, maga nekem egyszer esélyt adott. Hát most mi lenne, ha ennek az orvosnőnek is lehetőséget adna.

– Jól van, Farian! Próbáljuk meg. Hogy is hívják a kolleginát?

– Sybille Kern.

Johannes szeme tágra meredt. – Csak nem Kern professzor leánya?

– De igen, pontosan!

– És így kell, már megbocsásson, állást keresnie? Amikor az apja a leg . . .

– Leg vagy nem leg – ő nem akar amolyan apja leánya lenni. A maga lábán akar megállni.

– Ez már valami! Mellette szól. Hajrá. Csak, maga is tudja, itt vagyonokat nem kereshet.

– Ez nem is érdekli őt – mondta lelkesen Farian.

– Hát ha így áll a dolog – nevetett

Johannes –, hadd jöjjön! Próbáljunk szerencsét.

Mindketten jót derültek ezen.

– Akkor hát következék az esti vizit – mondta végül Johannes.

– Gerlach még itt van. Megcsináljuk maga nélkül, főnök. Maga csak pihenjen még. – Farian szinte „atyai” gondoskodásba csapott át.

– Ha gondolja! – mondta Bruggmann, mint jó kisfiú. És örült is, hogy mehet haza.

**
*

A háza üres volt. Bruggmann doktor aggódva pillantott az órájára. Már fél hét. Nem volt mindennapos, hogy Erneste néni Daniellel elcsavargjon.

Hirtelen eszébe jutott, hova is mehettek. Csak nem bukkantak valami nyomra Schneidernénél? Az orvos aggódni kezdett. Most kimondottan Danielért. A gyerek nagyon csalódott lesz, ha ez a nyom zsákutcába vezet. Össze fogja törni a reménytelenség.

Aztán az újságcikkre gondolt. Georgiára egyáltalán nem volt jellemző, hogy a közfigyelem középpontjába törekedjék. Nem. Miattam tette volna? – gondolta. Csak hogy nekem megmutassa, ki ő, és mennyit ér? Akkor meg miért bújócskázik? Az egyik dolog mintha kizárta volna a másikat.

Lassan fölment az emeletre. A vendégszoba . . . Isténem, itt lakott egy rövid ideig „ő”. Szép nagy tisztaság. De semmi nem emlékeztet arra a

kedves valakire. Csak a megfoghatatlan emlék.

Tűnődve nézett ki az ablakon. Mennyire örült, gondolta, hogy végre ismét igazi otthon lesz a háza. Aztán újra csak a semmibe bámult. Várakozott – vagy még azt se. Ellen Brink jutott az eszébe. De távol volt hirtelen. S hogy Georgia még Ellen-nél is sokkal gazdagabb most. Ha esetleg összehalálnának megint, ha rendbe is jönne a dolog köztük, a vagyon közékük fog állni.

Hangok . . . letről. Felriadt.

– Hát ismét itthon vagy, Georgia!
– Ez Daniel hangja. De hát . . .?!

Kifelé sietett, a szíve vadul dörömbölt.

– Papika! – hallotta, és nem volt vitás. Ők azok! – Nézd, kit hozunk . . .!

Georgia csaknem elájult, úgy megijedt ettől a kísértetalaktól. Johannes . . .? Szinte ugyanaz a jelenet ismétlődött meg, fordított szereposztásban csupán, mint első találkozásuk alkalmával. Hirtelen mozdulattal megragadta a férfi kezét.

– De hát te beteg vagy, nagyon beteg – suttopta. – Erneste néni mondta, hogy nem vagy jól, de . . .

Az orvos torka összeszorult. Szólni nem bírt. Nem akart hinni a szemének.

Tincsi néni elcipelte Danielt. Most tényleg. A fiúcska nem makacskodott. Nem akart semmi bajt okozni. Akkor kettesben maradtak.

– Hannes, kérlek, dőlj le – mondta szelíden Georgia. – Miattam tényleg ne . . .

És szeretettel simogatta meg a verítéktől nyirkos arcot.

– Georgia! – tört föl végre a férfi torkán. Ebben az egyetlen kis szóban benne volt az elmúlt napok minden gyötrelme, kinja.

**
*

Ellen Brink dült, vörös arccal ült az ágya szélén. Mint Johannes is megtudhatta Fariantól, a kezelőorvostól, a hölgyet elnyúhatetlen fizikummal – és „lelkiekkel” – áldhatta meg a sors, ugyanis aktivitását, jókedélyét a sebesülések ellenére sem veszítette el. Feldúltságát egy kis fizikai túlerőltetés okozta.

– Hallom Marianne nővértől, hogy doktor Bruggmann rosszul lett, vagy micsoda – mondta. – Magához tért?

Mintha ennyi meg ennyi kiló húsról beszélt volna.

– Otthon van – felelte tömören és hűvös hangon az orvos.

Ellen kacér pillantást vetett rá. Farian pedig azt gondolta: hát nem. És hogy: vigyen el az ördög!

– Mindig mondtam én, hogy túl-hajszolja magát, de hát rám sose hallgatott, ki vagyok én, ugye. Most láthatja az eredményt – jelentette ki diadalmasan.

– Végre engedélyez magának szabadságot a doktor úr – közölte Farian szenvtelenül.

– Mikor? – kérdezte mohón a lány. – Egyébként, olvasta az újságban, hogy Torsten kisasszony micso-

da vagyont örökölt? Feltűnt, végül is, újra ez a kis milliomosnő?

– Nem tudok róla – felelte kurtán a doktor.

A nő élesen fölnevetett. – A kis újsütetű pénzes sztár – mondta. – Jo mindig „szegény egérke”-ként emlegette. Maga mit tartott felőle, Farian doktor?

– Igen kedves teremtés – mondta Farian. – Már megbocsásson, de vár a kötelesség, magánbeszélgetésekre, sajnos, nem érek rá, kedves kisaszszony.

– Az embert itt azért ilyen szempontból, ismerje el, egy kicsit elhanyagolják – nyafogott Ellen –, kedves doktor úr – tette hozzá szemtelelenül.

– Szerintem Bruggmann doktor klinikája a legkiválóbbak közé tartozik – vágott vissza hidegen Farian. – Ám ha át kíván költözni egy másik intézménybe, ennek semmi akadály a részünkről.

Azzal máris távozott. Ellen Brink még jobban elvörösödött. Haragját apján töltötte ki, aki csakhamar befütt hozzá.

Valentin Brink, ismervén a „céget”, hagyta, beszéljen csak az ő elkényeztetett, néha „bolond” lánya. De végül ő is megelégelte.

– Azt reméltem, hogy a baleset egy kicsit észre térít majd, Ellen – mondta végül higgadtan. – Megint csalódtam benned. Én továbbra is a legjobb véleménnyel vagyok Bruggmann doktorról, ha erre vagy kíváncsi. Furcsa, hogy ilyen kirohanásokra ragadtatod magad az ő klinikáján. Ez még, tudod, ízléstelen is. Hiú

vagy, felszínes, ha a véleményemet akarod hallani! De ha azt hiszed, hogy a jövőben ilyen henye, ráadásul nyaktöréssel fenyegető életmódot folytathatsz, s az én költségemre teheted ezt, hát nagyon tévedsz! Kemény munkával keresem meg a pénzem. A zsebpénzed mindig annyi volt, hogy az másnak kész vagyón lenne. A jövőben erre kell szorítkoznod. Majd meghatározzuk az összegét, de a kiruccanásaidért, a balesetidért nem tartom a hátam. Ha közben ilyen botrányokat is csinálsz, mint... – Megvetően legyintett, mint aki említeni is szégyelli a Bruggmann-dolgot. – Gondolkozz ezen holnapig. Hiszen ráérsz.

Lánya elképedve hallgatta. – Ejtesz? – kérdezte kertelés nélkül. Apja a fejét rázta.

– Szó sincs róla. De sok hibát követtem el veled kapcsolatban, most már látom. Még egyszer segíteni akarok rajtad. Hogy egy kicsit összeszedd magad, de nem anyagilag, emberileg. Érted egyáltalán, miről beszélek? Légy végre felnőtt, arról lenne szó! Ne bújj anyád szoknyája mögé. Kemény lecke volt nekünk ez az egész ügy.

– Miért, mit követtem el? – csodálkozott Ellen.

– Magadtól kérdezd. Én csak pirolok miattad. Ráadásul semmit nem értél el. – Egy pillanatra összeharapta a száját Valentin Brink. Aztán kibökte: – Georgia Torsten...

– Hagyjál ezzel! – sikoltott hisztérikusan a lánya. – Ezt a nevet hallani se bírom!

– Csakugyan? – kérdezte gúnnyal

az apja. – Hát, azt hiszem, túl soká nem is hallhatod. Hamarosan Bruggmann asszony lesz a neve.

**

*

A hajnal derengő fényében Johannes egy arc körvonalait vette ki... közel, nagyon közel, ott maga mellett.

Felült. Megdörzsölte a szemét. Fejét a tenyerébe támasztotta, vett pár mély lélegzetet.

Lassan elindult a keze. A szeretett arc felé. Finom bőrt érzett. Simogatni kezdte. És rádöbbsent – ez most csakugyan: a valóság.

Georgia felnyitotta a szemét, és azt sutogta: – Hannes. Hogy vagy?

Ő meg visszahanyatlott, szemét ismét lezárta, és csak hallgatta a kedves hangot.

– Hát itt vagy. Végre. Tényleg itt vagy – mormolta. – Annyira hiányoztál.

– Bocsáss meg nekem – kérte Georgia.

– Mit kellene megbocsátanom?

– Hogy olyan kishitű voltam.

– Minden olyan rosszul jött össze – tünődött a férfi.

– Neked még rosszabbul. Nem szabad, hogy büntudatod legyen.

– Már eleve helytelen, hogy egy férfi olyan nővel kezd, mint Ellen. – De Georgia az ajkára tette az ujját, hogy pszt, hallgasson.

– Egész éjszaka itt voltál? – kérdezte Bruggmann.

A két kezét most tarkója alá tette. Hangja tartózkodó volt. – Elaludtam kicsit – mondta a lány.

– Itt feküdtél mellettem, és nem is tudtam róla – tünődött az orvos. – Mik történnék velem! Hol tartok!

– Szamár – nevetett kedvesen Georgia. – Ez bocsánatos bűn. Boldog vagyok, hogy újra jól aludtál. És most hogy érzed magad?

– Most? Veled? Jól. De úgy különben... nagyon kimerültnek látszottam tegnap?

– Mert nem ettél rendesen, összevissza izgultál... miért is? – Nevetett. – És nem tudtál rendesen aludni. – Akkor az órájára pillantott. – Te jó ég, Danny mindjárt felébred, és keresni fog engem. Ismered a fiadat.

– Talán ő is nyugodtan és hosszabban alszik végre – vélte az orvos. – Georgia?

A lány hozzásimult. A férfi átölelte. Georgia arca ott volt a vállán. – Igen, Hannes... – mondta várakozón.

– Szeretlek. Most már tudod, végre?

A lány ajkával végigsimított Johannes Bruggmann arcán.

– ... és ezentúl csak a jövőre gondolok – mondta. Ez volt a válasza.

– A kettőnk jövőjére. Vagyis hármunkéra. – A férfi mosolygott. – Mit szólnsz hozzá?

– Boldog vagyok!

– Mióta nem tartottalak már így a karomban?

– Tizenhét napja – felelte a lány.

– Kész örökkévalóság!

– Ami jön, az legyen az.

Az első napsugarak táncolni keztek a takarón. Georgia hajában vörös fények villantak. A férfi közelebb

húzta magához szerelmesét. Szájuk találkozott. Hevesen, forrón.

**
*

Daniel nesztelenül lopakodott ki a szobájából. A vendégszoba ajtaja előtt megállt. Óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó részre nyílt. Még nagyobb részre. Aztán...

... kiáltás verte fel a ház csendjét.

Georgia kitépte magát Johannes karjaiból.

– Danny, mi van, az Istenért!?

– Ó, Georgia – kiáltotta a kisfiú. És a lány nyakába csimpaszkodott. – Benyitottam hozzád, és azt hittem, már megint eltűntél... örökre...

– Ettől nem kell többé tartanod – nyugtatta őt boldogan Georgia. – Csak a papikánál voltam.

– Jobban van? – hangzott a kérdés.

– Egész jól – nyugtatta a lány. – Javul.

Megjelent Erneste néni is. Jócskán kialvatlanul még, de már ő is értette, mi történt, és mosolygott.

– Gyerekek, meddig fogtok ti még engem ijesztgetni? – kérdezte színlelt bosszúsággal. Az öröm az arcára volt írva.

– Csak nem találtam Georgiát – mondta szinte büszkén Danny.

– Jaj, ha ez így megy tovább! – A néni mentegetőzve tette hozzá: – Azért ne feledjétek, öreg csontjaimnak valami gyógyhelyen kellene most megújulniok. Itt meg minden a régi.

Nagy volt a vidámság.

– Hová fog ez vezetni még! –

kontrázott Johannes, aki közben szintén előbújt a szobájából. – Pedig tisztázni is kellene valamit.

– Mit kellene tisztázni? – kotnyeleskedett Daniel.

– Hát hogy előbb házasodunk, aztán nyaralunk, vagy fordítva – közölte vele „papika”.

– És én? – hangzott a fiúcska kérdése. – Velem addig mi lesz?

– Te velünk jössz – mondta a lány.

– Velünk, de csak ha megígéred, hogy nem furakszol örökké... így közénk – mondta Johannes.

– Megígérek én mindent, csak Georgia velünk maradjon – kiáltotta Daniel önfeledten. – Ugye, most már maradsz? – Aztán, csapongva azt kérdezte: – Papi, addig bezárod a klinikát?

Közben elhúzódott, mint aki máris engedelmes akar lenni, értvén a papika kérését.

– Meddig? Csak hogy örökké velünk lehess?

– Hát... felőlem örökre bezárhatod!

– Jó vicc, de miből fogunk élni?

– Jaj, hát Georgiának annyi pénz van, abból mindig együtt lehetünk, mindig, mindig!

– Még szebb! – dohogott Johannes. – Hová kerültél, Georgia, látod? Hozományvadászok körébe!

Kis szünet következett, a könnyek potyogtak a nevetéstől. Akkor Johannes komolyra fordította a szót: – Ahhoz a pénzhez nekem semmi közöm, és ne is legyen.

– Jaj, de kedves vagy. De én már fölvettem azt a pénzt. Képes volnál

holmi rongy milliókért itthagyni engem? – kacagott a lány. – Johannes, máris könnyelmű vagy és állhatatlan. – Hogy megint jót derültek, Georgia tett gyakorlati megjegyzést: – Fölvehetsz arra az időre egy másik orvost, igaz?

– Ez körülbelül meg is történt már. Méghozzá egy hölgy lesz az illető.

A lány sandán nézett rá, gyanakvón. – És miért egy hölgy, ha szabad kérdeznem?

– Azért, hogy féltékenykedhess.

– Papika – tiltakozott Daniel –, ilyesmivel még viccelned se szabad!

– Na, szóval, Farian doktor ajánlotta az illetőt. Sose láttam, az ő ismerőse. De hát, persze, azt már Georgia dönti el, tényleg fölvegyük-e a kolleginát.

– Jaj, csak vicceltem. Ez mindig a te dolgod marad – mondta sietve a lány.

Akkor Johannes Bruggmann két kézre fogta kezét, a szemébe nézett, s nagyon komolyan azt közölte vele: – Ezentúl minden, de minden, bármit tegyünk is, Georgia, mindig *kettőnk* dolga.

**

*

Végre egy boldog és kiegyensúlyozott, bár még sápadt és nyúzott Bruggmann doktort láthatott az egész klinika. A nővérek föllegezték. Dr. Farian ámulattal nyugtázta ugyanakkor, hogy főnöke nem halad el jeges közönnyel Ellen Brink szobája előtt, hanem belép az ajtón.

A lány épp a tükörben nézegette magát. Megpördült, és azonnal lecsapta az asztalra a foncsorozott üveget. Johannesra meredt.

– Förtelmesen nézek ki, ugye? – kérdezte nyavalygósan.

– Nem veszem észre. De ha a sebhelyre érted, hát hordjál olyan frizurát, ami eltakarja – mondta az orvos.

– Te ehhez jobban értesz, ne engem kérdezz.

– Szép kis klinika – mondta Ellen. – A főorvos, lám, mindent megtesz azért, hogy betegei testileg-lelkileg jól érezzék magukat.

– Nem azért jöttem – közölte vele Bruggmann. – Hanem... ez afféle búcsúlátogatás. Örökre szóló. Hamarosan nyaralni megyek.

– Egymagadban?

– Nem. Holnapután már házasodom is.

– *Ilyen* hamar? Az effélét, úgy tudom, előre be kell jelenteni, és... van mindennemű formaság, és...

– ...és akadnak kivételes esetek és engedélyezések is – mosolyodott el fanyarul az orvos. – Hát akkor: ennyi.

– Na, persze. A pénz nem ismer határokat. Megnyílnak a kiskapuk, nagykapuk...

A férfi keményen ránézett, de minden indulat nélkül mondta: – Georgiát én nem a pénzéért veszem el.

– A te érzéseid Jo, kissé szeszélyesek, nem gondolod? Egyszer ez, másszor az. A minap még engem akartál elvenni.

– Akkor még nem ismertem Georgiát – közölte nagyon egyszerűen az orvos. – Ellen, mindketten örülhe-

tünk, hogy útjaink idejében szétváltak. Nem illettünk össze. Biztos lett volna a kudarc.

A lány ajkán gúnyos mosoly jelent meg. – Talán igazad van, Johannes – vetette oda könnyedén. – Most is csak azt kívánhatom, kerüljön el mindenkor... a kudarc.

Ebben a pillanatban Marianne nővér rájuk nyitotta az ajtót, közölvén: – Itt van Kern doktorkisasszony, főnök... ö... doktor úr.

**
*

Sybille Kern harminc felé közeledett, szőke volt, karcsú, hűvös és láthatólag megközelíthetetlen. Dr. Fariant ez azonnal „tisztázta”; Johannes Bruggmann doktornak elég volt egyetlen pillantást vetnie az új segédorvosnőre, és tudhatta, itt aztán nincs semmi „sötét háttér”.

A fiatal nő ragyogó vizsgaeredményeket mutathatott fel – akárcsak Werner Farian –, és ahogy Bruggmann elnézte, milyen magabiztos a mozgása, mennyire kacérság nélkül való akár csak még az is, ahogy a lábát keresztbe veti, amikor leül, milyen türelmesen várja, hogy kérdezék, nem kezd el regélni és kotyogni, mindebből rögtön tudhatta, ez a kollegina nem úgy érkezett, mint „a nagy Kern professzor lánya”. Ő meg rögtön a lényegre tért:

– Asszisztálna holnap egy epehólyagműtétnél, kollegina?

– Szívesen – hangzott a határozott válasz. A nő hangja maga volt a nyugalom. – És akkor állok be, ami-

kor akarja. Felkészültem rá, hogy akár rögtön kezdek.

– Nos, kérem, ha marad, akkor... – Bruggmann tulajdonképpen nem is tétozott –, hát annak igazán örülök. És ha megengedi, bemutatnám a jövődöbeli feleségemnek. – Ezt egy kicsit zavartan mondta az orvos.

Az új kollegina borostyánszínű szemében öröm csillant. – Nagyon fogok örülni – mondta. És Bruggmann valami olyasfélét érzett, hogy ez a nő titokban mulat rajta.

– Mármost hogy minden félreértést elkerüljünk, Bruggmann úr – mondta viszont most a nő is a magát –, köztem és doktor Farian közt a személyes kapcsolatnak, úgy értem, a közelebbi kapcsolatnak semmilyen fajtája nem áll fenn. – Most Bruggmannon volt a titkos mosolygás sora. – Nagyra becsült kollégám ő és ismerősöm, de semmi más.

Sybille Kern és Georgia szinte azonnal közös hangot talált. A doktornő hűvös mosolya felforrósodott, hangja egészen másképp csengett, ha Georgiával beszélt. És Daniellel is nyomban remekül kijött.

A teraszon ültek, teázgattak, és ették Tincsi néni remek almás pitét, amit egyébként Danny kedvéért süttött.

– Miért lett orvos a néni? – kérdezte a fiúcska.

Sybille Kern tekintete a messzeséget pásztázta. – Ez afféle lelkiismereti elhatározás volt, Danny – válaszolta. – Tulajdonképpen tanárnő szerettem volna lenni. Egy darabig.

Daniel – mint aki nem erőlteti a

válasz folytatását – már másfelé figyelt, s mert fölfedezett egy mókuskát a kerítésen, odaszaladt, azt csodálta.

– Volt egy kisöcsém – folytatta el-tűnődve Sybille Kern. – Tizenhét éves voltam, ő meg-első. Apámnak egy kongresszusra kellett utaznia, és Werner, az öcsém, aki rajongott érte, mindenféle fájdalomra kezdett panaszkodni. Azt hittük, megjártssa csak a panaszait, hogy apámat odahaza tartsa. Senki nem vette komolyan, hogy tényleg fáj bármije. Pedig vakbélátfűródás volt. És belehalt. Apám is későn érkezett már. Hát ezért döntöttem úgy, hogy sebész leszek. Werner Fariannal onnét ered a kollegiális barátságunk, hogy ugyanaz a neve, mint az öcsémé... volt. Érzelmes utazás a múltba, igaz? – kérdezte rekedtes hangon. Könnyek rezegtek a szavak mögött, rejtve-fojtva.

– A mókuska felvitt egy diót a fára! – újságolta kicsit odébből Daniel. – Ugye, nem fog megfájdulni a hasa? A dió nem egész érett.

– Mi van ilyenkor, tényleg? – kérdezte Johannes.

– Semmi baja nem lesz, nem kell megoperálni, Danny – mosolygott az orvosnő. – A mókusok értik a dolgukat. Játszani fog vele, mert jól tudja, hogy a dió ilyenkor még nem fogyasztható.

– Akkor ravaszabb nálam – kiáltotta a kisfiú. – Mert én túl sok pitét ettem, és máris fáj tőle a hasam.

– Jaj, Danny, ne bolondíts meg – sóhajtott fel Bruggmann. – Tudod jól, hogy holnapután utazunk.

– És utazom én is! – mennydörögte Tincsi néni. – Most már semmi se tarthat vissza. Még egy gyomorrontás se!

Dannynak egy kicsit tényleg megfájdult a hasa, de nem lett semmi komolyabb baj. Savanyú ábrázattal kortyolgatta a kamillateát – Georgia főztjét! –, és amikor másnap azt látta, hogy a kis mókus is ugyanolyan vidám, mint annak előtte volt, a kedélye is megnyugodott. Ilyen egyszerű volt most már minden.

**
*

Nagy esküvői parádéra nem volt idejük. Nem is akart effélet se Johannes, se Georgia. De az újságok valahogy megneszelhették a dolgot – a jó Schneiderné kotyogott volna? –, mert néhány riporter azért csak megjelent az anyakönyvi hivatal előtt. Kattogtak a masinák, villogtak a vakuk.

Georgia elbűvölő jelenség volt egyszerű fehér selyemkosztümjében. És ami a lényeg: Johannes boldog volt, hogy ilyen hamar...

... és Georgia boldog volt, hogy ilyen hamar...

Nagy volt a boldogság!

Dr. Farian okozott csak izgalmas perceket. Neki Tincsi néni mellett tanúként kellett jelen lennie, ám az utolsó pillanatig híre-pora sem volt. Az utolsó pillanatig. De akkor ő is befutott. Minden jó, ha a vége jó.

– Na, reméljük, a klinikán is minden rendben lesz – lihegte. – Keservesen indult ez a nap, de a hátralé-

vőkben Sybille elboldogul minden-
nel, amíg vissza nem érek.

Orvosesküvő!

Daniel alig győzte kivárni, hogy
az összeesketés megtörténjen. Csak
akkor nyugodott meg. Csak közbe
ne jöjjön valami!

Elmondhatatlan büszkeséggel töl-
tötte el, hogy ő egy ilyen „felnőtt
dolgon” jelen lehet, végignézheti,
még hozzá a lehető legközelebről.

Nem értette, miért sír Erneste né-
ni. De hát a jó léleknek túl sok volt
ez a tenger izgalom. Most jött ki raj-
ta. Keze reszketett, alig tudta aláírni
a hivatalos papírt, mint tanú. Hanem
azért végül a házasságlevél is csak
meglett – és senki se gondolt rá,
hogy ebben az ügyben egy boldogta-
lan sorsú „másik levél” milyen zúrza-
varos szerepet játszott.

Danielnek rettentően tetszett,
ahogy papika Georgia kezére húzta
az arany karikagyűrűt.

– Hát akkor mostantól te már az
én mamim vagy – állapította meg elé-
gedetten, szentkicsi önzéssel.

Teljesült leghőbb, titkos óhaja-vá-
gya. Hát Georgia és Johannes hogy
volt mindeffélékkel? Csak nézték
egymást, kapaszkodtak a tekintetük-
kel egymásba, és Johannes az ajká-
hoz emelte Georgia finom kezét, me-
lyen ott fénylett az az aranykarika,
és megcsókolta.

Werner Farian kedvéért a klinikán
rendezték a pezsgős reggelit. A dok-
tor ugyanis nagyon aggódott, ne-
hogy Sybillére szakadjon minden
gond. Nem volt nagy céccó, mégis,
mennyi minden történhet egy ilyen

helyen alig egyetlen óra leforgása
alatt.

Orvoslakodalom!

Egy betegre például, alighanem a
„front” miatt, rátört az őrjöngés.
Szabályos kis roham volt ez. Marian-
ne nővér riadalmában elejtett egy po-
harat, és jól elvágta az ujját. Sybille
Kernnek „háziorvosként” is be kel-
lett hát mutatkoznia.

– Se baj, ennél csak jobb lehet majd
– mondta bizakodón Werner Farian. –
Ne féljen főnök, megoldjuk.

Sybille Kern egyértelműen mellet-
te állt. Mosolygott.

Georgia némi kétségek közepette
nézte friss-sütetű élete párját. Szegé-
ny Hannes, gondolta. Aggódhat.
Hogy itt kell hagynia a klinikát. Éle-
te nagy műve ez, hát persze. S még
ha a végsőig megbízik is Farianban,
csak kockázat marad a kockázat. Vi-
szont, nyugtatta magát, nem me-
gyünk a világ végére, és ha nagyon
muszáj, akár még aznap visszajöhe-
tünk.

Orvosfeleség.

Daniel már sürgette őket: indulja-
nak. Az ő gyermekarcán aggálynak
nyoma sem volt. És majd' szétvetette
a boldogság, amikor végre a kocsi-
ban ültek.

Erneste nénit visszavitték Bad Kis-
singenbe, és egy emberként ígérték
neki szentül: most végigpihenheti a
gyógyidejét.

– Hiszem, ha látom – mondta
Tincsi. – Először is alszom rá egyet.
Aztán még egyet, és így tovább.

Ráfért a pihenés.

S ők hárman boldogan pályáztak

el. Irány: a Fekete-erdő. Johannes számára az eszményi éghajlat. Éfféle pihenéshez, kikapcsolódáshoz a legjobb.

Kis penzióban szálltak meg, volt mellette egy parasztgazdaság is. Csönd, falusias béke, idill. Tetszett nekik, de nagyon. Danielnek játszótársai is akadtak rögtön: a tulaj gyerekei. És voltak lovak, tehenek; szárnyas jószággal teli baromfiudvart lehetett csodálni; akadt kutya, macska – s ez utóbbi éppen ötöt kölykedzett. A fiúcskának ez mind már önmagában borzasztó nagy élményt jelentett. Hát még a séták, a kirándulások. Visszatért régi kedve, és ennek Johannes mindennél jobban örült.

– Csak lassan, mértékkel – intette azért Dannyt. – Három heted van rá, hogy megismerkedj ezekkel a dolgokkal. Nem kell lerohanni semmit, ne hajtsd túl magad. Meg aztán tudod, mit ígértél nekünk?!

Daniel akkor szép engedelmesen hagyta, hogy lefektessék aludni.

– Hát most akkor végre csak az enyém vagy! – mondta Johannes halalkan, hogy Georgia kilépett hozzá az erkélyre. Álltak ott, s a felesége átölelte Hannes vállát.

Hosszú percek teltek így. Csöndesen, magukba merülten álltak. Egy-másra gondolva, boldogan. A sötétlő égboltozatról tömérdek csillag fénye ragyogott le rájuk. A hold is előbukkant a fenyők sűrűje mögül. A levegőt fanyar, fűszeres illatok töltötték meg.

– Drágám – mondta Johannes gyengéden, és két ujjával végigsimított Georgia tarkóján. – Jó szagod

van és... ízlesz is – ismételte a férfi Danny régi-régi szavait. Georgia szívből nevetett.

– Megéritek a pénzeteket – mondta halkán, forrón.

– Remélem is – suttogetta a férfi. Magához szorította asszonyát.

Forró vágy töltötte el mindkettőjüket. Összetartoztak. Senki és semmi el nem választhatta őket. Nem voltak többé gátak, kételyek. Övék volt az első csodálatos-közös éj.

**
*

Enyhén kipirulva hagyta el Ellen Brink szobáját Sybille Kern. Werner Farian, aki amolyan örökké kiegyensúlyozott és nyugodt kedélyű kollégának ismerte az orvosnőt, el is ámult, mi hozhatta ki a sodrából.

– Ez a kis intrikus téged is felbőszített valamivel? – kérdezte.

– Tisztesség ne essék, szégyentelen egy perszóna. És ezzel még nem is mondtam sokat – fakadt ki Sybille. – Egyszerűen hallatlan és túrhetetlen mindaz, amit doktor Bruggmannról összehord. És arcpirító, *ahogyan* ezt tenni merészeli.

– Nem szabad őt komolyan venni – nyugtatta a sebész nőt Farian. – Nem viseli el sehogyan sem, hogy faképnél hagyták, úgy, ahogy megérdemelte Bruggmann doktortól.

– Ó, hát a történet egy része igaz? Én semmit se akartam elhinni belőle. Valahogy Bruggmannhoz nem illik ez a nőszemély.

Az orvos halványan elmosolyodott. – A férfiak néha kicsit furcsák.

Hagyják behálózni magukat, aztán már csak akkor kezdenek tiltakozni, amikor rég késő. Ez a nőcske is nagyon elragadó tudott lenni annak idején – magyarázta az igazság kedvéért Farian.

– Azt mondja például, majd csodálkozhatok, amikor Bruggmann nekem kezd udvarolni. Mert azt a vértelen kis feleségét hamar meg fogja unni. Ilyeneket vágott oda nekem.

Farian a homlokát ráncolta. – Ha neked mondja csak, az még hagyján. De ha a nővéreket kezdi effélékkel traktálni, az kínos. Az ellen már kénytelen lennék fellépni. El se képzeled, mekkora kalamajkát csinált már ez az Ellen Brink.

És elmesélte. Lévén hogy azóta ő is értesült a történekről, a legapróbb részletekig.

– Jézus Mária – csapta össze a kezét a sebész nő. – És Bruggmann ezek után nem hajította ki innen?

– Az apja kedvéért. Az nagyon kedves, finom ember. Jól meg van verve egy ilyen leánygyermekkel, hogy úgy mondjam. Egyébként én is alig várom, hogy már túladhassunk rajta. Talán hamarosan rábeszélhetem a hölgyeményt, forduljon plasztikai sebészhez. És akkor nem lesz maradása. Másrészt talán megnyugszik, ha az a műtét sikerül. Mert a heg láttán mindig újra felbőszül.

A sebész nő sanda pillantást vetett régi kollégájára. – Te, Werner, néha úgy csodállak. Téged a nők sose tudnak leszedni a lábadról? Ez a perszóna is nyilván mindent bedobott már a siker érdekében.

– A mi pályánkon sok kísértésnek

van kitéve az ember – jegyezte meg az orvos epésen, öngúnnyal. – Isa Volkmann és Ellen Brink . . . egyszerűen ugyanaz a típus. És mindenféle kiadásban megtalálhatók és elképzelhetők: lehetnek csúfak, szépek, okosak, buták, naivak vagy dörzsöltek. De az olyan nő, amilyen Georgia vagy amilyen te vagy, nos, hát az ilyen nő kész ritkaság.

– Már el ne kényeztess! – nevetett Sybille. – Georgia talán neked is tetszett? Hé?!

– Nagyon – ismerte be Farian. – De Bruggmann volt a gyorsabb. Persze, nem irigykedem, megérdemelte. – Ezt nagyon határozottan tette hozzá, látván társnője fürkész pillantását. – Gyere, Sybille, tömérdek munka vár ránk.

Vajon komoly volt az ügy? Már-mint komoly „lett volna” ez a vonzalom a mai Bruggmann doktorné iránt? Vagy csak egy futó pillanat? Illúzió? Sybille csak most döbönt rá, milyen vonzó férfi Werner. Jó pajtás, kolléga – eddig csak ilyennek látta. Nem tolakodó; munkában nem „vonakodó”; ott rámenős, ahol a hivatása megkívánja – és kész. De most . . .?

Ejha, öreglány, mondta magának. Csak vigyázat!

Együtt nézték át a kórlapokat. Milyen komoly és milyen koncentrált figyelemmel dolgozik a kedves kolléginám, gondolta minden irónia nélkül Farian. Ritkaság, hogy egy nő figyelmét semmi ne terelje el, csak a tárgyat lássa, arra összpontosítson. Még az se zavarja meg, hogy egy férfi ilyen közel hajol hozzá, szinte fő-

lébe, ahogy a vonalakat, számokat, feljegyzéseket mustrálgatják – és hogy ez a férfi néha őt is mustrálgatja.

Az orvos csaknem megriadt. Hogy ilyen szemmel kezdi méregetni a sebésznőt. Mert mi lenne, ha például a haját nem ilyen simára fésülné? Ha többet mosolyogna? Bájos lenne, bizony, az lehetne. Hihetetlen, gondolta, hogy egy harminc felé közelítő nő számára a világon semmi más ne létezzon, csakis a szakmája!

– Berkingnét műteni kell – mondta hirtelen Sybille. – Rákgyanús.

Meglepetten nézett a sebészkolleginára. – Hé, azért még nem minden gyomordaganat vagy fekély... rák! – dörmögte. – Nem utal arra itt konkrétan semmi.

– Jaj, dehogynem. Alaposan szemügyre vettem a röntgenfelvételeket. Egyszer már volt egy ilyen esetem. Túl későn műtöttem, és a beteg meghalt.

Ez a „túl későn” vajon már kényserképzetévé vált? A kisöccse a vakbélátfúródással... igen, Sybille ettől lett olyan óvatos, sőt néha aggályoskodó. Ki tudja.

Akkor megszólalt a telefon. Farian doktor felriadt. Szinte sértődötten vette fel, miközben Sybille tovább tanulmányozta az anyagokat. És viszatért Berkingné kórisméjéhez.

– Berking úr akar önnel beszélni – mondta Fariannak Marianne nővér a vonal túlsó végéről. – Itt van.

Te jó ég!

– Megyek máris – közölte a doktor. Aztán Sybilléhez fordult: – Képzeld, ki van itt. Berking, a betegünk

férje. És beszélni akar velem. Nem veszed magadra ezt a...?

– Ugyan már! Te vagy Bruggmann meghatalmazottja.

– De a te diagnózisod, és most minden szó döntő lehet.

– Te... népszónok! – nevetett lemondóan az orvosnő. – Meggyőztél, rendben. Menjünk együtt.

Berking úr, akit eddig még sosem láttak, csendes, nyomott kedélyű embernek látszott. Most a sok aggodalom – a felesége betegsége – teljesen összetörte.

– Ilse olyan rémes dolgokat beszél összevissza – adta elő kétségbeesetten. – Hogy rákja van, és hogy meg fog halni.

Sybille és Werner összenézett.

– Igen, de ha netán tényleg rák – mondta Sybille Kern fátyolos hangon –, azzal is szembe kell nézni. Aszerint kell kezelnünk a dolgot, Berking úr.

Kicsit zavaros tekintettel bámult rájuk. – Jóságos ég! – nyögte. – Tudják, mit beszélnek? Hogy ez mit jelent? Hiszen a feleségemről van szó, az életünkről. Huszonhárom éves házások vagyunk, három gyerekünk van, kettő még iskolába jár.

– Ez még nem jelenti, hogy a felesége meghal, miért is jelentené? – mondta Sybille nagy nyugalommal. Werner Farian csak csodálta, jöhetnek egy pillanatig kíméletlennek is tartotta. – Ha jókor megoperálják az ilyesmit, ugye – folytatta Sybille –, ha megműtjük, éspedig idejében...

Mit lehetett itt még variálni?!

– De hát mindig azt hallani, hogy

a műtét sem segít – suttogta reszkető hangon a férfi.

– Mégis mindent meg kell próbálni – felelte Sybille. – Kell hozzá egy kis bátorság. Az ön részéről csakúgy, mint a miénkről. Gyorsan kell döntőnk. Mármost doktor Bruggmann szabadságon van. Az ön feleségének beleegyezését kell adnia a műtéthez. Persze, azt nem kell tudnia, milyen súlyos az állapota... vagyis, hogy milyen súlyos lehet.

– És ha meghal? – motyogta Berking.

– Ha meghal – mondta Sybille rekedten –, igen, akkor ön el fog átkozni minket. De ha a rák már áttételeződött, senki sem segíthet. Akkor a feleségére rettentő szenvedések várnak, ahogy önre és a gyerekeikre is.

– A feleségem biztos beleegyezik az operációba – mondta Berking halalkan.

* *
*

– Nem voltál túl kemény? – kérdezte Werner Farian, amikor Berking eltávozott.

– Jaj, hátha édeskedve mondom, akkor is ugyanez marad a lényeg – szögezte le a doktornő –, az tudniillik, hogy ez borzasztó. Viszont én minden vonalon a nyers őszinteség híve vagyok, Werner. A tényekkel szembe kell nézni, különben nem állunk meg a lábunkon. Reményeket táplálni, amelyek aztán csalódot hoznak csak: sokkal rosszabb, mint fenntartással szólni az esetleg várha-

tó sikerről. Ha Isten úgy akarja, „szerencsénk” lesz, és akkor megmentjük a betegünket. Hát nem?

– Persze – aggályoskodott tovább Farian –, de nem kellene Bruggmann engedélyét is kikérnünk a dologhoz?

– Nézd, én téged nem győzhetlek meg afelől, hogy a meggyőződésed ellenében cselekedj – mondta korrektül a sebész. – Te vagy Bruggmann helyettese. Ne feledd, szabad kezet kaptál. Ha ezt meggondolom, jobban tetszene valahogy, ha magad döntenél, Werner. Vagy ragaszkodsz hozzá, hogy a szegény Bruggmann nászútját megzavarjuk?

– Hé – mondta Farian, és arca kigyúlt –, mondd csak, miért vagy ilyen támadó egyszerre? Ilyen személyeskedő – kérdezte tanácstalanul.

– Mert jó orvosnak tartalak – hangzott a válasz. – A magam részéről nyomban kész vagyok kockázatot is vállalni, ha te is javasolod a dolgot. Persze, az is elképzelhető, hogy úgy nézel rám, mint egy nőre, aki a múltjában bizonyos dolgokat... rosszul intézett, netán nem intézett el, és most nyakra-főre hajszolja a „megoldásokat”, a snitteket; műteni akar, ha kell, ha nem. Hát nagyon tévedsz.

– Milyen józanul és világosan lát mindent ez a Sybille Kern, megáll az ész. Zavarba hoz, állapíthatta meg máris. Ugyanakkor egyre nagyobb tiszteletet kezdett érezni iránta. Ez a kolléganő hajlandó latba vetni a személyes érveit, az egyéniségét és közben megvan mindehhez a kellő tudása. Szakmájukkal mindig együtt járt bizonyos kockázat. De hát a céljuk

nem az, hogy vagdossanak, lesz ami lesz alapon, kísérletezzenek: nem, ők csak és csak gyógyítani akartak. Ha bírtak.

– Kockáztassuk meg, legyünk merészek! – mondta eltökélten Farian. – Már ha Berkingné is beleegyezik.

A nő hálásan pillantott rá. – Nem tudom, mi készítt erre a . . . döntésre – mondta. – Szavakba foglalni nem is lennék képes – folytatta. – Olykor az ösztöneinkre is hagyatkoznunk kell.

– És ha félrefogunk? – kérdezte Werner.

– Akkor az enyém a felelősség – mondta Sybille. – Mert, engedelmedel, én műtöm meg Berkingnét.

Werner Farian megint maga volt a hitetlenkedés. Talán csak a becsvágy hajtja ezt a nőt? Nagy esélyt lát, és nem reméli, hogy egyhamar újra akad ilyesmi az útjába?

Bruggmann vajon hogyan döntene? Végeredményben a főnök jó hírnevéről van szó, az ő klinikájának a becsületéről.

– Jó, tudom, mire gondolsz, Werner – mondta Sybille Kern. – Kutya-szorítóba kerültél miattam.

– Egyebek között – mondta a férfi. – De csodállak is ugyanakkor, miközben félek tőled.

– Tőlem? Nem is a kockázattól? – nevetett társnője.

– Tőled. Miféle nő vagy te, mondd csak?

– E pillanatban – orvosnő.

– És mikor vagy . . . csak úgy egyáltalán . . . nő? – kérdezte, bár ő maga is megdöbben rögtön utána. Akarata ellenére szaladt ki a száján ez a kérdés.

Sybille összerándult. Mert Werner Farian közben a vállára tette a kezét.

– Hát talán akkor, ha ez a műtét sikerül – mondta töprengve.

Világos szemében láng gyúlt. Ettől a férfi lélegzete elállt. Mintha Sybille próbára akarná tenni őt. De miért?

**

*

Daniel kikunyerálta szüleitől az engedélyt: mehessen a Städler gyerekekkel szabadon kószálni rétre-mezőre, ki a messzi földekre. Mert a srácok már jó ideje „egy test voltak és egy lélek”. Karl és Anton, a két helyi süvölvény Daniel alkalmi eszményképe lett, méghozzá úgy, hogy hol az egyik inkább, hol a másik, miközben Annelie, a kislány, örökké a hódolatát élvezhette.

A fiúcska oly bámulatos hamar beilleszkedett ebbe az új környezetbe, hogy Georgia nem szabadult a sanda gyanútól: Danny egyszerűen így akarja őt Johannesszel mindenáron, minél többet kettesben hagyni.

– Csuda tapintatos fiacskánk van – állapította meg a férfi is. – Pedig olykor féltettem tőle a mézesheteinket.

– Több is, mint tapintatos – vélekedett Georgia. – Kicsit túl mohó. Remélem, a helybeli gyerekek eléggé vigyáznak rá.

– Na, itt az én legújabb kis ijedő-söm – mutatott ujjal a feleségére az orvos. – Danny saját magára is tud vigyázni, ha épp arról van szó.

– Jaj, de hát Karl és Anton borzasztó vad kölyök!

– Ugyan, csak vérbeli parazitgyerekek – fejtegette Johannes. – És Danynek csak jót tehet, ha nincs mindig vattába csomagolva. Halljon nyersebb beszédet is. A viselkedése normáját viszont mindig Annelie szabja meg. Azt hiszem, örülne, ha neki is lenne egy húgocskája.

– Talán lesz is neki – pirult el Georgia.

– Elsietni azért nem kell! Nincs még elegendő helyünk!

– Ugyan, az csak megoldható! Hozzáépítéssel. Erneste néni is jobban örülne, ha volna egy kis külön rezidenciája, főleg ha nálunk élénkebben zajlik majd az élet.

– Gondolom, Tincsi néni egyszerűen és mindenképpen örülni fog egy kis élénkülésnek a Bruggmann házában – állapította meg az orvos. – Kedves tőled, hogy mindent természetesnek veszel és elfogadsz. Más asszony morogna netán, hogy egy kisfiún kívül még egy öreg nagynénit is el kell tűrnie a házasságában.

– Én ezt így csodálatosnak tartom. Valamennyien összetartozunk. Jó dolog, ha családja van az embernek, akár ha egy kicsit kiterjedtebb is. Boldog vagyok veletek.

– Ez az – mondta Johannes –, én meg nem tudom elégszer hallani ezt. Mindig vágyom rá, mert vágyom rád. – Arca hirtelen mintha éveket fiatalodott volna. Georgia arra gondolt: csak így tovább! Johannesnek jobban kellene kímélnie magát. Miért hullt az ölembe ennyi pénz, tűnődött, ha nem a közös életünk jobbítására fordítjuk? Az ő igényei nem nőttek meg, bízott benne viszont, hogy Jo-

hannes kamatoztatni tudja majd ezt az összeget – legalábbis egy részét – valamennyiük javára.

De nem merte szóba hozni a dolgot, ismerte férje roppant érzékenységet minden anyagi kérdésben.

– Nem is tudom – szólalt meg akkor hirtelen Bruggmann –, miért támadt ez a gondolatom, de egyre az motoszkál ma a fejemben: vajon a klinikán minden rendben megy-e?

– Jaj, ezzel ne gyötörd magad! – óvta Georgia. – Farian doktor rendet tart. És ide szól, ha baj van. De hát ne legyen!

Kezdi máris hiányolni a munkáját? Nem bír meglenni nélküle – még velem se, velünk se? Georgia kicsit szorongott. De a férje mintha kitalálta volna a gondolatait, átölelte.

– Csodálatos, hogy veled lustálkodhatom, drága. Olykor viszont hitvány naplopónak érzem magam, hogy ilyen erősek ezek a hajlamaim, a jelek szerint. – Nevettek. – Nem is erről van szó, de ma valahogy . . .

Szeptember elseje volt. Szerencsétlen nap, gondolhatták volna így is. Amikor a világháború elkezdődött, Georgia ezen a napon még nem élt, Johannes pedig még kisfiú volt, és nem értette, mi zajlik körülötte. De ez a szeptember elseje az ő életükben jelentős nappá vált.

**

*

Berkingnét pontban nyolckor tolták be a műtőbe. Sybille Kern nagy műgonddal figyelte az előkészületeket. Tudatában volt teljes felelősségének

– vagyis merőben magára akarta vállalni.

Arcán valami olyan kifejezés ült, amelyet Farian addig nem is látott. Mintha belső hangra figyelne, így kapná az „utasításokat”. És talán a haja sem volt olyan szigorúan lesimítva. Egy fürt még a szemébe is hullt hirtelen, s bosszús mozdulattal söpörte félre. S ahogy Wernerre pillantott, félelmetesen fiatalnak és kiszolgáltatottnak látszott. – A férfi megriadt: vajon nem követett el örültséget, amikor Sybillére bízta ezt a fontos műtétet?

Ám ezzel a gondolattal párhuzamosan az elszántsága is felfokozódott. Nem hagyhatja cserben társnőjét. Soha életében nem érezte még ennyire az emberi összetartozás fontosságát.

Hallotta, ahogy a nővérek egymás közt pusmogznak. – Tud-e róla a főnök? Helyesli-e vajon?

Farian nem tudta, mennyi ideig tanulmányozta Sybille a röntgenfelvételeket, meddig tűnődhetett a patológiai leleteken, hogyan mérlegelt minden érvet és ellenérvet, részletet és lehetőségét. Most már az operációs maszk takarta az arcát. Csak a szeme látszott, ez a szempár, mely semmi félelmet nem sugallt, csakis határtalan magabiztosságot.

Nyugodt kézzel fogta meg a szikét. Csend szállt a műtőre. Egy fiatal orvosnő operált. És két óra múlva a jelenlévők mindegyike tudta, hogy egy istenáldotta tehetség, egy kitűnő sebész bemutatkozásának lehettek a tanúi.

**

*

A nap magasan állt az égen, furdette a Fekete-erdőt, a kis falucskát. A nagy hőségben hazaértek a gyerekek. S Daniel is ép volt, kutya baja nem esett – ha a lenyúzott térdétől eltekintettek. És az arcán is volt még egy karcolás. Semmi más.

Lelekesen mesélt a sok pompás kalandról. Micsoda délelőt! Szénakaszalás, begyűjtés, kazalrakás, kévekötés. Akkor Johannest telefonhoz hívták.

Georgia elsápadt. A lélegzete is elállt. Hát véget ér a gyönyörű idő, ez a sok közös élmény és csoda. Valami történt a klinikán?

Danielre oda se figyelt, és a kisfiú csalódottan vette tudomásul, hogy hiába mesél.

– De ha papikát hazarángatják, mi azért itt maradhatunk, ugye? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon. – Épp most kezdek bejelenni.

Johannes jó sokáig elmaradt. Georgia nem tudhatta, ez most jót vagy rosszat jelent-e? Azok a szép napok...

Johannes hallgatagon ült vissza az asztalhoz. Nagyot, keserveset sóhajtott, nehezen kezdte el.

– A jelek szerint pompásan megvannak nélkülem – szögezte le tűnődve, kis öngúnnyal, fanyarul. – Az ember azt képzelné magáról, hogy nélkülözhetetlen, erre jön egy ilyen kis kötényesem-eszemadtám, egy pruszlikos-tűzrólpattant ifjú hölgy... – Nem tudta eléggé kife-

jezni meglepetését, halmozta a szavakat – . . . jön, és kioperál egy rákos daganatot, de úgy, mintha a dinnyét magóznád ki, érted? És remekbe sikerül! No, hála Istennek. Így a jó! Mégis . . . – dohogott is, büszkélkedett is.

– Sybille Kern? – kérdezte Georgia.

A férfi bólintott. – Fariannal egyszerűen nem lehet bírni. A két optimista. Úsznak a boldogságban! De hogy én meg merem volna-e kockáztatni . . . ezt . . . ?

– Biztos, ha ezen múlt volna egy ember élete – nyugtatta Georgia.

– Eddig még csak igaz. De hogy engedtem volna-e egy ilyen vadonatújonc orvosnőt . . . na, nem. Fariannak kötélből vannak az idegei! Persze, ő is azt mondja, eleinte se köpni, se nyelni nem tudott.

– Én Sybillében is bíztam már az első pillanattól fogva – jelentette ki Georgia. – Ó, Hannes, milyen nagyszerű, hogy két pompás kollégád van a klinikán, akikre számíthatsz!

– Te hoztad meg a szerencsémet, kedves.

– Sybillét Farian hozta a házhoz – emlékeztette őt Georgia.

– De ha te nem barátkozol vele össze rögtön, nem biztos, hogy szerződtem.

– Én is már elsőre nagyon bírtam – vágott közbe Daniel. – Most meg mit csinált?

– Ó, hát mindent nagyon jól csinált. Egy nehéz műtétet, például – magyarázta az édesapja. – Hát akkor kettőzötten örvendhetünk a nyaralásnak.

– Jól kijönnek nélküled is, ugye? – kérdezte Daniel, mint akinek egy régi elmélete igazolódik. Nem éppen önző érdek nélkül.

– De mennyire! – ment bele a játékba papika. – Csakhamar nyugdíjba is mehetek.

– Jaj, de jó, jaj, de jó! Akkor sok-sok időd lesz a számunkra, igaz? – lelkendezett Daniel.

– Persze, papinak akkor sok ideje volna a számunkra – szólt közbe Georgia –, csak éppen nem hiszem, hogy túl sokáig örülne a tétlenkedésnek.

– Azért szívesen ott lettem volna – tért vissza makacsul az alaptémához az orvos.

Georgia szívből nevetett.

– De akkor Sybille még a műtőasztal közelébe se jutott volna, én kedves jó sebészem. Fantasztikusnak találom, egyébként, hogy egy nő ilyen bátor legyen. Milyen kis senki nek érzem magam rögtön, egy rút kis kacsának.

– Rögtön rútnak is? – hahotázott Johannes. – Hát hallod ezt, Danny?

– Ő a legszebb nő a világon – jelentette ki sugárzó arccal a fiúcska. – Én meg iszonyú boldog vagyok, hogy nem orvosnő. Nekünk igazi mamira volt szükségünk.

– Nem én mondtam – közölte Georgiával Johannes.

**
*

– Csaphatnánk egyenest egy görbe estét, Sybille – tréfálkozott Farian.

Megvolt az esti vizit is. – Adósod vagyok még valamivel.

– Hogyhogy? – csodálkozott a nő. De csak úgy odasandítva kérdezte ezt.

Mintha sötét árny hullt volna arcára hirtelen. – Boldog vagyok, hogy „az orvosnő” nem okozott csalódást neked – mondta feszülten.

– Nagyszerű voltál! Ezt a napot nem felejttem, amíg élek. Hadd ünnepeljük meg. Te meg én. Eljönél velem az anyámhoz?

– Jaj, ne is haragudj, jobban szeretnék most magam lenni. Egyedül.

Megérkeztek az orvosi szoba elé. – Egészen magad? – kérdezte a férfi. – Tisztára egyedül?

A nő belépett, és odadobta a székere a köpenyét.

– Nem vagy te túlságosan is sokat egyedül? – kérdezte Farian, amikor Sybille már az asztalnál ült tenyerébe támasztott fejfel.

– Megszoktam.

– De hát boldog vagy így?

– Mi az, hogy „boldogság”? Viszonylagos dolog. Boldog vagyok, például, hogy Berkingné élni fog. A férje sírt örömeiben. Megható, ha egy férfit sírni látsz.

Farian tekintete végigpásztázta Sybille arcát. Milyen zárkózott, most legalábbis. Szerette volna, ha megint olyan lelkesen fiatal és kiszolgáltatót, mint reggel. Amikor még valami – nem dőlt el.

– Szép dolog és boldogító, talán, ha két ember úgy szereti egymást, hogy már meg se lehet egyik a másik nélkül – mondta az orvos. – Ha

az ember az ilyesmit úgy előre tudná... – Abbahagyta.

– Kockázat mindenben van – jelentette ki Sybille Kern. – A foglalkozásunkban, a házasságban. Sose tudjuk, helyesen döntünk-e, amikor így vagy úgy határozunk. Erre csak később lehet rájönni. De nem az édesanyádat akartad meglátogatni, Werner?

– Veled szeretnék együtt lenni – mondta lassan a férfi. Odalépett közben az orvosnő mögé, a nő mögé, és simogatni kezdte puha, dús haját. A keskeny arcot most már kuszán keretezték a fürtök, a szálak.

– Mit csinálsz, hé? – tiltakozott Sybille Kern.

– A nőt szeretném látni – felelte Werner. – Megígérted nekem.

– Semmit se ígértem.

– De kíváncsivá tettél. – Ez eddig tréfa volt... lehetett az is. De ahogy a nő felugrott, s ment volna el Farian mellett sietve, valami szikra kipattant. Farian úgy érezte. Valami átragadt rá is. És Sybillét egyszerre megint lányosnak látta, azt remélte, hogy oda az a nagy önfegyelme.

– Arról volt szó, hogy munkatársak leszünk – suttogta Sybille. Ahogy Farian gyengéd mozdulattal magához húzta. Aztán még megpróbálkozott, és eddig jutott: – Veszélyes, ha... – Eddig, és nem tovább. A férfi szája elfojtotta a további szavakat.

– Hát látod, hogy tudsz te nő is lenni – mondta nagyon hosszú idő után, simogató hangon Werner.

– Most pedig...? – hangzott Sybille kérdése.

– Most pedig szép lassan hozzá-
szokunk a gondolathoz, hogyan is
lehet egy kalap alá hozni házasságot
és szakmát – felelte Farian vidáman.

– Micsoda tempót diktálsz! – só-
hajtotta a sebész. – Na, mindegy –
tette hozzá engedékenyen, és jót ne-
vettek.

– Mennyi ideje ismerjük egymást
tulajdonképpen, Sybille? Hét ...
nem is, nyolc éve. És ezt nevezed te
nyaktörő tempónak?

– Egy napja se ismerjük egymást.
Ma kezdődött.

– Nem akarok veled örökké ellen-
kezni – nyögött fel „a klinika megbí-
zott vezetője”. – Mi a véleményed,
mennyi ideje kellene már ismernünk
egymást, sőt, hány ismerkedési est,
ismerkedési műtét, ismerkedési ...

– Állítsd le magad! – nevetett a
nő, és egy-két aprót Farian fejére
ütött. A férfi handabandázni kezdett
a levegőben, ujjain számolta, hogy:
„E-gy, ke-hettő, hááá ...”

– Hol marad a tisztos magatartás?
– nevetett rá Sybille Kern.

– Az ajtón kívül – mondta komo-
lyan az orvos. – De tényleg, mit
akarsz inkább: hogy tiszteljelek,
vagy hogy szeresselek.

– Ez utóbbit – suttogta a „sikeres
sebész”. – Csak ... hozzá is kell
szoknom. Egyszerre egész más lett a
világ körülöttem.

– Kérdezd a szelet, az esőt, a hol-
dat, a csillagokat. Mit tudom én,
csak azt, hogy szeretlek. És ahol a
szerelem véget ér, meghal a jobbik
énünk.

– Ezt nagyon szépen mondtad –
sóhajtott Sybille. Aztán, hogy saját

szavainak is élet vegye, hozzátette: –
És olyan „tudósian” is.

A férfi tréfásan hátba vágta. – Hé,
a klinika megbízott vezetőjével, a
kockázatvállaló kalózkapitánnyal
merészelsz így beszélni? Kartács és
bomba!

Most már szinte gurultak ... vol-
na ... a nevetéstől. De csak álltak,
ölelték egymást. És Farian hozzátet-
te:

– Ilyen szép gondolatok csak rit-
kán jutnak az ember eszébe. Akik
ilyeneket írnak, azoknak is csak oly-
kor-olykor. De hogy olyan boldogok
lettek volna, mint én, Sybille, abban
kételkedem.

– Kétkedem – nevetett az orvos-
nő –, tehát vagyok.

– Itt vagy velem – mondta Farian
–, tehát boldog vagyok.

**
*

A boldogságukat amúgy külszínről
senki se vette észre. Még Johannes
se, amikor frissen, üdén és megfia-
talodva visszatért, és átvette a kli-
nika irányítását a „merész kalózpá-
rostól”.

Werner és Sybille megegyezett,
hogy a házassággal egyelőre azért
még várnak.

Ellen Brink közben átkerült egy
másik klinikára. A csontjai össze-
forrtak, vagdostathatta hát a homlo-
kát.

– Már attól féltem, maga lesz a
következő áldozata – mondta Fari-
annak megkönnyebbülten Johannes.
– Na, hát akkor el tudom képzelni,

hogy milyen unalmas volt itt az elmúlt pár hét során a világ.

– Jaj, nekem nem – felelte Werner, és tekintete a folyosó túlsó vége felé kalandozott, ahol épp feltűnt Sybille.

– Csuda remek ötlet volt, kedves kolléga, hogy ezt a szenzációs kislányt idecsábította. – Kern doktornőre értette, aki már egész közel járt, és meg is hallotta a dicséretet.

„Szenzációs kislányi” minőségében el is pirult. Hátrasöpört türelmetlenül egy tincset a homlokából. Mert a haja – hát az nem volt szigorúan lefésülve, lekefélve, letapasztva.

– Ha balul üt ki az a műtét – mondta Sybille –, hát akkor már itt nem lennék, tudom. De nem is az operáció volt a nehéz, csak a döntés. Ez sokszor van így.

– A döntéseknek ez az általános természete, kollegina – mondta a főnök. – De ha már itt tartunk, hogyan döntött, mennyi ideig tudna segítségünkre lenni a klinikán?

– Ezt esetleg meggondolhatnám még? – hangzott a válasz. – Megint súlyos döntésről van szó ugyanis.

– Hát persze. De – fordult most Farianhoz Bruggmann doktor –, kedves megbízott helyettesem s leendő társam a cégnél, nem tudná személyes varázsát latba vetni, hogy a kollegina esetleg hosszú távra maradna a munkatársnőnk?

Ezt már azután mondta, hogy a doktornő eltűnt az egyik kórteremben.

– Fogalmam sincs – vont a vállát Farian. – Olyan önféjű, tudja...

– És most, persze, a legragyogóbb ajánlatokat kapja majd sorra – sóhajtott Johannes.

– Egyet biztosan kap – vélekedett Werner Farian mosolyogva. – Hogy aztán ragyogó-e vagy sem, fogalmam sincs, de talán elfogadja.

– Te jó ég, máris itt tartunk? – kérdezte döbbenten Johannes. – És miféle ajánlat az?

– Egy házassági.

– Hát akad férfi a világon, aki egy ilyen steril lényhez közel merészkedik? – kérdezte ámulva a főnök. – Én egyszerűen visszarettennék, olyan pokolian tisztelném.

– Én sem voltam ezzel másképp – nevetett Werner.

– Te jó Isten – sóhajtott a főnök. – Hát némelyeket egy percig se lehet magukra hagyni!

– Tisztelettel szólva, a dolog mindenképpen konstruktív és jövőbe mutató volt. Megannyi vonatkozásában – komolykodott Farian, és csaknem prüszkölt már belőle a fergeteges nevetés.

– Akkor minden vonatkozásban őszinte tisztelettel meghívom a társaságot, élén magával és Kern doktornővel holnapra mihozzánk, egy kis áldomásra. De, hogy jövőbe mutató legyek – emelte fel az ujját –, a feleségem erről mit sem tudhat. Legyen neki meglepetés. Szeretném látni, milyen arcot vág!

**
*

Georgia jóleső érzéssel nyújtózott – ágyban, párnák közt. – De szép este

volt – mondta halkán. – Csak egy a baj, drága. Tudod, előbb-utóbb el fogsz veszíteni egy remek orvosnőt.

– Már miért veszíteném el – kérdezte Johannes – Sybille Kernt?

– Jaj, hát a vak is látja – nevetett Georgia –, hogy ezek ketten teljességgel egymásba vannak habarodva. Sybille és Farian.

– Hogy a nőknek micsoda érzékük van némely dolgokhoz! – nyögött fel a klinika ura és parancsolója. – Azt hittem, ez a számodra meglepetés marad.

– És visszafordítasz a fejemről, amire ráestem – nevetett tovább az asszony. – Na, mondok inkább mást. Danny is észrevette. És tudod, mit mondott?

– Ugyan mit?

– Hogy a Sybille néni ugyanúgy nézi a Farian doktort, mint te, Georgia, a papikát.

– Hol tart már a zsenge ifjúság is!

– Még ott is tart, mármint Daniel, hogy azt mondja, menjek el fényképezkedni.

– Ejha?!

– Igen, hogy „meglegyek”. Nem mintha attól félne már, hogy eltűnök...

– Csak hogy kitehessem a képedet az asztalomra, például. Ó, ez remek ötlet.

– És védve légy egy kicsit legalább minden kísértéstől – mondta mosolyogva Georgia. – De nem, itt többről van szó.

– Ugyan? Hát még van valami meglepetés?

– Szóval Daniel az ágya fölé sze-

retné azt a képet. Karinét... jaj, hát nekem is fáj, de levette. A mostani mamikáját szeretné ott látni. Ezzel talán nem bántjuk meg senkinek sem az emlékét.

– Nem. Karin már semmiért se haragszik, és ő is azt akarná csak, hogy Daniel boldog legyen. Köszönöm, drágám. Így lesz. Mi téged mindenkinél jobban szeretünk, Georgia.

– És én is benneteket.

Boldogan simult a férfi karjába. – Kiépthetnénk egy kicsit a klinikát, Hannes. Nem azért, hogy még több munkád legyen, jaj, dehogy azért! Csak fölszerelhetnénk például a legmodernebb berendezésekkel, a betegnek javára. És hát, persze, Farian doktor fizetését is emelned kellene, ha megnősül. Mindenekelőtt azonban a házukhoz kell hozzáépíttetnünk valamit. A jövő évtől fogva több helyre lesz szükségünk.

– És ezt te csak így mondod? – suttogetta a férfi. Gyengédsége puha takaróként borult az asszony köré. Minden szerelemnek megvan a maga bölcselete, mindben ott van valami egyszeri bölcsesség, gondolta el újra az orvos. Minden szerelem a maga módján, önmagában véve boldog, folytatta a gondolatot kimondatlanul is Georgia.

**

*

Erneste néni egy kicsit hosszabbított a gyógyidőn. Kellemesnek találta a kezelést, a pihenést. Georgia megint gyanakodott: hogy a néni velük akar

tapintatot gyakorolni, maradhas-
nak szépen kettesben, hármásban.

– Hanem most azért már jó, hogy
itthon vagy – közölte vele gyermeki
őszinteséggel Daniel, amikor Tincsi
megérkezett. – Hadd tudd meg töl-
lem rögtön: jövőre Georgia megaján-
dékoz minket egy hügocskával. –
Hogy ezt ő honnan tudta?! – De ad-
dig még sok zűr lesz, most például ez
az építkezés, viseld el türelemmel.

Hát ezen a fogadtatáson „a Tincsi-
nek” is nevetnie kellett. Nem is olyan
borzasztó az itthonlét, gondolhatta.

Ha másoknak beszélt róla, Daniel
mindig azt mondta: „Georgia”. Csak
ha szólt hozzá, akkor nevezte úgy,
hogy „mamika”, „mami”. Viszont az,
hogy „beköltözik” hozzájuk egy bé-
bi, egy kicsike – egy kishűg?! –, az
ugyanolyan temrészetes volt a szá-
mára, mint hogy tudatalattiját a régi
mami képétől megszabadítsa, s a ké-
pet a falról is (mit lehetett erre mon-
dani?) Elvetítse.

Hiszen a valóság más volt. A való-
ságban Georgia tökéletesen betöltöt-
te azt a helyet, kielégítette ennek a
képzetnek a vágyát.

A „sok zűr” ideje elérkezett – az
építkezése –, ám ez Erneste nénit
nem nagyon zavarta. Legalább akadt
valami igazi dolga, ráadásul teher-
mentesíthette Georgiát – aki most
már egy pillanatig se „a milliomos
örökös” volt, hanem egy terhes
anya. Egy orvosfeleség. Hát a bajok
orvoslása Tincsinek a legnagyobb
boldogság volt – igazi feladat, na; és
hogy egy terhes anya válláról vehet
le a terheket – az meg egyenesen
gyógyüdülés. Remek erőben érkezett

haza, és úgy érezte, a fél világ gond-
ját is elbírja. Pláne, ha Daniel fűsze-
rezi a perceket, órákat, napokat a
maga ízes „bemondásaival”.

Haladtak hát a dolgok, a család és
a betegek üdvére.

A ház a felújítás és bővítés után
csodaszép lett, Erneste néninek is
volt végre egy „meghitt zuga”, mely
„csak az övé”. És közben ott lehetett
szeretteinek közvetlen közelében.
S ha nem épp Georgia és Daniel idő-
zött nála – míg Johannes bent volt a
klinikán –, hát belátogatott olyankor
Werner anyja; aki egy kicsit nehezen
tudott hozzászokni a gondolathoz,
hogy neki most már menyé is lesz.
Ráadásul sehogy se tudta megemész-
teni, hogy fia, szeme fénye csak így
„egy hajdani medikát” vesz feleségül
– vagy még rémesebb: egy orvosnőt!
–, mi több, a nő nem akar otthon ma-
radni, hanem továbbra is a hivatását
gyakorolja majd. Szép kis vircsaft,
gondolta a derék asszonyság. De a
Tincsi ebben is segíteni próbált. Ő
már felvilágosult öreg hölgynek
érezte magát!

S ha Erneste néninek fontos szere-
pe volt ekképpen a háznál, Sybille
aztán végképp nélkülözhetetlenné
vált a klinikán. Egyenrangú volt a
férfiakkal, ahogy ezt a nővérek is
megállapították. Márpedig ők szigo-
rú elbírálói minden effélének.

Ellen Brink homlokáról eltűnt a
heg. De azért gondoskodott más
meglepetésekről is. Már ameddig
ezek bárkit megleptek. Eljegyezte
magát például egy színésszel, majd
egy autóversenyzővel, végül még egy
fejedelmi ház jeles sarja is a listájára

került – valahonnan a diszkók világából. Hanem a klinikán és környékén mindezt csak elnéző mosollyal nyugtázták.

Volt itt, amúgy, igazi dolog, sok egyéb. Például megszületett a kis Beate. És Danny boldog volt a kishúgával, és olyan szerető báty lett, amelyet a nagykönyv se . . . ! Órák hosszat képes volt elnézni-csodálni a parányi lényt; semmi oka nem volt a féltékenységre. Georgia szeretete a régi maradt iránta – s Daniel csak attól rettegett, hogy az idő, jaj, az idő ne múljon-teljen oly gyorsan. Szeretett volna még sokáig, sokáig Georgia-Mami kisfia maradni, ágya fölött a fotóval.

A Bruggmann házban a szeretet uralkodott. Georgia csudás orvosfeleség lett; ugyan, hát az első pillanattól fogva az *volt*. Ha férje egy-egy nehéz nap után hazatért, mindent elmesélhetett, a felesége mindent meghallgatott, mindenre mondott valami olyat, ami igaz is volt, meg Johannes is hallani akarta.

Hogy effélék összejönnek: manapság kész csoda. Ritkább még a milliós örökségeknél is.

– „Mert itt vagy, mi hiányzik? Ha te *vagy*, ki nincs, mi nincs?” – De hát ezt ki sem kellett így mondaniok. Ezt boldog arcukról bárki le tudta olvasni.

Szerelmes regény?
Karriertörténet?
Izgalmas kalandregény?
Orvos és beteg bensőséges kapcsolata?
A kórházak rettegett és mégis vonzó világa?

Mindezt megtalálja a most induló

ORVOSREGÉNYEK

sorozatban.

A könnyes-bús, izgalmas
és vidám történetekből közeli barátainkká válnak
Holl doktor, Holten doktor
Frank és Bruggmann doktor
és társaik.

Figyelem!!!

Csak azt a keresztretjvény-megfejtést fogadhatjuk el érvényesnek, amelyhez a könyvből kivágott igazoló szelvényt mellékelik.

Postacím:

Koktél Könyvek. 1368 Bp., Pf. 225.

Aki 10 **ORVOSREGÉNY** igazoló szelvényét beküldi, a soron következő számot ingyen kapja meg.

Cím: Koktél Könyvek. 1368 Bp., Pf. 225.

Igazoló szelvény

ORVOSREGÉNYEK 4.

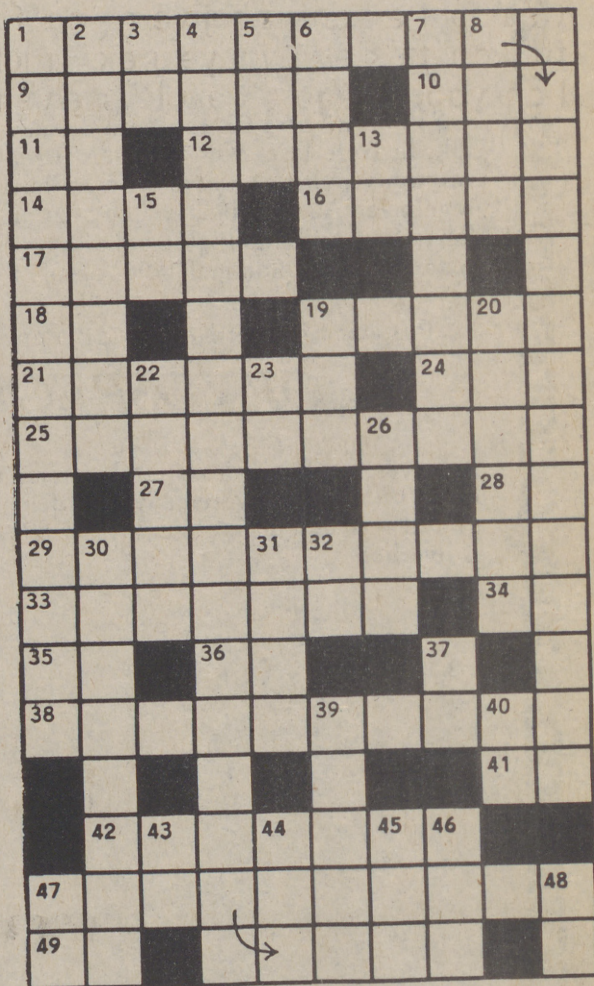
BRUGGMANN DOKTOR ESETEI

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő a vízszintes 1. és függőleges 4. alatt található mondat (folytatólag).

Vízszintes: 9. Reszkető 10. Szibériai folyó + római száz 11. Európai nép 12. Szökőkút latinul 14. Nyakbavalót 16. Múlt századi magyar író (Alajos) 17. Minden kézművesben megtalálható 18. Névmas 19. Vigyáz valamire 21. Hamisítást szigorúan büntetik 24. Világos angol sör 25. Esetleg, meglehet... 27. Azonos betűk 28. A kínai pénz fele 29. Leáldozik 33. Nadrág előnyös tulajdonsága 34. Iljában van 35. Ezzel kezdődik és végződik a sokk 36. Végtelen pej 38. Iráni próféta, hitújító közismert görög neve 41. Mindenki megvan, aki szemtelen 42. Drágakő 47. Finn nép 49. Nyújt

Függőleges: 1. Görög filozófus 2. Agyagművesség 3. Minisztérium rövidítése 5. SGI 6. Szín 7. Textildarabkával 8... a fakó 13. Latin kettősbetű 15. Kínai hossz mérték 19. Együttben van 20. Elveszti az eszméletét 22. Kellemes szag 23. Görög fosztóképző 26. Japán őslakos 30. Porladóssá válik 31. Félig kreatúra 32. Férfinév első fele 37. Latin kötőszó 39. Végtelen stílus 40. Kiejtett betű 43. Papírra vet 44. Cavour fele 45. Kanales része 46. Ismeretterjesztő társulat 47. Kicsinyítő képző 48. Igékötő



ORVOSREGÉNYEK sorozatunk kedves olvasóinak, reméljük, kedvére lesz, hogy minden füzetben közlünk egy keresztrejtvényt is. A rejtvény valamilyen módon összefügg a regénnyel. Az ön feladata, hogy ezt az összefüggést megtalálja, és a kulcsmondatot beküldje címünkre. A beküldési határidő ez alkalommal 1990. október 10.

Postacím: Kóktél Könyvek, Budapest, 1368. Pf. 225.

Jelige: **ORVOSREGÉNYEK**

A helyes megfejtők közt értékes nyereményeket sorsolunk ki. A három főnyeremény minden füzetnél egyenként *10 000—10 000 forint*. Ezenkívül értékes könyvajándékokat is nyerhet.

KÖNYVRAKTÁR ÉS NAGYBANI ÁRUSÍTÁS:

Budapest VI., Eötvös u. 28.

Nyitva tartás: 8—14 óra között.

**BIZOMÁNYOSOKKAL,
KERESKEDŐKKEL**

ugyanitt szerződést kötünk!



THE JOURNAL
OF
SADOKA A. J. B. M. A. L. L. I. C. M. A. S. S. I. A. N. S.
OF
THE
S. E. C. I. O. N. A. R. Y. W. E. L. L. F. O. R. M. A. T. I. O. N.
OF
C. R. E. A. T. I. O. N.

The first part of the book is a
series of chapters on the
history of the world, from
the beginning of time to
the present day. The author
discusses the various
civilizations and cultures
that have shaped the world
as we know it today. He
explores the political, social,
and economic changes that
have occurred over the
course of human history.
The second part of the book
is a series of chapters on
the philosophy of the
ancient Greeks. The author
discusses the ideas of
Plato, Aristotle, and
other great philosophers
of the West. He explores
their views on ethics,
politics, and the nature
of reality. The third part
of the book is a series of
chapters on the philosophy
of the ancient Chinese.
The author discusses the
ideas of Confucius, Lao-tse,
and other great philosophers
of the East. He explores
their views on ethics,
politics, and the nature
of reality. The fourth part
of the book is a series of
chapters on the philosophy
of the ancient Indians.
The author discusses the
ideas of the Upanishads,
the Bhagavad Gita, and
other great philosophical
works of the East. He
explores their views on
ethics, politics, and the
nature of reality. The fifth
part of the book is a series
of chapters on the philosophy
of the ancient Egyptians.
The author discusses the
ideas of the ancient
Egyptians and their views
on the afterlife, the soul,
and the nature of reality.
The sixth part of the book
is a series of chapters on
the philosophy of the ancient
Greeks. The author
discusses the ideas of
Plato, Aristotle, and
other great philosophers
of the West. He explores
their views on ethics,
politics, and the nature
of reality. The seventh part
of the book is a series of
chapters on the philosophy
of the ancient Chinese.
The author discusses the
ideas of Confucius, Lao-tse,
and other great philosophers
of the East. He explores
their views on ethics,
politics, and the nature
of reality. The eighth part
of the book is a series of
chapters on the philosophy
of the ancient Indians.
The author discusses the
ideas of the Upanishads,
the Bhagavad Gita, and
other great philosophical
works of the East. He
explores their views on
ethics, politics, and the
nature of reality. The ninth
part of the book is a series
of chapters on the philosophy
of the ancient Egyptians.
The author discusses the
ideas of the ancient
Egyptians and their views
on the afterlife, the soul,
and the nature of reality.

THE
S. E. C. I. O. N. A. R. Y. W. E. L. L. F. O. R. M. A. T. I. O. N.
OF
C. R. E. A. T. I. O. N.

JÖRN JÖRNBERG

RIADÓ A BALESETI ÁLLOMÁSON
EGY BÉCSI ORVOS DÜSSELDORFBAN

ORVOSREGÉNYEK 5.

Girard doktor esetei

Végéhez közeledik a forró júniusi nap. Alkonyodik. A bécsi utcákon még megreked az aszfaltból visszaverődő hőség, hasztalan próbál kiszabadulni a házsorok alkotta szakadékokból.

A Ringen meg se rezzennek a fák levelei. Tompa morajlás zivatar közeledtét jelzi. A távolban villámok cikáznak. A járókelők reménykedve kémlelik az eget.

Az Excelsior szállóban kellemesen hűvös a levegő. A légkondicionálóberendezés nem ismer se nyarat, se telet. Lám, a technika legyőzte a természetet – az emberek azonban mégis idegesek, fáradtak. Az előcsarnokban egy testes hölgy asztmás mopszlijával az étterem felé tart, és közben elhalad az egyik egyenruhás inas mellett. A mopszli abban a pillanatban ugatni kezd, és ráugrik a döbent férfi lába szárára. Az inas rémülten hátrál és belebotlik a szőnyegbe, amellyel a faltól falig szőnyeg megrongálódott részét eltakarták. A hölgy hátrafordul és rikácsolni kezd:

– Nem tud vigyázni, maga fajnakkó!

Az egyenruhás férfi hanyatt vágódik. Tarkóját beveri egy asztal szélébe, hörög egy kicsit, azután elnémul. Sapkája elgurul a padlón, két keze a levegőt markolássza. Megpróbálja felemelni a fejét, de nem sikerül. A szeme kifordul.

A hölgy hitetlenkedve nézi a földön fekvő férfit, majd élesen fölkiált. A portás odarohan.

– Nyugodjon meg, asszonyom – mondja. Láttam, mi történt. Ön nem hibás a dologban. – Lehajol a földön fekvő férfihoz, megpaskolja az arcát. – Hé, Liebling – mondja rábeszélő hangon –, térjen magához.

Hanem a férfi, akit „kedves”-nek szólított, nem mozdul. A portás rémülten mered az arcába. Odaint két boyt, akik a recepciónál állnak.

– Vigyék be az irodába – utasítja őket, azután futva megy vissza a portáspult mögé.

A két boy – úgy tizennyolc évesek lehetnek – megragadja Lieblinget, egyik a lábát, a másik a két karját, és

bevonszolják az irodába. A sérült ember feje közben ide-oda himbálózik.

A portás tárcsáz egy számot.

– Orvost, mentőkocsit. Kérem, jöjjenek gyorsan! Egy férfi elesett, és megsérült a feje.

A mopszli tulajdonosa ott áll mellette, és hallgatja. – Ném tudnánk... – mondja, de amint a portás ránéz, elhallgat. Látja a tekintetében a szemrehányást. – Csak azt akarom...

– Kérem a kulcsomat – vág a hölgy szavába egy határozott férfihang.

– Ó, doktor úr. Van egy sebesültünk, az egyik inas. Lieblingnek hívják és hanyatt vágódott – dadogja a portás.

– És hol van a maga Lieblingje, Mösslinger úr?

A mintegy negyvenéves orvos, dr. Thomas Girard, körülnéz és követi a portást az irodába. Liebling úr ott fekszik egy heverőn. A két boy mellette áll, tehetetlenül, tanácstalanul.

Girard doktor a sérült fölé hajol, aki felületesen, alig érzékelhetően lélegzik. Az orvos felhúzza a szemháját, látja a kitágult, sötét pupillákat, megtapogatja tarkóján a vérző sebet, aztán felegyenesedik.

– Azonnal kórházba kell szállítani – fordul a portáshoz, aki aggódó tekintettel néz rá. – Nyilvánvalóan koponyaalapi törés.

– Már hívtam a mentőket – jegyzi meg halkán a portás.

Mire megfordul, már ott áll a két mentős.

– Már itt is vagyunk – mondja az

egyik. Hordágyat állítanak a heverő mellé és ráemelik a sérültet.

– Koponyaalapi törés – mondja Girard doktor. – Hova viszik?

– A Közkórházba – mondja az egyik mentős, de közben folytatja a munkáját. – Na gyérünk, indulás!

Girard doktor a bejárati ajtóig kíséri őket. Onnan nézi, ahogy betolják a hordágyat a mentőkocsiba, becsukják az ajtót, és a kocsi kék fényvel, éles szirénázással tovaszáguld.

Már hullanak az első esőcseppek. Villám cikázik át a sötét felhőkkel borított égen, utána robban a mennydörgés a Ring felett.

Girard doktor gondolataiba merülve nézi a sebesen távolodó mentőautó hátsó lámpáit és megvárja, amíg a kocsi befordul az Egyetem utcába. Azután felnéz az égboltra. Súlyos esőcseppek hullanak kemény vonású arcába. Csak két szemének szelid tekintete és telt ajka enyhíti ezt a keménységet.

A betegeit, akik ebbe a kék szem párba néznek, nyugalom tölti el és bizalommal adják magukat az orvos kezére.

Dr. Thomas Girard egy héttel ezelőtt még főorvos volt a bécsi Közkórház sebészeti osztályán.

Egy héttel ezelőtt lemondott állásáról. Ami erre készítette, negyedével azelőtt történt. Az osztályon egy fiatal lányt operáltak. A lány új vesét kapott. A műtétet Girard főnöke, a professzor végezte. Minden rendben folyt le, a beteg minden jel szerint a legjobb úton volt a gyógyuláshoz. A műtét utáni negyedik napon azonban az osztályos nővér holtan találta

az ágyán. A halált belső vérzések okozták.

Girard doktor ekkor felmondott. Olyan kórházat keresett, ahol sikeresebben hajtják végre a veseátültetéseket, mert nagyobb biztonságra akart szert tenni. Tanulni akart, tapasztalatokat gyűjteni. Tapasztalatokat, de nem csak kudarcok árán!

És dr. Thomas Girard elindult a maga választotta úton. Három nap múlva megkezdí új munkáját az egyik nagy düsseldorfi kórházban. Megtudta, hogy az ottani vezető főorvos, Meyer-Korff professzor, olyan tapasztalatokkal rendelkezik, amelyek előtte, Girard előtt még nem ismertek. Dr. Hagen főorvos pedig kiváló operatőr, akitől ő, Thomas Girard remélhetőleg sokat tanulhat.

Erre a rövid tartózkodásra az Excelsior Szállóban azért került sor, mert Thomas már egy héttel ezelőtt kiköltözött a lakásából és azt egyik kollégája rendelkezésére bocsátotta.

Holnap elutazik Düsseldorfba, egy délutáni vonattal.

A doktor még most is ott áll a szálloda előtt. Mélyen beszívja a friss levegőt, amelyet a most már zuhógó eső magával hozott.

Kis idő múltán sarkon fordul, oda megy a portáspulthoz és így szól:

– Kérem a kulcsomat, háromszáz-tizenkettes szoba.

Miután megkapta a kulcsát, a lifttel felmegy a szobájába. Odafönn levetkőzik és bemegy a fürdőszobába. Megfürdik, utána hideg vízzel lezuhanyozik, felöltözik és lemegy a szálloda éttermébe.

Amint leül az egyik ablak melletti

asztalhoz, ahonnan kinézhet a Ringre, a tekintete találkozik egy fiatal lány tekintetével, aki a szomszéd asztalnál ül és egy-egy futó pillantást vet rá. Vele szemben, háttal Girard-nak, egy férfi ül, és szakadatlanul beszél a fiatal nőhöz. Girard nem hallja, mit mond.

Az orvos megnézi az étlapot, de aztán kedvetlenül visszateszi az asztalra. Amikor a pincér odalép és megkérdezi, mit óhajt, arcán halvány mosollyal így szól:

– Csak valami csekélységet kérek.

– Borjúszeletet ajánlanék friss spárgával, doktor úr.

– Igen, az jó lesz. És Franzl, egy pohár habzó csapolt sört, legyen szíves.

A főpincér indul, hogy feladja a rendelést. Girard föltekintve egyenesen a szomszéd asztalnál ülő fiatal nő szemébe néz. Az a szempár fekete, a tekintete szomorú. A lány összehúzza a szemöldökét és elfordítja a fejét.

A vele szemközt ülő férfi hangja kissé felerősödik. Girard doktor most érti is a szavait.

– Szóval teljesen felesleges volt Düsseldorfból ideutaznod Bécsbe. Tudod, hogy nem szeretem ezt. – A férfi hangja most már metszően éles. – És egyáltalán az idegeimre megy a fontoskodásod! Végére is azért jöttem Bécsbe, hogy többé ne kelljen se hallanom, se látnom az apádat és téged . . . igen, téged se, Johanna.

Girard lesüti a tekintetét. Valósággal lehallgatókészüléknek érzi magát. És ez rendkívül kellemetlen ér-

zés számára. Hallja, hogy most a lány beszél, de nem érti. Azután megint megszólal a férfi:

– Érthető, ugye? Ennél érthetőbbben nem tudom kifejezni magam. –

És ekkor gúnyossá válik a férfi hangja. – Miért nem tartasz ki a doktorod mellett, Johanna? Hiszen tulajdonképpen már jegyesek voltatok, amikor elhatároztad, hogy engem részesítesz előnyben.

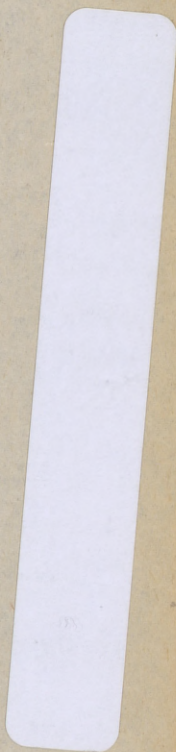
Kedves Olvasó!

A folytatást elolvashatja az ORVOSREGÉNYEK következő füzetében! Kapható a hírlapárusoknál és a könyvárusoknál.



A KÖZELI HÓNAPOKBAN
A KÖVETKEZŐ REGÉNYEK JELENNEK MEG:

5. *Jörn Jörnberg*: RIADÓ A BALESETI ÁLLOMÁSON
EGY BÉCSI ÓRVOS DÜSSELDORFBAN
Girard doktor esetei
6. *Irene von Velden*: PROFESSZOR ÚR, MONDJON LE!
DOROTHEE NŐVÉR TITKOS SZERELME
Clausen doktor esetei
7. *Dr. Andrea Meinhard*: A GYERMEK TÚLÉLTE
EGY MENTŐORVOSNŐ MUNKÁBA ÁLL
Meinhard doktornő esetei



Felelős kiadó: Lendvai Ildikó igazgató

Szakra Lapnyomda, Budapest (90-1727)

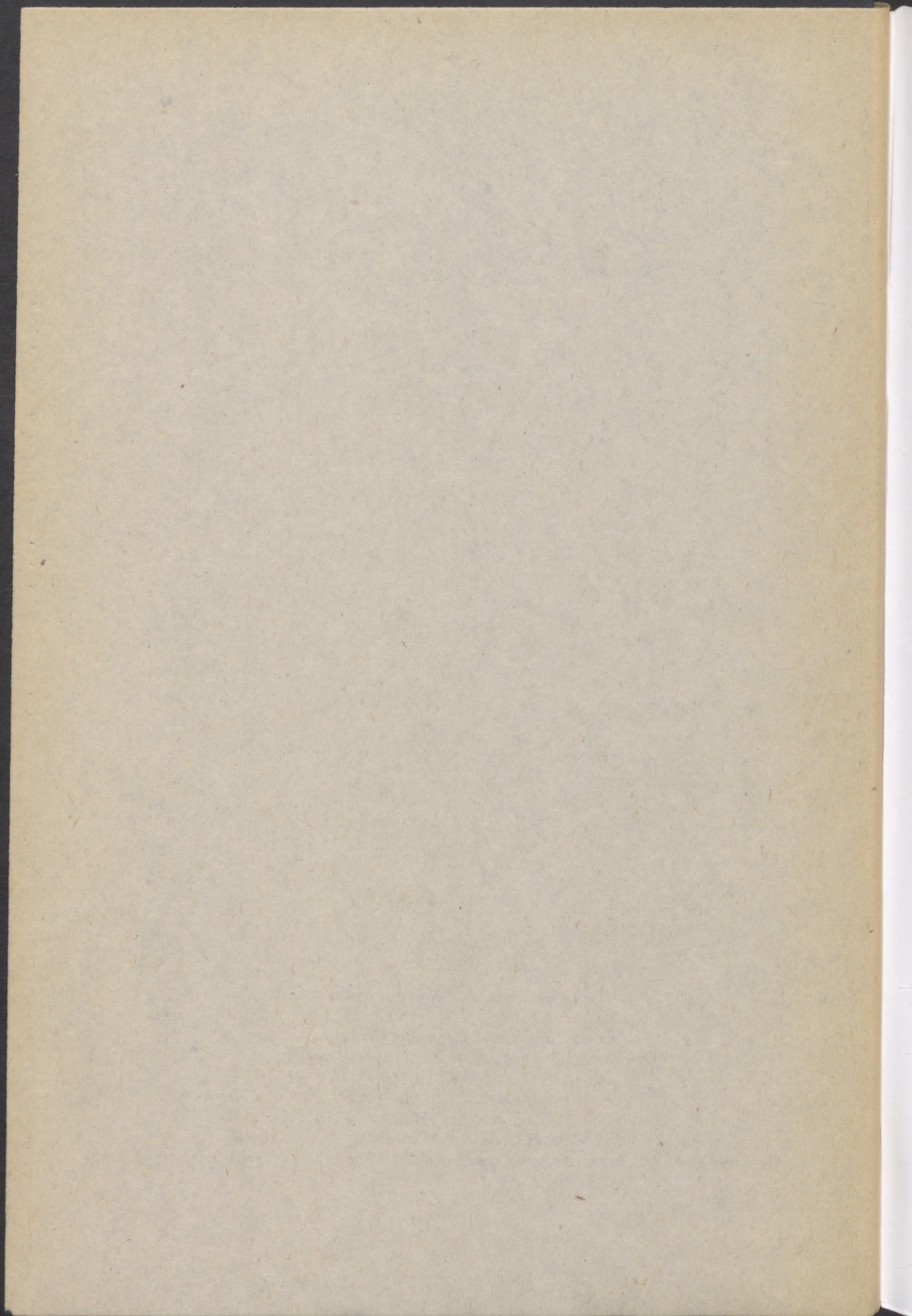
Felelős vezető: Dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Kiss Györgyné

Műszaki vezető: Tóbi Attila

Műszaki szerkesztő: Hodu Pálné

Megjelent 6,84 (A/5) ív terjedelemben, az MSZ 5601-59 és 5602-55 szabvány szerint



ORVOSREGÉNYEK

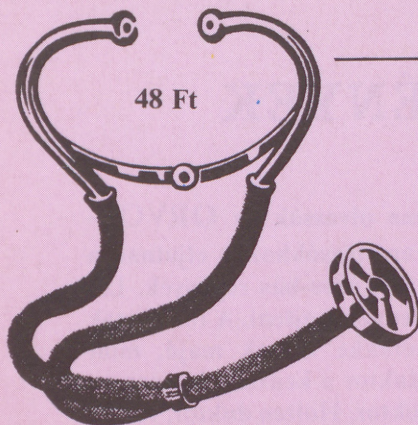
A világ ötvenkét országában sok millióan olvassák az **ORVOS-REGÉNYEK** sorozatot. Most a magyar olvasókhöz is eljutnak a kórházak, orvosi rendelők világát bemutató, édes-bús regények. Lehet rajtuk izgulni, olykor egy-két könnycseppet is ejteni. A történetek főszereplői éppen olyan közeli ismerőseinkké válnak majd, mint Brinkmann professzor vagy Magenheim doktor a kedvelt tévésorozatokból. Az emberséges, segítőkész Holl doktor, Holten doktor, Frank doktor, Bruggmann doktor és a többiek mindannyiunkat meghódítanak.

MEGJELENT

1. KATRIN KASTELL: *Mona nővér eskövője*
A KÁBÍTÓSZERES ZSAROLÓK
Holl doktor esetei
2. GITTA VAN BERGEN: *Éjszaka a műtőben*
AZ ORVOS ÉS A TÁNCOSNŐ
Holten doktor esetei
3. STEFAN FRANK: *A titokzatos betegség*
A SZÉP, FIATAL NŐ ÉS A NEHÉZ DIAGNÓZIS
Frank doktor esetei
4. PATRICIA VANDENBERG: *Egy orvos — a nők álma*
DANNY A TENGERPARTON ANYÁT VÁLASZT
Bruggmann doktor esetei

*A közeli hónapokban a következő
regények jelennek meg:*
5. JÖRN JÖRNBERG: *Riadó a baleseti állomáson*
EGY BÉCSI ORVOS DÜSSELDORFBAN
Girard doktor esetei

Az **ORVOSREGÉNYEK** sorozatban megjelenő füzetek megvásárolhatók a hírlapárusoknál és a könyvárusoknál.



Kedves Olvasó!

Szeret Ön olyan emberekről olvasni, akiknek élete sok mindenben hasonlít az Önéhez, akik szeretnek, gyűlölnék, kalandokba keverednek, bosszankodnak és örülnek, keményen dolgoznak, akárcsak Ön, kedves Olvasó? Vagy jobban szeret olyan környezettel megismerkedni, amely az Ön számára titokzatos, az Ön hétköznapjaitól különbözik? Az Orvosregények mindkét igényét kielégítik. Az orvosok, műtétek, kórházak világa a be nem avatottak számára mindig titkokkal teli — most betekinthez a „kulisszák” mögé. A „fehérköpenyesek” életében, csalódásaiban, szerelmeiben pedig saját érzéseire, gondjaira is ráismerhet. Együtt izgulhat a szereplőkkel egy-egy nehezebb diagnózisnál, operációnál, és velük együtt örülhet sikereiknek, a viszontagságok után egymásra találó szerelmek boldogságának.

Patricia Vandenberg

EGY ORVOS — A NŐK ÁLMA

Danny a tengerparton anyát választ

(ORVOSREGÉNYEK 4.)

Bruggmann doktor esetei

Dr. Bruggmann kitűnő sebész, jó klinikavezető. Mégsem boldog, mert felesége meghalt, ötéves kislánya, Danny pedig anyja után vágyódik. Az orvos egy szép, gazdag fiatal nő büvöletében már csaknem elszánja magát házasságra, amikor egy különös esemény révén rádöbben, hogy ez a nő nem való hozzá, felületes, hiú, önző.

A váratlan események fordulatot hoznak az orvos és a kisfiú életében, meghozzák jó néhány ember jól megérdemelt boldogságát, és a klinika, a betegek sorsát is jobbra fordítják.